

Psalmi - Comentarii Jean Koechlin

Psalmul 1

Psalmii (sau „laudele“) sunt supranumiti si „inima Scripturilor“, deoarece, sub forma lor poetica, ei exprima in special sentimente. Vom gasi astfel redate, pe paginile psalmilor, suferinta, nelinistea, teama, ... dar si increderea, bucuria, multumirea. Sunt sentimentele israelitilor credinciosi (pe care acestia le vor cunoaste in timpul si dupa domnia lui Antihrist); sunt sentimentele si afectiunile Domnului Isus (pe care-L putem observa incarandu-Se mai dinainte, din compasiune pentru ramasita credincioasa a iudeilor, cu mahnirile pe care aceasta le va avea de suportat); sunt si sentimentele care-i pot incerca, in imprejurarile lor, pe credinciosii din toate timpurile. Psalmul 1 se deschide cu trei versete care definesc trasaturile celor care pot canta acesti psalmi (ale fericitilor, despre care poetic se spune: „ferice de cei...“). Mai presus de toate, Dumnezeu o cere pe cea de pus deoparte, de separat de rau. Cata aplicabilitate are v. 1 in viata de toate zilele! Este conditia indispensabila pentru a ne putea apoi bucura de Cuvant (v. 2) si pentru a aduce rod (v. 3; Ieremia 17.7,8; Ioan 15.5). Pomul sadit langa „paraie de apa“ il reprezinta pe credinciosul inradacinat in Hristos, care-si primeste puterea de viata din El. Isus, ca Om, a implinit perfect si punerea deoparte si desfatara in legea Domnului si plinatatea in rodire, toate spre gloria lui Dumnezeu.

Psalmul 2

Psalmii 1 si 2, complementari unul altuia, servesc drept introducere a intregii carti. Ei pun in evidenta cele doua mari pacate comise de Israel prin refuzul dublei marturii date de Dumnezeu poporului: neascultare fata de legea Sa (Psalmul 1) si respingerea Fiului Sau (Psalmul 2). Psalmul 2 ne ajuta sa-L descoperim pe Dumnezeu avand gandurile indreptate spre Cel care este „Unul Sau“ (v. 2), „Imparatul Sau“ (v. 6), „Fiul Sau“ (v. 7,12 citate in Fapte 13.33) si veghind ca Isus sa fie onorat pe acelasi pamant pe care a fost si dispretuit. Odatinoara, „Irod si Pontiu Pilat, impreuna cu natiunile si cu popoarele lui Israel“ s-au strans impotriva Lui (Fapte 4.25-28); crucea Sa a purtat batjocoritoarea inscriptie: „Isus din Nazaret, Regele iudeilor“ (Ioan 19.19), prin care oamenii ar fi vrut sa-L transmita lui Dumnezeu: «Iata ce facem din Imparatul Tau». Intr-o zi viitoare insa, chiar in timpul revoltei deschise a natiunilor, va aparea Imparatul cel drept pe care Dumnezeu Il rezerva pentru acest pamant (Psalmul 89.27,28). De aceea, inca de la inceputul cartii Psalmilor, pentru a-l incuraja pe cel credincios in necazurile sale, Dumnezeu Se prezinta (v. 6) ca dominand intreaga scena a evenimentelor, dirijand totul spre gloriosul Sau tel final. Sa retinem indemnul din v. 11: „Slujiti Domnului cu teama“. „Cu bucurie“, spune de asemenea Psalmul 100.2. „Din toata inima voastra“, completeaza 1 Samuel 12.20.

Psalmul 3

O mare parte dintre psalmi au fost compusi ca urmare a unor imprejurari speciale care, in parte, le-au inspirat continutul. Fuga lui David din fata lui Absalom a fost ocazia de care Dumnezeu S-a folosit pentru a ni-l oferi pe cel de fata (2 Samuel 15; 16; 17; 18). In timp ce fiul ticalos urzea comploturi impotriva tatalui sau, „cantaretul placut al lui Israel“ (2 Samuel 23.1), in loc sa se pregateasca de aparare, isi exprima printr-o cantare increderea in Dumnezeuul sau. Ce conta numarul vrajmasilor, din moment ce Domnul Se asezase ca un „scut“ protector intre aceste „zeci de mii“ si preaiubitul Sau! (comp. cu Geneza 15.1; Deuteronom 33.29). David se putea bucura de un somn dulce in mijlocul primejdiilor atat de mari, pentru ca-L stia pe Domnul veghind asupra lui (v. 5). Ce liniste perfecta da la iveala Domnul Isus in timpul vietii Sale pamantesti! In timpul furtunii, desi valurile furioase umplusera deja corabia, „El era la carma, dormind pe capatai“ (Marcu 4.37,38; vezi si exemplul lui Petru in Fapte 12.6). Dumnezeu sa ne ajute sa experimentam si noi o astfel de fericita incredere! Versetul 8 ne ajuta sa intelegem ca David pretuia mai mult binecuvantarea Domnului acordata poporului decat propria sa siguranta. Israel ramane poporul lui Dumnezeu chiar si atunci cand se revolta impotriva Unsului Sau.

Psalmul 4

In Psalmul 3 L-am putut observa pe Domnul ca fiind protectia celui credincios. In Psalmul 4, Domnul este partea sa. Omul evlavios are asigurarea ca Dumnezeu l-a ales pentru Sine (v. 3), ca „l-a introdus in favoarea Sa“ (v. 3, lit.). Dar el inca se afla in mijlocul unei lumi in care domnesc desertaciunea si minciuna (v. 2) si deci nu poate decat sa sufere aici... „Cine ne va arata binele?“ este intrebarea care rasuna adesea intr-o astfel de lume (v. 6). „Binele“ acesta nu-l vom gasi in jurul nostru si, cu siguranta, nici in noi insine! Singurul bine adevarat este cel pe care Dumnezeu il face. Numai El ne poate da expresia desavarsita a binelui, prin viata Fiului Sau, a „Omului evlavios“ prin excelenta, singurul despre care se poate spune: „Toate le face bine“ (Marcu 7.37). Dumnezeu este izvorul oricarui bine, dar si al oricarei bucurii adevarate. „Tu mi-ai pus bucurie in inima“, declara psalmistul (v. 7): este bucuria care nu depinde de abundenta bunurilor materiale, dupa cum aflam si din sfarsitul versetului (comp. cu Habacuc 3.17,18). Filipeni 4, capitol ce ne indeamna sa ne bucuram intotdeauna in Domnul, este totodata si capitolul care ne aminteste ca un credincios poate fi la fel de fericit in lipsuri, ca si in belsug (Filipeni 4.4,12). Bucuria divina poate umple sufletul chiar in mijlocul necazului; imprejurarile nu o afecteaza, cu siguranta, deoarece izvorul ei este in Cel care nu Se schimba (Evrei 13.8).

Psalmul 5

La sfarsitul Psalmului 4 l-am vazut pe cel credincios culcandu-se si adormind in pace. Aici il vom privi cand se trezeste. Evlavia trebuie sa ne insoteasca in orice moment din viata, ceea ce inseamna ca si in clipele pe care le petrecem singuri in camera noastra. Deuteronom 6.7 ne invita sa-l dam Cuvantului lui Dumnezeu locul sau dimineata, ca si seara; in casa, ca si pe drum (inauntru, ca si afara). La ivirea zorilor, primul lucru pe care-l facea psalmistul era sa-si inalte rugaciunea catre Imparatul sau, catre Dumnezeuul sau (Psalmul 63.1). Sa-l imitam, iubiti prieteni crestini, cu tot mai mult zel si libertate, cu cat Dumnezeuul Caruia ne adresam este, in Isus, Tatal nostru. In Psalmul 4, rugaciunea avea o nota de urgenta si se reducea la un simplu strigat (v. 1,3): acesta era suficient

pentru ca Dumnezeu sa asculte. Aici, in Psalmul 5, cererea este pregatita, formulata intr-un mod anume, dupa care credinciosul poate astepta un posibil raspuns... pe care, de altfel, nu trebuie sa incerce sa-l obtina. Subiectul increderii in fata uneltirilor celor rai continua. Este remarcabil sa gasim citat v. 9, cel care se aplica vrajmasilor, in Romani 3.13, care-i califica pe toti oamenii. Aceasta se explica prin Romani 5.10: noi toti eram vrajmasi lui Dumnezeu in ce priveste gandirea noastra, in lucrari rele (vezi si Coloseni 1.21).

Psalmul 6

Incarcarile celui credincios vin, uneori, ca o consecinta directa a propriilor lui greseli. El intra atunci sub incidenta guvernarii lui Dumnezeu, care il corecteaza si il pedepseste (v. 1; comp. Ieremia 31.18). Acesta a fost cazul lui David dupa cumplita intamplare cu Urie hetitul si, de asemeni, dupa numararea poporului. In acest caz nu mai poate fi vorba de bucurie si de pace, ca in Psalmul 4 (v. 7,8). In loc sa mediteze in inima sa, in asternutul sau (4.4), cel vinovat isi inmoaie patul cu lacrimi amare (v. 6). Stiind ca merita ceea ce i se intampla, este urmarit de regrete si de sentimentul ca l_a ofensat pe Dumnezeu. Frica de moarte este gata sa puna stapanire peste sufletul sau (v. 5). Nu se mai bucura de libertatea fericita ce decurge dintr_o constiinta curata. Totusi, chiar si in asemenea situatii, Il poate gasi pe Dumnezeu, pentru ca El il iubeste prea mult pe rascumparatul Sau, ca sa_l lase sa dispare. Domnul ii aude cererea; ii primeste rugaciunea (v. 9); si, precum lui Ezechia pe cand se chinuia in patul sau simtind apropierea mortii, ii adreseaza un cuvint de mangaiere: „ti_am auzit rugaciunea, ti_am vazut lacrimile... te voi scapa“ (Isaia 38.5,6; comp. v. 5 cu Isaia 38.18). Da, dintr_o data, David primeste asigurarea ca rugaciunea ii este ascultata. Imprejurarile nu s_au schimbat, dar credinta lui deja triumfa in speranta.

Psalmul 7

Pentru a intelege Psalmii si in special pentru a nu fi surprinsi de unele cuvinte severe si chiar infricosatoare cu privire la cei rai, nu trebuie sa pierdem niciodata din vedere un fapt: credinciosii care se exprima astfel nu fac parte din Biserica; din punct de vedere profetic, Psalmii se aplica perioadei de dupa rapire. Cu siguranta ca putem aplica multe versete la situatia noastra, de exemplu, pe toate cele care exprima increderea (vezi v. 1), suferinta in fata nedreptatii (v. 9), lauda (v. 17) sau alte sentimente; totusi, in prezent, nu este timpul potrivit sa cerem judecata lui Dumnezeu, cum se intampla in Psalmi (vezi v. 6). Rugaciunea noastra ca oameni crestini nu este: loveste_i ca pe niste vinovati, Dumnezeule! (vezi Psalmul 5.10), ci, in scoala Modelului nostru divin, invatam sa spunem: „Tata, iarta_i...“ (Luca 23.34). In schimb, dupa ce timpul harului se va fi sfarsit si Antihrist va asupra firava ramasita credincioasa, rugaciunea pentru distrugerea celui rau va fi dupa gandul lui Dumnezeu (Luca 18.7), pentru ca numai dupa judecarea celor pacatosi va putea fi intemeiata pe pamant imparatia Fiului Omului, cea despre care ne va vorbi Psalmul 8.

Psalmul 8

Acest psalm incepe prin stabilirea raportului dintre nimicnicia omului si maretia creatiei. Este un raport pe care fiecare dintre noi l_a putut percepe, contempland, de exemplu, grandoarea

impresionanta a unui cer instelat: „Ce este omul?“ Apoi, readusi la umilele noastre dimensiuni, intelegem ca Dumnezeu a avut in vedere, cu toate acestea, lucruri marete si glorioase pentru om si prin om. Dar cum sa le realizeze El cu o fiinta pacatoasa si muritoare? Imposibil de incununat cu glorie si cu cinste o creatura adancita in mizerie si coruptie! Atunci, ceea ce Dumnezeu n_a putut face nici pentru si nici prin intaiul Adam, El a implinit in Hristos, al doilea Om. Da, Creatorul S_a imbracat cu insusi trupul creat de El. „A fost facut cu putin mai prejos decat ingerii“.Evrei 2.6_9, care citeaza versetele noastre de la 4 la 6, le completeaza spunand si motivul: „din pricina mortii pe care a suferit_o“. Si tocmai in aceasta natura omeneasca a primit Fiul domnia universala. In El, omul gaseste mai mult decat pierduse Adam (v. 5_8; 1 Corinteni 15.27). Incununat cu glorie si cu cinste, Hristos, Omul inviat, va introduce pe alti oameni impreuna cu El in cer si ii va face partasi gloriei Sale.

Psalmul 9

Sub aspect profetic, Psalmii 9 si 10 sunt strans legati unul de altul. Psalmul 9 il pune in scena pe vrajmasul din afara: natiunile coalizate impotriva lui Israel; Psalmul 10 introduce vrajmasul dinauntru: asupritorii necredinciosi persecutand ramasita credincioasa. Uneltirile celor rai nu sunt decat pentru un timp limitat. Numele lor va fi sters pentru totdeauna („in vecii vecilor“ – v. 5); distrugerile lor se vor sfarsi pentru totdeauna (v. 6) „si speranta celor intristati“ (asteptarea celor blanzi) nu va pieri pentru totdeauna. In adevar, tot pentru totdeauna, Domnul S_a asezat („sade“) pe tron; „Si_a pregatit tronul Sau pentru judecata“ (v. 7; Psalmul 58.11). Atunci El va cere socoteala pentru sangele si lacrimile celor credinciosi varsate sub toate dispensatiile. Ii va razbuna pe cei asupriti (v. 9), pe nenorocitiile ale caror strigate nu le_a uitat (v. 12). Dar principalul motiv de acuzare adus impotriva umanitatii este cel sugerat de titlul Psalmului, omorarea Fiului lui Dumnezeu (Mut_laben: – nota – Moartea Fiului): insulta adusa lui Dumnezeu din partea lumii prin crucificarea Preaiubitului Sau. O pedeapsa infioratoare sta sa cada asupra rasei de ucigasi. In parabola oilor si a caprelor (Matei 25.31), Domnul Isus descrie judecata natiunilor in zorii Imparatiei Sale si anunta ca fiecare va fi judecat dupa ceea ce li va fi facut Lui Insusi.

Psalmul 10

„Timpurile de necez“ descrise in Psalmii 9 si 10 (9.9; 10.1) vor fi inspaimantatoare. Pofte, mandrie, necredinta, fatarnicie, violenta..., aceste tendinte ale firii care exista in lumea de acum vor atinge masura lor maxima in zilele cand „Cel care opreste“ (Duhul Sfânt) va fi departe: in zilele lui Antihrist, al carui sinistru portret ni_l fac versetele acestui psalm (vezi si 2 Tesaloniceni 2.7,8). Contrar gandurilor celui rau, care considera ca Dumnezeu nu Se informeaza de nimic („nu cerceteaza“ – v. 4,13), tot ce el face in taina, cu viclenie si rautate, este dat pe fata. Si tot ce el spune „in inima lui“ (v. 6,11,13) este facut public de catre Cel care „cerceteaza inimile“ (Luca 12.3) „Nu voi fi clatinat“: aici este limbajul nebuniei (v. 6); dar poate fi si cel al credintei (Psalmul 62.6). Gandul ca Dumnezeu vede totul il incurajeaza pe credinciosul aflat in incercare. Cel nenorocit poate sa se abandoneze in El (v. 14). Versetul 2 cuprinde un alt adevar linistitor: cel rau se va incurca intotdeauna in propriile lui curse (comp. Psalmul 7.15; Psalmul 9.16). Psalmul 9 se incheia cu meditatiea ca natiunile „nu sunt decat oameni“; Psalmul 10 se termina numindu_l pe asupritor: „omul care este din tarana“.

Credinciosi, sa nu uitam niciodata ca suntem ai cerului si deci ne aflam in afara atingerilor lumii si ale printului ei.

Psalmul 11

Dumnezeu sustine astazi in lume autoritatile: guverne, magistrati, politie...; ele sunt responsabile sa asigure ordinea, dreptatea si pacea. Dar, in timpul necazului celui mare, tot ceea ce contribuie la protectia omenirii va fi rasturnat („sunt distruse temeliile“). Intrebarea din v. 3 ii va pune atunci pe cei drepti la incercare. Vor ceda ei ispitei de a fugi, precum isi ia zborul o pasare pentru a scapa de pericol? Nu! Increderea lor nu este intr_un adapost pamantesc (muntii), ci in Cel Neschimabil, care Isi are tronul in ceruri (v. 4). Prieteni, in cine este ancorata credinta noastra? Daca Domnul ar trebui sa ne ia principalele puncte de sprijin de aici, de jos: familie, prieteni, sanatate, bunuri materiale, s_ ar putea vedea in cine ne_am increzut? Iar cand ne gandim la temeliile adevarului, constatam ca acestea sunt clatinate din toate partile in crestinatate... Ce trebuie sa faca cel drept? Sa se desparta de tot ce ataca si cauta sa distruga stalpii adevarului divin! Privirea lui Dumnezeu ii cerceteaza pe fiii oamenilor (v. 5; Psalmul 7.9; vezi de expl. Luca 7.39,40; 11.17; 22.61). Gand nelinistitor si insuportabil pentru cel rau! Sentiment de fericire pentru „cel drept“! Este pentru binele lui ca este cercetat astfel (Psalmul 139.23,24).

Psalmul 12

Psalmul 12 reda suferinta unui suflet coplesit de sentimentul nedreptatii care_l impresoara. David, cel care l_a compus, a avut nenumarate ocazii sa o probeze personal. Duplicitatea si ura geloziei lui Saul (1 Samuel 18.17...), intentiile lase ale locuitorilor Cheilei (1 Samuel 23.12), dubla tradare a zifitilor (1 Samuel 23.19; 26.1), precum si cea a lui Doeg edomitul (22.9_10), cea mai marsava dintre ele, dispretuitoarea nerecunoscinta a lui Nabal (1 Samuel 25.10_11), toate acestea nu_l puteau lasa pe David indiferent. Cu siguranta, de fiecare data a putut experimenta si pretiosul raspuns divin: „voi pune in siguranta pe cel impotriva caruia se sufla“ (v. 5; comp. Psalmul 10.5). Insa, in timp ce propria masura de adevar, in ce_l privea pe David, nu era deloc perfecta (vezi 1 Samuel 20.6; 21.2), sfintenia Domnului Isus li conferea in totalitate abilitatea de a percepe viclenia si falsitatea vrajmasilor Sai (despre care Luca 20.20 ne da un exemplu). Cu cat un crestin va sta mai drept in lumina, cu atat va simti mai mult atmosfera corupta a acestei lumi. Tot asa se va intampla si la contactul cu limba mincinoasa, ipocrita si orgolioasa a oamenilor (v. 2,3), iar aceasta il va ajuta sa aprecieze mai bine curatia si valoarea practica a cuvintelor Dumnezeului sau (v. 6): „Cuvantul Tau este adevarul“ (Ioan 17.17; Psalmul 119.140).

Psalmul 13

Despre necazul pe care_l va traversa ramasita lui Iuda in timpurile apocaliptice, Domnul Isus declara ca nu a mai fost altul asemenea lui de la inceputul creatiei... si nici nu va mai fi vreodata. Putem deci intelege acest strigat al nelinistii: „Pana cand?“, repetat de patru ori la inceputul acestui psalm si, de asemenea, in multi altii. Ca raspuns, Domnul va face o scurtare a acelor zile pe pamant (actiunea va avea loc in graba: Marcu 13.20; Romani 9.28). Desi niciodata nu poate cunoaste vreun asemenea

necaz, potrivit promisiunii Domnului (Apocalipsa 3.10), un crestin s_ar putea afla pentru un timp, mai lung sau mai scurt, in descurajare si s_ar putea gandi ca Dumnezeu l_a uitat sau ca lsi ascunde intentionat fata de el (v. 1). Aceasta ni se poate intampla si noua. Cum sa iesim atunci dintr_un astfel de tunel intunecos? Mai intai, sa incetam sa ne mai framantam si sa ne mai consultam cu mahnire propria inima (v. 2), pentru ca aceasta nu ne va aduce niciun raspuns, ci doar oboseala si neliniste (1 Samuel 27.1). Mai curand sa ne amintim de acest strigat de biruinta: „Cine ne va desparti pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau stramtorare, sau persecutie...?” (Romani 8.35...). Amintirea de bunatatea si de mantuirea Sa, iata secretul pentru a ne recapata increderea si bucuria (v. 5)!

Psalmii 14 si 15

Cu adevarat nebun este cel care, in fata tuturor marturiilor pe care Dumnezeu i le da cu privire la puterea si dragostea Lui, isi inchide ochii, isi impietreste inima si declara: „Nu este Dumnezeu“ (14.1; Psalmul 10.4; Ieremia 5.12); si chiar daca nu toti oamenii sunt atei, tuturor, fara exceptie, le lipseste adevarata pricepere: pentru ca niciunul nu_L cauta pe acest Dumnezeu (a Carui existenta totusi l_o recunosc), pana nu lucreaza El la inima. Ce ingrozitor este acest tablou al umanitatii, asa cum il poate contempla Dumnezeu din ceruri! Dar sa nu uitam ca aceasta rasa rebela si corupta prin natura ei este cea din care facem parte si noi, tu si eu. Dupa trista constatare din Psalmul 14, „nu este niciunul care sa faca binele“, Psalmul 15 poate sa puna intrebarea: „Cine va locui in cortul Tau...?“ Romani 3, care citeaza v. 1_3 din Psalmul 14, descopera gloriosul adevar care ne priveste si pe noi: dintre acesti oameni – dovediti pacatosi – Dumnezeu ii indreptateste pe gratis, fara plata, pe cei care cred (Romani 3.10_12, 22_26). Trasaturile israelitului credincios sunt si cele pe care harul trebuie sa le produca intr_un crestin: dreptate si adevar, in umblare, in fapte si_n cuvinte; bunavointa fata de aproapele nostru; aprecierea binelui si a raului potrivit masurii divine (cititi Isaia 33.15,16).

Psalmul 16

Asa cum arata si cartea Faptele Apostolilor, citand in ea din Psalmul 16 (Fapte 2.25 si 13.35), acest psalm se aplica direct Omului Hristos Isus. De altfel, cine altul decat El ar indrazni sa declare: „Am pus intotdeauna pe Domnul inaintea Mea“ (v. 8)? Il contemplam aici nu ca pe Mantuitorul (aceasta va fi in Psalmul 22), ci ca pe Modelul; nu ca pe Fiul lui Dumnezeu, ci ca pe Omul credintei. In calitate de Fiu, El nu ar avea nevoie sa fie pazit (v. 1), iar bunatatea Lui s_ar contopi cu cea a lui Dumnezeu Insusi (v. 2; vezi Marcu 10.18). Insa increderea, dependententa, rabdarea, credinta – pe scurt, toate sentimentele pe care le vedem in Psalmul 16 stralucind in acest Dumnezeu cunoscut si onorat – sunt sentimente umane. Pentru a le manifesta in perfectiune, Hristos a venit sa locuiasca pe pamant (si in ce conditii!), traind viata unui om (insa a unui om fara pacat!). El ni S_a prezentat supus lui Dumnezeu, Domnul (v. 2: „Tu esti Domnul Meu“); gasindu_Si placerea in cei credinciosi (v. 3), in partea pe care Tatal l_a rezervat_o (v. 5 si Evrei 12.2), in Domnul Insusi (v. 8, 9 si 11); iar v. 10 ne ajuta sa_L privim increzator pana si la moarte. Ce drum minunat, care l_a incantat pe Dumnezeul Sau! Este drumul pe care ni l_a deschis si noua, ca sa mergem pe el, pasind pe urmele Sale! (1 Petru 2.21).

Psalmul 17

In Psalmul 16 am admirat increderea Omului desavarsit. In Psalmul 17 avem inaintea noastra dreptatea Lui. Ca si increderea Lui, si dreptatea Lui se afla – si aceasta in primul rand – inaintea lui Dumnezeu, care gaseste in ea o satisfactie deplina. Oamenii nu pot vedea decat umblarea cuiva; dar Dumnezeu merge si mai in profunzime si ia in considerare motivele care dirijeaza aceasta umblare. Psalmul 11.5 ne_a invatat ca „Domnul cerceteaza pe cel drept...“. Si iata rezultatul examinarii atente a inimii Domnului Isus: „... Tu n_ai gasit nimic; gandul Meu nu este altfel decat cuvantul Meu“ (v. 3; comp. cu Ioan 8.25). Ce model incomparabil! Sa veghem asupra gandurilor noastre, astfel incat ele sa fie intotdeauna in perfect acord cu cuvintele noastre; si invers. Pe de alta parte, sa invatam sa cunoastem si sa folosim Cuvantul lui Dumnezeu asa cum a facut_o El: S_a folosit de Cuvant pentru a Se apara de omul violent, de Satan insusi (v. 4; Matei 4.4,7,10). Versetele 14 si 15 accentueaza contrastul dintre oamenii lumii acesteia, care „au partea lor in aceasta viata“, si cel drept (Hristos, dar si cel credincios), a carui parte este cereasca (Psalmul 16.5). Suferind acum in totul pentru dreptate, el se gandeste la inviere si la subiectul afectiunilor sale: „ma voi satura de chipul Tau“ (v. 15; comp. cu Psalmul 16.11).

Psalmul 18:1-29

Psalmul 18 (un psalm mesianic) cuprinde marea profetie cu privire la moartea, invierea, inaltarea, victoria finala si domnia lui Mesia. Primele trei versete enunta tema – iar urmatoarele o vor expune pe larg – referitor la cum a fost eliberat „Slujitorul Domnului“ (nume al Domnului Isus despre care aflam inca din titlul psalmului). Ca Unul care a experimentat El Insusi puterea lui Dumnezeu, Domnul Isus ne invata, din propria Lui experienta, ce este Dumnezeu pentru cel care se increde in El. „Nemarginita marime a puterii Lui fata de noi, care credem“, a fost demonstrata in invierea lui Hristos, in inaltarea Sa, in asezarea Sa (in locul care li este dat) deasupra tuturor vrajmasilor Sai (cititi Efeseni 1.19_21). Ceea ce a fost Dumnezeu pentru Domnul Isus in ceasul stramtorarii Sale (v. 6), al necazului Sau (v. 18), este si pentru noi; iar incercarile prin care trecem constituie tot atatea ocazii de a_L cunoaste pe acest Dumnezeu intr_un fel nou. Sunt obosit, istovit? El este taria mea. Sovaie credinta mea? El este Stanca mea. Se arata un pericol? El este cetatea mea, turnul cel inalt unde gasesc un adapost sigur (Psalmul 9.9). Sunt in lupta cu dusmanul? El este scutul care ma apara de loviturile lui. Pentru Isus, eliberarea Sa a fost o consecinta a dreptatii Sale (v. 19,24); pentru noi, eliberarea noastra este asigurata in baza relatiei pe care o avem cu El.

Psalmul 18:30-50

Domnul Isus gaseste placere in a ni_L face cunoscut pe Dumnezeul Sau, pe Cel a Carui cale este desavarsita si al Carui Cuvant este incercat (v. 30; Proverbe 30.5). In prima parte a psalmului, El ne_a invatat, dandu_ne propriul Sau exemplu, cum sa Il chemam pe Dumnezeu in intristarile noastre. Acum ne va invata cum sa ne sprijinim pe Dumnezeu atat pentru umblare (v. 33,36), cat si pentru lupta (v. 34,35,39). Cunoastem noi din experienta ce inseamna ca El sa ne faca sa stam pe inaltimile noastre? (comp. cu Habacuc 3.19: sa umblam pe inaltimile noastre). De pe o culme inalta ne bucuram de o perspectiva larga si cu bataie lunga (vezi Isaia 33.17). Sa o privim pe cea care ni se ofera la incheierea acestui psalm. Privirile ne sunt indreptate spre viitor, asupra momentului cand Dumnezeu va nimici pe vrajmasii Fiului Sau. La orizont vedem mijind zorii imparatiei Lui. Isus va fi

randuit Print peste poporul Sau, Israel, dar si Conducator al natiunilor. «Sa_L contemplam pe Maretul Imparat al imparatilor domnind in putere peste intreg universul si, prin prezenta Lui, rupand orice lant» este invitatia cuprinsa intr_un imn crestin. Era necesar, pentru gloria lui Dumnezeu, ca natiunile sa_L laude; si toate o vor face in timpul imparatiei. Dar noi, cei care am fost scosi din mijlocul natiunilor, avem un privilegiu deosebit, acela de a canta psalmi inca de acum, spre gloria Numelui Sau (v. 49 citat in Romani 15.9). Sa nu_L privam de aceasta!

Psalmul 19

Dumnezeu S_a descoperit succesiv printr_o dubla marturie: Prima este cea a creatiei Sale (v. 1_6), al carei limbaj tacut, dar foarte convingator, face cunoscut pana la marginile lumii puterea si intelepciunea Lui (Fapte 14.17). Actiunea regulata si binefacatoare a soarelui, varsand peste tot pamantul lumina si caldura sa, este dovada constanta a bunatatii lui Dumnezeu fata de toate creaturile Sale (Psalmul 136.8; Matei 5.45). A doua marturie este cea a cuvintului (v. 7_11). Daca acesta era sfant, drept, bun, spiritual, chiar si atunci cand cuprindea numai legea data catre Israel (Romani 7.12,14), cat de nepretuit este el acum, cand este complet! Acest Cuvant minunat il invata pe cel care slujeste (v. 11) si ii atinge constiinta. Constiinta constituie, am putea spune, cea de_a treia marturie si se afla in interiorul fiecarui om; ea pune in lumina atat greselile comise fara voie, ascunse (v. 12), cat si pacatele comise cu voie (cu propria vointa, rod al mandriei sau al orgoliului); distinctia intre cu voie si fara voie se poate observa in Numeri 15.27_30. Si la inceputul epistolei catre Romani putem vedea aceeasi tripla marturie, a creatiei (Romani 1.20), a constiintei (Romani 2.15) si a legii (Romani 2.17...), asezata inaintea omului cu scopul de a scoate in evidenta starea acestuia si de a_l conduce la mantuire.

Psalmul 20

Dumnezeu a dat lumii mai mult decat marturii (cele amintite in Psalmul 19): El a dat un Martor viu, pe Isus Hristos. Psalmul 16 ni L_a aratat pe Omul desavarsit gasindu_Si intreaga desfatara in cei credinciosi, „sfintii“, „alesii“ de pe pamant. In Psalmul 20 Il vom vedea pe Domnul Hristos ca fiind centrul preocuparilor si al afectiunilor alor Sai. Celui care, pe cruce, era nevoit sa strige: „Strig ziua, si nu_Mi raspunzi“ (Psalmul 22.2), ei li spun: „Domnul sa_Ti raspunda...! Domnul sa implineasca toate cererile Tale!“ (v. 1,5). Apoi vine siguranta credintei: „li va raspunde“ (v. 6), careia ii corespunde strigatul de eliberare din Psalmul 22.21: „Mi_ai raspuns...“ Numai dupa aceea, credinciosii mijlocesc pentru ei insisi: „Sa ne raspunda Imparatul...“ (v. 9). Ce bine ar fi sa intelegem si noi mai profund ce au insemnat pentru Isus parasirea Sa si apoi eliberarea Sa, precum si care sunt rezultatele glorioase ale acestora pentru noi! „Acestia se incred in care si aceia in cai, dar noi ne incredem in Numele Domnului Dumnezeului nostru“ (v. 7). Omul modern se mandreste mai mult ca oricand cu mijloacele sale de transport puternice si rapide, precum si cu multe alte lucruri. Dar gloria crestinului este de a apartine lui Hristos si de a purta frumosul Sau Nume (Iacov 2.7).

Psalmul 21

În Psalmul 20 i-am putut observa pe credincioși adresându-se direct Împăratului lor. Acum ei îi vorbesc Domnului despre acest Împărat (v. 1-7). Ce subiect încântător pentru inima lui Dumnezeu! Să nu uităm că principalul act al închinării creștine este de a-L prezenta Tatălui pe Cel care îi este infinit de plăcut: pe Fiul Său Isus Hristos. „Binecuvântările bunătății”, care sunt acum ale Sale, prind întregul lor contur când sunt privite în contrast cu suferințele și insultele care au fost atunci partea Sa: astfel, coroanei de spini îi corespunde o coroană de aur curată; împartirea vesmintelor Lui are drept corespondent înveșmântarea Sa cu strălucire și cu măreție de către Însuși Dumnezeu (Psalmul 45.6-8); rusii crucii îi succeda gloria învierii (v. 4). Da, Cel care a fost făcut blestem pentru noi este rânduit ca binecuvântare pentru totdeauna. Și Cel Careuia Dumnezeu, pentru o clipă, I-a întors spatele este din nou umplut de bucurie văzându-L față (v. 6). Am putea atunci să ne întrebăm de ce Duhul n-a inversat între ei Psalmul 21 și 22. Nu a făcut aceasta cu siguranță pentru că Dumnezeu L-a preîntâmpinat pe Fiul Său cu aceste binecuvântări pregătite dinainte pentru El (comp. cu Ioan 17.4,5). Și, de asemenea, pentru că nu vrea să ne lase să abordăm subiectul abandonării Preaiubitului Său (Psalmul 22) fără să avem făcute cunoscut mai dinainte gloriile Sale (Psalmul 21).

Psalmul 22:1-21

Poate mai mult ca de oricare altă parte din Scriptură, de Psalmul 22 trebuie să ne apropiem cu „picioarele descaltate”, deoarece el conține tema cea mai profundă: sentimentele și rugăciunile Domnului Hristos în ceasurile de la cruce. După ce a fost expus rătăcii oamenilor, suferind pentru dreptate, El cunoaște în timpul celor trei ore de întuneric profund abandonarea de către Dumnezeul Său puternic. Complet singur, Omul desăvârșit traversează această încercare fără seamăn având numai sprijinul launtric al iubirii Sale fără egal. El nu încetează nicio clipă să Se încreadă în Cel care, pentru moment, nu-l putea răspunde. Își afirmă public slăbiciunea și rusinea (v. 1,2,6) și nu manifestă nicio stare care să semene cu nerăbdarea, cu disperarea sau cu încercarea de a Se apăra. La cruce, omul a dat la iveală măsura să întreaga: a arătat până unde este capabil să meargă cu ura sa, cu violența sa, cu sfidarea sa, cu josnicia sa morală (v. 6-8,12,13,16-18). Dar, în același timp, și Dumnezeu a dezvăluit măsura totală a ceea ce este El: a arătat până unde poate merge și în dreptatea Sa perfectă împotriva păcatului, și în dragostea Sa desăvârșită pentru păcatos. Crucea a proiectat totul la adevărata scară. Ah, fie ca această contemplare a Domnului Isus murind pentru noi să producă tot mai mult în sufletul nostru umilinta și recunoștința, respect și adorare!

Psalmul 22:22-31

Pentru Cel aflat „între coarnele bivoliilor” (comp. v. 2 cu v. 21) sosește răspunsul. Este învierea și, în același timp, bucuria comuniunii regasite! În dragostea Sa, Domnul Hristos S-a grabit ca această bucurie să fie împartită. Primul Său gând a fost să le facă cunoscut „fratilor Sai” noua relație în care i-a așezat lucrarea Sa și să le vorbească acestora despre Tatăl Său care devine Tatăl lor, despre Dumnezeul Său care devine Dumnezeul lor (v. 22; Ioan 20.17). Spre deosebire de alți psalmi care tratează tot suferințele lui Hristos, în acesta nu se pune problema judecării. Domnul Isus poartă aici păcatele și, ca urmare, nu găsim decât har și binecuvântare: binecuvântare pentru Adunare (alcatuită la început din ucenici iudei: v. 22 citat în Evrei 2.12); binecuvântare pentru Israelul restaurat, numit în v. 25 „adunarea cea mare”; binecuvântare pentru „toate familiile națiunilor” sub

Imparatia de o mie de ani (v. 27,28); binecuvantare pentru toti cei care se nasc in timpul acestei domnii glorioase. Asa cum se largesc undele in jurul centrului de unde au fost produse, tot asa se extind consecintele minunate si multiple ale lucrarii de la cruce asupra intregii creatii. Si intelegem astfel de ce a fost Isus abandonat (comp. cu v. 1).

Psalmul 23

Bunul Pastor Si-a dat viata pentru oile Sale (am vazut in Psalmul 22 si la fel putem vedea in Ioan 10.11). Acum, in Psalmul 23, El merge inaintea lor; le paste cu tandrete si ele nu duc lipsa de nimic, pentru ca El este acolo, raspunzand de ele. Oile, aceste creaturi slabe si dependente, care ne reprezinta, fac zilnic experienta grijii pastorului (Isaia 40.11; 49.10). Simpla recunostinta constata: nu am dus lipsa de nimic (Luca 22.35), iar credinta afirma chiar mai mult: „nu voi duce lipsa de nimic“ (de nimic cel putin din cele necesare sufletului: acesta imi este inviorat – v. 3). Domnul Isus ma duce la ape linistite si totodata ma conduce pe carari ale dreptatii, asa cum se cuvine propriului Sau Nume pe care eu Il port. Incepand cu v. 4, oaia I se adreseaza direct: „Tu esti cu mine...“ Cu aceasta insotire, nici chiar valea umbrei mortii nu mai este de temut. Toiagul si nuiaua acestui bun Pastor ma mangaie si totodata ma protejeaza de insemi ratacirile mele. Si astfel, fara sa fiu infricosat de prezenta potrivnicilor puternici, pot sa ma asez la masa imparateasca, in locul care mi-a fost pregatit – nu doar pentru o invitatie ocazionala, ci pentru „toate zilele vietii mele“ (comp. cu 2 Samuel 9.13): da, in casa Dumnezeului bunatatii si al harului, a Tatalui meu, in care acum locuiesc prin credinta, asteptand sa raman in ea, intr-adevar, pentru totdeauna.

Psalmul 24

In Psalmul 22 L-am putut observa pe Salvatorul: acest psalm cuprinde trecutul, cu momentul sau de har, crucea, de la care pornesc toate; Psalmul 23 l-am vazut corespunzand prezentului, in care se experimenteaza prezenta unui Pastor; este randul Psalmul 24 sa ne deschida viitorul: acolo Il admiram pe Imparatul gloriei. Toti acesti psalmi sunt ai lui David, omul care nu numai ca a cunoscut respingerea si suferinta (Psalmul 22), dar care a fost si pastor (Psalmul 23) al lui Israel (2 Samuel 5.2), si imparat glorios (Psalmul 24) in Sion. Psalmul 24 incepe cu afirmarea drepturilor Domnului asupra pamantului: pe pamant a fost inaltata crucea (Psalmul 22); pe pamant, in prezent, se infatiseaza aceasta vale intunecoasa (Psalmul 23); pe pamant, in curand, Isi va aseza Domnul tronul Sau de domnie (Psalmul 24). „Lumea si cei care o locuiesc“ vor fi nevoiti atunci sa-L recunoasca pe Cel caruia li apartin si sa se supuna dominatiei Sale. Unii se vor supune doar sub efectul constrangerii, „lingusind“ (sau „prefacandu-se“), cum anunta Psalmul 18.44. In ceea ce ne priveste, noi putem sa-l aducem de pe acum Domnului Isus ascultarea dragostei. Pentru a avea parte de Imparatie, cetatenii trebuie sa aiba caracterelor ei (v. 3-6), iar pe acestea, Isus le-a vestit inca de la inceputul slujbei Sale (comp. v. 4 cu Matei 5.8). El era Imparatul, Mesia al lui Israel; poporul Sau insa L-a respins: si asa a iesit El, ducandu-Si crucea (Ioan 19.5,17). Sa-L contemplam acum intrand ca Insusi Domnul, Imparatul gloriei, in imparatia binecuvantarii Sale.

Psalmul 25

Psalmii 16-24 s-au ocupat în special cu Hristos, Mesia. Odată cu Psalmul 25 se deschide o altă serie (Psalmii 25-39), în care privirea ne este îndreptată mai ales înspre „ramasita” credincioasă și înspre credincioși în general. În timpul citirii psalmilor trebuie să luăm seama la simbolurile ce marchează începutul unei serii de psalmi (în unele versiuni Psalmul 25 și Psalmul 40 au un asterisc „*” în titlu); și, de asemenea, să luăm seama la simbolurile din text ce separă ideile principale. Ele ne ajută să remarcăm în Psalmul 25 două rugăciuni: una de la v. 4 la 7 și alta de la v. 16 la 22 (în unele versiuni v. 4, 8 și 16 sunt marcate printr-un simbol „■”). Cererile din v. 4 și 5 trebuie luate ca fiind cu totul speciale pentru noi: „...Condu-mă în adevărul Tau” (comp. cu Psalmul 43.3). Era un subiect de nespuse bucurie pentru apostolul Ioan să găsească, în familia „alesei doamne” (2 Ioan 1), copii umblând în adevăr (2 Ioan 4). Dar cum ar fi posibil mersul, fără a cunoaște calea și potecile? Dumnezeu le arată; și observați cum sufletul face progrese (v. 8-10,12). Totuși, este impusă o condiție: „Domnul Se destăinuie (nota: comunică intim) celor care se tem de El” (v. 12 și 14). Altfel spus, Dumnezeu nu-și descoperă gândurile și nu-și face înțeles Cuvântul Său decât aceluia care sunt dispuși să L se supună. Iată de ce domnește atata ignoranță în creștinătate... și iată de ce, atât de des, aceasta e în chiar sufletele noastre.

Psalmul 26

În Psalmul 25, credinciosul avea de mărturisit păcate (v.7, 11 și 18), iar rugăciunea lui era: „Condu-mă în adevărul Tau”. În Psalmul 26, tonul se schimbă; credinciosul stă înaintea Domnului cu o conștiință curată (v. 1,2) și poate declara: „Am umblat în adevărul Tau” (v. 3). El este unul dintre acei fericiți care, potrivit Psalmului 1.1, nu s-a asociat cu cei care fac răul (v. 4,5). Toate gândurile îi sunt absorbite de o preocupare sfântă, cea ilustrată în v. 6 și 7. Cu mâinile spălate în ligheanul de aramă, altfel spus, după ce s-a judecat pe sine, el înconjoară altarul, privind sub toate aspectele lucrarea de la cruce și pe Cel care a fost Jertfa desăvârșită. Gura îi se deschide pentru a lauda și a istorisi „toate minunile” făcute prin har (v. 7). Viața creștină nu constă numai în scoaterea din nelegiuire. Odată curățit de „vasele de ocară”, copilul lui Dumnezeu îi caută și îi găsește pe aceia care, împreună cu el, „cheamă pe Domnul dintr-o inimă curată” (2 Timotei 2.21-22). Aici, credinciosul care a urât „adunarea celor care fac răul” (v. 5) se bucură de locuirea gloriei Dumnezeului său și-L binecuvăntează pe Domnul „în adunări” (v. 12). Constituie o bucurie pentru inima noastră prezența Domnului Isus în adunarea a doi sau trei străni în Numele Lui (Matei 18.20)?

Psalmul 27

În acest Psalm strălucește încrederea totală a celui credincios în Cel care este Lumina, Mântuirea și Taria vieții sale (v. 1; Psalmul 18.27,28,29). Epistola către Efeseni va confirma acest adevăr, că Domnul este în același timp și Lumina și Taria puterii creștinului (Efeseni 5.14; 6.10). Dar cine Altul a arătat această încredere totală în Dumnezeu decât Domnul Isus? Dacă Psalmul 22 ar putea fi numit „psalmul crucii”, atunci acestuia (Psalmului 27) va trebui să-i dăm titlul de „psalmul Ghetsimani-ului”. Într-adevăr, v. 2 evocă într-un mod izbitor multimea înarmată cu sabii și cu bâte care înaintea sub îndrumarea lui Iuda pentru a-L prinde pe Domnul gloriei. Însa la singura Sa rostire, „Eu sunt”, ei dau înapoi și cad la pământ (Ioan 18.6). „Casa Domnului” – acesta este locul în care își caută refugiul psalmistul (v. 3-5; comp. cu 2 Împarați 19.1,14): ce frumoasă imagine a comuniunii, a acestui „un

lucru“ (v. 4) pe care se cuvine sa-l cerem si sa-l urmarim inainte de orice altceva. Iar aceasta comuniune nu este numai pentru ceasul incercarii, ci pentru „toate zilele vietii mele“. Comuniunea este si «climatul» necesar pentru a distinge frumusetea Domnului si pentru a progresa in cunoasterea acestei frumuseti. Ultimul verset vine ca un raspuns de sus care opreste toata alarmarea credinciosului: „Da, asteapta-L pe Domnul!“

Psalmul 28

Implorarile pe care le auzim razbatand prin acest psalm nu seamana deloc cu rugaciunile pline de incredere pe care un crestin le poate adresa astazi Dumnezeuului si Tatalui sau. Teama de a nu ramane fara raspuns, groaza din fata mortii, frica de a nu fi luat odata cu cei rai, precum si apelul catre judecarea celor rai redau aici sentimentele israelitului credincios din zilele de la urma. Aceasta mare stramtorare nu va putea face altceva decat sa scoata inca o data in evidenta raspunsul pe care il primeste cel credincios si bucuria pe care i-o prilejuieste acestuia primirea unui raspuns (v. 6-9). „Domnul este taria mea“, declara in v. 7, iar in v. 8: „Domnul este taria lor“. Experienta este mai intai individuala si apoi colectiva. Sa ne amintim de un episod din istoria lui David, autorul psalmului nostru. La intoarcerea la Tielahabesaim, el gaseste cetatea incendiata si pe toti locuitorii ei dusi in captivitate; insotitorii sai vorbesc sa-l ucidă cu pietre; se afla intr-o mare stramtorare. Si atunci se intareste in Domnul Dumnezeuul sau (1 Samuel 30.6). Asemeni lui David, experimentarea intregii noastre slabiciuni este uneori necesara pentru a constientiza ca toata puterea noastra este in Domnul (2 Corinteni 12.10). Remarcam, de asemenea, ca raspunsul lui Dumnezeu aduce lauda in inima celui credincios. In ce ne priveste, sa nu uitam vreodata sa l-o exprimam Domnului (Isaia 25.1)!

Psalmul 29

Din punct de vedere profetic, acest psalm vorbeste despre momentul cand cei puternici ai pamantului vor trebui sa se supuna Domnului. Gloria si taria, pe care omul si le atribuie cu atata placere, apartin, de fapt, numai lui Dumnezeu. Si acestea li vor fi recunoscute doar atunci cand El va considera potrivit sa-Si inalte glasul, pentru a-Si revendica drepturile (glasul Domnului este amintit de sapte ori in acest psalm). Dominatia natiunilor (numite: „fii ai celor puternici“ – v. 1) asupra lui Israel va lua atunci sfarsit, pentru ca poporul caruia ii va da Domnul puterea cand va fi sa sada ca Imparat pentru totdeauna (v. 10-11) va fi chiar poporul Sau. Ce puternic si impunator este acest glas al Creatorului, pe care toti oamenii au ocazia sa-l auda! Dumnezeu le vorbeste cu tot dinadinsul («de-a curmezisul») prin fenomene ale naturii: vant, tunete, avalanse, cutremure de pamant... care umplu sufletele cu un sentiment de maretie si de groaza... in general foarte trecator! Dar, mai presus de toate, Dumnezeu a vorbit lumii prin Isus Hristos, Cuvantul devenit trup (Ioan 1.14; 18.37). Acesta a fost si glas al puterii divine „pe ape mari“ (v. 3), si glas al unui singur cuvânt, rostit pe cand El potolea furtuna (Marcu 4.39), precum si glasul „bland, in soapta“ (1 Imparati 19.12), al dragostei: glasul bunului Pastor. Acesta se face auzit si astazi in Cuvantul Sau. Sa invatam sa-l ascultam!

Psalmul 30

Chiar dacă sunt scrise în dreptul răsăritei lui Israel, v. 1-5 sunt o încurajare pentru toți răscumparații, amintindu-le că, dacă trebuie să treacă printr-o „inristare ușoară de o clipă”, aceasta lucrează pentru ei o „greutate eternă de glorie” (2 Corinteni 4.17). Lacrimilor – care sunt partea celor mai mulți în noaptea întunecoasă a acestei lumi – le vor urma curând cântările de bucurie, în dimineața zilei fără apus. Dar chiar și noaptea, în mijlocul încercărilor, cel care îl cunoaște pe Domnul are o bucurie interioară care îl face în stare și totodată îl îndeamnă să cânte (Psalmul 42.8; Iov 35.10). El le dă în felul acesta celor din jur cea mai puternică mărturie (Fapte 16.24-25). Descurajarea în încercare este un lucru periculos! Pe de altă parte, un credincios prosper risca să se sprijine pe prosperitatea lui („muntele meu” – spune psalmistul), obligându-l pe Dumnezeu să-i zdruncine aceste temelii, pentru a-l determina să-l caute pe El (v. 6-8). Prosperitatea în lume devine pe nesimțite un obstacol care împiedică comuniunea cu Domnul; de aceea, este spre folosul nostru să fim lipsiți de ea. Care este mijlocul de a scăpa de astfel de pericole? Privind mai departe de noaptea de acum și mai sus de „muntele nostru”, cântând toate lucrurile în perspectiva preafericitei eternități.

Psalmul 31:1-14

„În Tine, Doamne, mi-am pus încrederea” – în felul acesta răsuna, de astă dată, declarația fermă a celui credincios (v. 1). Apoi, în v. 6: „Cât despre mine, mă încred în Domnul”. Și, din nou, la sfârșitul pasajului nostru: „Dar eu mă încred în Tine” (v. 14). În mijlocul furtunii dezlantuite de oameni, el se agăța de această certitudine. Apostolul și l-a așezat nu pe propriul munte (Psalmul 30.7), ci în Domnul, Stânca lui (v. 3) de neclintit. „Fii pentru mine o stâncă...”, cere el în v. 2, iar în v. 3 confirmă: „Tu ești stâncă mea”. Nimic niciodată nu va putea răsturna o credință așezată pe o astfel de temelie (Matei 7.25). Drag prieten, ai construit tu pe această stâncă? Există un moment în viață când această încredere este mai necesară ca oricând. Este vorba de ultimul moment, când totul trebuie parasit, pentru a trece prin moarte. În această traversare întunecoasă, niciun sprijin pentru suflet nu poate dăinui, decât Dumnezeu în care, acum și pentru totdeauna, ne-am pus toată încrederea (Proverbe 14.32). Să ne gândim la Modelul nostru incomparabil: În momentul morții Sale, Hristos își exprima această încredere absolută prin ultimele Sale cuvinte de pe cruce, despre care ne vorbește v. 5: „Tată, în mainile Tale îmi încreditez duhul” (Luca 23.46; vezi și v. 15).

Psalmul 31:15-24

„Este un timp pentru orice ocupație: ... un timp pentru a se naște și un timp pentru a muri, ... un timp pentru a jeli și un timp pentru a sari de bucurie...” (Eclesiastul 3.1-8). Dar întreg timpul nostru (toate aceste momente pentru...) se află în mâna Dumnezeului nostru. El a hotărât mai dinainte și succesiunea (sirul de evenimente), și durata, în special în ce privește timpul încercării. Să nu uităm niciodată v. 15, ori de câte ori ne întocmim proiecte! Pe lângă ocrotire și eliberare, sufletul găsește alături de Domnul ceva mai de pret: o bunătate mare (v. 19), minunată (v. 21), pastrată (v. 19) pentru cei ce se tem de Dumnezeu și care se încred în El (v. 19; Psalmul 34.9). Să nu ne temem că se va epuiza vreodată această rezervă divină (bunătate pastrată, rezervată). Dar cum am putea noi oare să răspundem la o astfel de bunătate? Versetul 23 ne învătă: „Iubiți pe Domnul, toți sfinții Săi!” Această este „porunca cea mare și cea dintâi” a legii (Matei 22.37,38). Și nu este greu de implinit (vezi 1 Ioan 5.2,3), pentru că „a înțelege bunătatea Domnului” înseamnă chiar „a-l iubi pe Domnul”.

Pentru ca iubirea inspre El sa fie produsa si intretinuta in inimile noastre, trebuie sa ne preocupam mai mult cu iubirea dinspre El inspre noi (1 Ioan 4.19). «Prin insasi dragostea Ta va trai dragostea mea» – ne aminteste o cantare.

Psalmul 32

Cu cat sufletul a gemut mai mult la inceput sub povara pacatelor, cu atat poate el gusta mai placut binecuvantarea despre care ne vorbesc v. 1 si 2. Sunteti printre acesti fericiti? Daca nu, v. 5 va arata drumul pentru a deveni fericiti (comp. cu Luca 15.18): „Nu mi-am acoperit...” (v. 5); altfel spus, «marturisirea in intregime este mijlocul indispensabil pentru ca Dumnezeu sa acopere pacatul meu» (v. 1). Daca incerc sa-l ascund, Dumnezeu va trebui, mai devreme sau mai tarziu, sa-l puna in lumina (Matei 10.26), pentru ca cea dintai lucrare pe care o face Dumnezeu intr-un om este trezirea constiintei acestuia. Apoi apasa cu mana Sa pana cand pacatosul este adus la pocainta. Dupa pocainta, imediat urmeaza iertarea (si iertarea ni se prezinta aici sub trei aspecte: eliberarea de povara, curatirea de intinare si anulara datoriei). Apoi vine umblarea. Sa nu fim precum animalele care, fiind fara pricepere, trebuie conduse prin constrangere din exterior! Fraul si zabala sunt imagini ale mijloacelor dureroase pe care Dumnezeu este nevoit sa le foloseasca atunci cand nu vrem sa ne apropiem de El (v. 9; comp. cu Proverbe 26.3). Cu mult mai bine este sa ne lasam instruiti, invatati (titlul Psalmul 32: „maschil“, invatatura) si sfatuiti direct de Cuvant si in comuniune cu Domnul!

Psalmul 33

Primul verset al Psalmului 33 reia gandul din finalul Psalmului 32. Cel indreptatit prin iertarea pacatelor este invitat sa se bucure si sa-L laude pe Domnul: este partea si datoria fiecarui credincios. In acelasi timp, acest psalm se aplica direct Israelului viitor, cand pacatul respingerii lui Mesia al lui ii va fi iertat. Lauda sa va avea trei mari subiecte: • Credinciosia lui Dumnezeu (v. 4-9): El este Creatorul tuturor lucrurilor; • Intelepciunea lui Dumnezeu (v. 10-17): El cunoaste totul si guverneaza natiunile; • Bunatatea lui Dumnezeu (v. 18-22): aceasta bunatate se manifesta fata de toti cei care se incred in El. Cantarea noua (v. 3) este aici in legatura cu un pamant nou, caruia Dumnezeu ii va sterge nedreptatea si pe care il va umple de bunatatea Sa. Sfaturile natiunilor (intentiile popoarelor) vor fi fost nimicite, pentru a putea fi implinite planurile eterne ale lui Dumnezeu si intentiile inimii Sale (v. 10-11). Acelasi Cuvant al Sau, care a creat cerurile (comp. v. 6 cu Evrei 11.3), acum ne da o viata noua si lucreaza in noi, asteptand sa si desavarseasca lucrarea intr-o lume restaurata. Dumnezeu priveste din ceruri si ia aminte la toti locuitorii pamantului (v. 13,14). Dar, potrivit promisiunii din Psalmul 32.8, sunt urmariti de ochiul Sau veghetor in special cei care Il asculta si gusta iubirea Sa (v. 18; Psalmul 34.15).

Psalmul 34

Pentru a ne arata ca toate circumstantele, inclusiv cele mai umilitoare, ne pot conduce, in final, la a-L binecuvanta pe Dumnezeu, Duhul S-a folosit de un episod neplacut din istoria lui David (cand si-a schimbat purtarea inaintea lui Abimelec), pentru a-i dicta apoi cuvintele acestui psalm. Sa-l imitam pe „acest intristat“. Sa invatam, asemeni lui, sa preamarim oricand si oriunde Numele Dumnezeului

nostru. In v. 11 Il vedem pe Domnul cum, cu tandrete, ne strange in jurul Sau, spunandu-ne: „Veniti, fiilor, ascultati-Ma...” El are un cuvânt de incurajare pentru fiecare dintre noi. Pe cel aflat in pericol il linisteste prin v. 7, 15 si 17 (vezi Isaia 63.9). Un altul cunoaste lipsuri materiale? El raspunde la ingrijorarea lui prin v. 9 si 10. Cineva trece prin doliu sau prin durere? El ii arata la Cine se gaseste mangaierea (v. 18). Dorinta Lui este sa ne intareasca increderea in Tatal Sau, astfel incat sa-L laudam impreuna cu El (v. 3). Gustati – ne spune El – cat de bun este Domnul (comp. cu 1 Petru 2.3). Dar Domnul stie ca avem nevoie si de indemnarea Sa, de aceea ne indeamna: „Pazeste-ti limba de rau, ... departeaza-te de rau si fa binele, ... cauta pacea si urmareste-o” (v. 13,14; vezi 1 Petru 3.10-12). Petru, citand in epistola sa din Psalmul 34, nu preia si partea cu care se incheie acest pasaj (v. 21), pentru ca astazi este ziua harului. Judecata anuntata in finalul psalmului urmeaza sa vina.

Psalmul 35:1-16

Ingerul Domnului, Cel pe care L-am vazut in Psalmul 34 cum „Isi asaza tabara in jurul acelor care se tem de El si-i scapa” (Psalmul 34.7), este chemat in Psalmul 35 sa-i alunge si sa-i urmareasca pe vrajmasii celui drept (v. 5-6). «Dupa un timp de rabdare si de har, care a ramas fara niciun rezultat, ramasita, in loc sa se razbune singura, se va bizui pe Dumnezeu pentru a obtine eliberarea» (J.N.D.). Aceasta eliberare a credinciosilor evrei va fi insotita, negresit, de judecarea celor rai. In ce-i priveste pe crestini, stim ca nu prin nimicirea celor rai se va implini eliberarea lor, ci prin insasi rapirea lor, pentru a-L intampina pe Domnul. Credinciosii nu vor ramane pentru totdeauna impreuna cu necredinciosii. Cand Domnul va veni pe nor, cei credinciosi vor fi luati de pe pamant, iar ceilalti vor fi lasati acolo pentru teribilul „ceas al incercarii”... (Apocalipsa 3.10); in momentul aratarii Sale in glorie insa va fi invers: credinciosii din acel timp vor fi lasati pentru a imparati, iar cei rai vor fi inlaturati (Luca 17.34-36). Ce nerecunostinta din partea omului firesc! David vorbeste din experienta, ca unul caruia i-a fost dat atat de des sa o sufere din partea acelor de langa el (v. 12-15). Dar Hristos a cunoscut si a resimtit aceasta nerecunostinta intr-un mod cu mult mai profund: „Imi intorc rau pentru bine si ura pentru dragostea mea” (v. 12; Psalmul 109.5).

Psalmul 35:17-28

Chiar daca nu avem catusi de putin de-a face cu rautatea oamenilor in felul credinciosului din acest psalm, sa nu uitam ca persecutia a fost si este inca partea celor mai multi dintre crestini. Cat de recunoscatori ar trebui sa fim pentru libertatea constiintei si a strangerilor ca adunare care continua sa ne fie acordate in tara noastra! Celebrarea Domnului (prin lauda si multumire) in mijlocul poporului Sau de rascumparati este dorinta dreapta a celui credincios (v. 18). Apreciem noi acest privilegiu, cei care inca il mai avem? In Ioan 15.25, Domnul Isus (citand v. 19 din psalmul nostru) Se refera la aceasta ura fara temei careia El i-a fost tinta (obiect al urii). Fara temei...! Desi a fost in felul acesta, ura lumii impotriva lui Hristos si impotriva alor Sai nu trebuie sa ne mire (1 Ioan 3.13). Este cea pe care Satan o inspira oamenilor impotriva Aceluia care l-a invins pe el. Ne putem imagina sentimente mai ingrozitoare decat cele din v. 21, 25 si 26? Putine expresii sunt atat de izbutite pentru a da pe fata, in toata grozavia lor, hatisurile rautatii inimii omenesti: bucuria perversa de a vedea suferind un nevinovat ... care era Fiul lui Dumnezeu venit pentru salvarea oamenilor. „Ha, ha! Ochiul nostru a

vazut“ – striga batjocoritorii (v. 21). „Orice ochi Il va vedea, si cei care L-au strapuns“, anunta Apocalipsa 1.7. Si nu pe cruce, ci in toata gloria Lui de Judecator!

Psalmul 36

Sa comparam sfarsitul v. 4 cu indemnul din Romani 12.9: „Fie-va groaza de rau“. Nu numai ca omul din lume este indiferent fata de pacat (pentru ca, daca l-ar judeca, ar insemna sa se condamne pe sine), dar se si distreaza cu el, facandu-l tema preferata a literaturii si a spectacolelor sale. In acelasi timp, aceasta insensibilitate fata de rau il aduce in starea de a se lauda si de a se „maguli in ochii lui“, chiar in prezenta celor mai strigatoare nelegiuiri (v. 2; Romani 3.18; Deuteronom 29.19). Pentru ca suntem obligati sa traim intr-o asemenea atmosfera, constiinta noastra de crestini, cu timpul, risca sa se toceasca; dar ne va fi intotdeauna scarba de pacat daca ne amintim de cruce si de pretul nespus care a trebuit sa fie platit acolo pentru inlaturarea lui. Bunatatea lui Dumnezeu este in ceruri, in afara atingerilor intentiilor celor rai (v. 5,7) si, in acelasi timp, se intinde ca o aripa ocrotitoare pentru a-i adaposti pe fiii oamenilor (Psalmul 17.8). Vai, ca si locuitorii Ierusalimului din timpul Domnului, multi resping adapostul astfel oferit (Matei 23.37)! Izvorul vietii si lumina divina, privite impreuna in v. 9, ne readuc la Hristos, Cuvantul, despre care este scris: „In El (Cuvantul) era viata si viata era lumina oamenilor“ (Ioan 1.4).

Psalmul 37:1-22

Psalmul 37 nu mai este, ca cea mai mare parte a psalmilor anteriori, o rugaciune a credinciosului cu privire la cei rai care-l chinuie. Este, dimpotriva, raspunsul care ii soseste de sus. Acest raspuns nu ii aduce inca eliberarea asteptata, ci, mai degraba, resursele si invatamintele necesare pentru a face fata raului care-l inconjoara. Si de cate ori nu experimentam aceasta! In loc sa ne fie ridicata incercarea, ca raspuns la rugaciunea noastra, Domnul ne da ceea ce ne trebuie pentru a o putea traversa. Potrivit promisiunii din Psalmul 32.8: „Te voi instrui si te voi invata; ... te voi sfatui...“, noi recunoastem glasul Stapanului iubitor. El Insusi a pus in practica invataturile pe care ni le da aici. Si, cunoscand sarmanele noastre inimi, stie bine ca vederea raului in preajma noastra poate produce in noi doua sentimente chinuitoare: mania si gelozia (v. 1,7,8; Proverbe 24.1,19). De aici rezulta aceste indemnuri pe care trebuie sa le citim adesea: „nu te mania“ (repetat de trei ori), „incede-te“, „fa binele“, „incredinteaza Domnului calea ta“, „ramai linistit“...; dar si bogatele promisiuni care sunt legate de acestea: „El iti va implini cererile inimii tale...“, „El va lucra“. Ce bine ar fi daca L-am lasa sa lucreze! In curand, Dumnezeuul pacii il va zdrobi pe Satan sub picioarele noastre (comp. v. 10,17,20 cu Romani 16.20).

Psalmul 37:23-40

„De Domnul sunt intariti pasii omului“ (v. 23). Din firea noastra, suntem independenti. A recunoaste ca avem nevoie de Dumnezeu pentru fiecare pas al vietii noastre zilnice este un lucru evident, dar pe care nu-l admitem intotdeauna. Sa nu asteptam sa avem de-a face cu multe cadere, pentru a fi convinsi de aceasta si pentru a accepta ajutorul Domnului! In acest psalm il intalnim pe cel drept (sau: cei drepti). Este numele dat ramasitei credincioase dintre iudei; aceasta va stapani tara (lucru

mentionat de cinci ori: v. 9,11,22,29,34), dupa inlaturarea celor rai (inlaturare mentionata tot de cinci ori: v. 9,22,28,34,38).Astazi, copilul lui Dumnezeu are dreptul sa poarte acelasi titlu (Romani 5.19). Cum se poate face recunoscut cel drept? El „se indura“ si „da“ (v. 21); gura lui „rosteste intelepciune“; „limba lui vorbeste dreptate“; „legea Dumnezeului sau este in inima lui“ (v. 30,31). Dragoste, intelepciune, adevar, alipire fata de Cuvant, toate aceste etape de drum se pot ele remarca in mersul nostru de zi cu zi? Pentru aceasta, sa contam pe taria, pe ajutorul si pe scaparea lui Dumnezeu (v. 39,40).Abandonarea celui drept este un fapt ce poate fi considerat, in adevar, de neconceput (v. 25; 2 Corinteni 4.9). Si totusi, aceasta a trebuit sa indure „Cel Intrutotuldrept“ (Iov 34.17; Psalmul 22.1).

Psalmul 38

Indemnurile din Psalmul 37 par sa fi fost intelese. Credinciosul nu mai cere inlaturarea celor rai, care, de altfel, i-a fost promisa lamurit. In loc sa se manie din cauza celor care fac raul, este patruns de propriul sau pacat (v. 3-5). In acelasi timp realizeaza ca se afla in mana lui Dumnezeu care il disciplineaza si-l pedepseste (v. 1); si pe El Il asteapta (v. 15). Nu-i treaba lui sa le raspunda personal celor care il persecuta; cu atat mai putin, sa se razbune. „Tu vei raspunde, Doamne, Dumnezeul meu!“ (v. 15).Recunoastem aici invataturile Noului Testament: „neintorcand nimanui rau pentru rau..., nu va razbunati singuri, preaiubitilor; ... Eu voi rasplati, zice Domnul“ (Romani 12.17,19). Singurul raspuns pe care suntem indreptatiti sa-l dam in fata raului care ni se face este binele, si aceasta spre deosebire de acesti „vrajmasi“ (v. 19) sau „adversari“ care „rasplatesc cu rau pentru bine“ (v. 20).Si tot aici ne este dezvaluit si meschinul lor sentiment: gelozia. Dorinta perversa de a elimina ceea ce, prin contrast („...pentru ca eu urmaresc ce este bine“), subliniaza propria lor rautate – iata ingrozitorul mobil care i-a condus pe oameni la a-L da la moarte pe Cel Sfânt si Drept (Ioan 10.32; cititi si 1 Ioan 3.12)!

Psalmul 39

Pentru a infrana vointa proprie a unui credincios, Dumnezeu este uneori nevoit sa recurga la frau si la zabala (Psalmul 32.9). Duhul impune tacere firii noastre vechi, pentru a face sa rodeasca si sa vorbeasca viata cea noua (v. 1).Cand ni se face o nedreptate si ne este poate cel mai greu sa tacem, sa ne gandim la exemplul desavarsit al Mielului care nu Si-a deschis gura (v. 9; Psalmul 38.13; Isaia 53.7; 1 Petru 2.23)„Tu mi-ai dat zile cat un lat de mana...“ (v. 5): scurta este existenta noastra si, cu toate acestea, ea este risipita atat de prosteste, de catre atatea persoane, in febrila agitatie de a acumula bunuri pamantesti! (v. 6; Eclesiastul 2.21-23). Sa fim atenti la cele patru certitudini („in adevar...“) exprimate in v. 5, 6 si 11! Omul este „doar o suflare“ (v. 5 si 11) si, in plus, „umbla ca o umbra...“ (v. 6). De pe scena acestei lumi, curand, cand drama umana va ajunge la final, personajele si decorul vor fi puse deoparte. „Chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7.31). Ceea ce este adevarat, sigur si nepieritor apartine doar domeniului ceresc, invizibil (1 Petru 1.4). Intelegand ca nu poate astepta nimic de la o astfel de lume, credinciosul isi pune intrebarea: „ce astept eu, Doamne?“ si isi da el insusi raspunsul: „Asteptarea (speranta) mea este in Tine“ (v. 7).

Psalmul 40

Psalmul 40 este unul glorios. Hristos, Omul inviat, ia cuvântul pentru a dezvălui „lucrările minunate“ și „gândurile“ lui Dumnezeu îndreptate înspre noi (El Se asociază cu ai Săi: v. 5). Acest lucru îl putem vedea în patru tablouri succesive. Primul tablou ne poartă în eternitatea trecută (v. 6 și 7, citate în Evrei 10.5-9). Fiul, singurul vrednic să reglementeze chestiunea păcatului, Se prezintă pentru a fi Robul ascultător: „Iată, vin...” – „și a venit...”, confirmă Efeseni 2.17. Următorul tablou ni-l arată pe Isus pe pământ: El vesteste și împlineste „toată dreptatea” (Matei 3.15), da mărturie despre Dumnezeul bunătății și al adevărului, vorbește despre credinciosia Sa și despre salvarea Sa. Întreaga viață a lui Hristos este rezumată în v. 8-10. În cel de-al treilea tablou, Salvatorul este înaintea noastră în ceasul solemn, când trebuie să strige: „Nelegiuirile Mele M-au ajuns...” (v. 12). Nelegiuirile Mele...? O, El Se încarcă cu nelegiuirile noastre, ale mele și ale tale, și acestea sunt și prea numeroase, după ce, în Psalmul 38.4, le-am văzut că fiind și prea apăsătoare. Ultimul tablou ne readuce la v. 1-3, unde „groapa pieirii” și „noroiul mocirlei” fac loc Stăncii învierii. Hristos, eliberat din moarte prin puterea lui Dumnezeu, pe care a așteptat-o cu răbdare, își cântă lauda și îi invită și pe oameni să-l se alature, pentru a-l celebra în același fel (v. 3).

Psalmul 41

Prin Duhul profetic, Hristos declarase la sfârșitul Psalmului 40: „Sunt întristat și sărac”: săracie de bunăvoie, destinată îmbogățirii noastre! (2 Corinteni 8.9). Ferice de acela care-l înțelege pe acest Sărac! Ferice și de acela care știe să se pună în locul celor săraci, al celor umiliți, al celor care suferă...! Și tot ferice și de acela care, măcar în duh, dacă nu în realitatea văzută, ia această poziție de sărac, ca și Invatatorul său! (Matei 5.3). Versetul 3 aduce prețioase încurajări credincioșilor bolnavi. În primul rând avem promisiunea ajutorului divin. Chiar dacă „omul din afară trece”, omul dinăuntru este reînnoit zi de zi, sub grija marelui Doctor al sufletelor (2 Corinteni 4.16). Ba, mai mult! „Orice pat” de boală va fi transformat în chip miraculos, pentru că prezenta Domnului la capătul lui are putere să-i schimbe suferința în bucurie. Ce plăcută companie, bună să-l faci să uite faptul că nu a fost înțeles, precum și indiferența careia i-a fost, poate, obiectul (v. 8)! Noi știm în ce moment s-a împlinit v. 9. Cu câtă tristete a trebuit Domnul să-l citeze înainte de a-i da tradătorului Iuda „bucatica” care avea să-l facă cunoscut... (Ioan 13.18,26) Cea dintâi carte a Psalmilor se încheie aici, cu o laudă eternă, careia, prieteni credincioși, îi putem alătura și amin-ul nostru!

Psalmul 42

Odată cu acest început de an deschidem și noi cea de-a doua carte a Psalmilor. Din punct de vedere profetic, ea se aplică perioadei când răsădită credincioasă dintre iudei, persecutată de Antihrist, va fugi din Ierusalim. Versetele 2, 4 și 6 din Psalmul 42 exprimă în special durerea pricinuită de acest exil. În același timp, multe dintre cuvintele ei, ca și cele din prima Carte a Psalmilor, pot fi puse în gura Domnului Isus, a Celui care a suferit mai mult ca oricine din cauza răutății poporului Său (de exemplu, v. 7 și 10). Putem găsi vreun tablou care să sugereze mai expresiv suspinele sufletului însetat după prezenta lui Dumnezeu, așa cum o face versetul 1? Ce bine ar fi să însetăm și noi după această prezenta a lui Dumnezeu ori de câte ori vreun păcat întrerupe comuniunea noastră cu Domnul! Și să-l putem cunoaște personal pe Domnul sub acest Nume scump: „Dumnezeul vieții mele” (v. 8)! Această corespunde și devizei apostolului, după cum ne mărturisește el însuși: „Pentru

mine, a trai este Hristos“ (Filipeni 1.21). Hristos este Acela care, an de an, doreste sa ne conduca viata si sa ne-o umple cu acest continut pretios inimii. „Unde este Dumnezeuul tau?“ intreaba cu ironie necredinciosii (v. 3 si 10; comp. cu Matei 27.43). Chiar daca ei nu-L vad, partea mea sa fie aceasta, de a sti intotdeauna, zi si noapte, unde sa-L gasesc, pentru a-mi inalta spre El, cu pretuire, cantarea mea si rugaciunea mea (v. 8).

Psalmul 43

Acest psalm se leaga mult de cel dinaintea lui, dupa cum ne ajuta sa intelegem si finalul sau, care contine repetarea ultimului verset din Psalmul 42 (Psalmii 42 si 43 au aceeasi incheiere). Sufletul meu are adesea nevoie sa fie indemnat sa nu se mahneasca, sa-si puna speranta in Dumnezeu si sa-L preamareasca din nou si pentru totdeauna. El este nu numai mantuirea mea, ci Insusi „Dumnezeul meu“, Cel de care eu depind fara incetare, sursa „tariei mele“ (v. 2). Lumina Sa si adevarul Sau ma vor conduce spre o inchinare inteleapta, daca eu li cer aceasta, asa cum psalmistul ne ofera aici un exemplu personal (v. 3 si 4). Expresia subliniata ieri, „Dumnezeul vietii mele“ (Psalmul 42.8), este completata acum, prin versetul 4, de una la fel de pretioasa: „Dumnezeu, bucuria veseliei mele“. Iubiti credinciosi, nu ne este Dumnezeu deplin suficient pentru a ne face fericitii? Il simtim noi ca pe Izvorul bucuriei noastre, asa cum era El pentru Domnul Isus? (Luca 10.21). Daca da, daca un astfel de Dumnezeu este Cel pe care Il cunoastem noi, ne va mai putea fi oare inima mahnita sau agitata? „Sa nu vi se tulbure inima“, le-a spus Domnul ucenicilor Sai, „voi credeti in Dumnezeu, credeti si in Mine“ (Ioan 14.1). Si in alt loc: „Aveti credinta in Dumnezeu“ (Marcu 11.22). Credinta! – iata maretul zid protector in fata oricarei tristeti sau tulburari pe care ni le poate provoca aceasta lume. Ea este astazi singura noastra resursa, asa cum va fi, in timpul necazului, si pentru ramasita credincioasa.

Psalmul 44:1-8

In timp ce psalmii din cea dintai carte erau aproape toti ai lui David, cei de care ne ocupam acum (Psalmii de la 42 la 49) au fost compusi de fiii lui Core, acele obiecte ale harului care fusesera crutate de pedeapsa care-l urmarise pe tatal lor (vezi Numeri 26.11). Iata de ce este atat de minunat sa-i auzim pe acesti oameni amintind de minunile implinite de Dumnezeu „in zilele de demult“ (v. 1). Ei sunt in masura sa aprecieze si sa celebreze indurarea divina mai bine decat oricare altul. Nu, nu sabia copiilor lui Israel a fost aceea care i-a putut salva, dandu-le in stapanire tara (pentru a intelege aceasta este suficient sa ne gandim la trecerea Marii Rosii si la luarea Ierihonului). Evocarea marilor izbaviri din trecut este intotdeauna o pretioasa lectie pentru credinciosi. Ca si parintii lor, nici ei nu se pot increde in propriile arme, pentru a iesi invingatori (v. 6). „Prin Tine“ si „prin Numele Tau“, iata singurele resurse ale celui credincios (v. 5: Osea 1.7)! O alta trasatura care o face sa fie diferita de cea dintai carte a Psalmilor este folosirea aici a numelui comun pentru Dumnezeu, Elohim, in timp ce, pana la Psalmul 41 inclusiv, Dumnezeu era redat cu numele Sau propriu special, Iahve. Este trista dovada ca acum cei credinciosi nu mai sunt in legatura cu inchinarea oficiala, devenita apostata. Legamantul garantat prin numele lui Iahve este rupt (Exod 6.3,6-8), insa credinciosul face din nou apel la Dumnezeul suprem.

Psalmul 44:9-26

Incepand cu versetul 9, tonul psalmului se schimba. In loc sa continue sa priveasca la Dumnezeu, la lumina fetei Sale si la puterea Numelui Sau (v. 3 si 5), cei credinciosi masoara incercarile care se abat asupra lor. Sufletul celui rascumparat nu este intotdeauna intr-o stare inalta – stim aceasta din experienta. Cu toate acestea, credinta celor credinciosi nu este descumpanita; ei stiu sa puna in seama lui Dumnezeu tot ceea ce intampina si primesc loviturile ca venind din mana Lui (Iov 1.21). Au constiinta dreapta si nu numai ca pasii nu li s-au „abatut din calea“ ascultarii, dar nici inima lor „nu s-a intors inapoi“ (v. 18). Si martor la aceasta este Dumnezeu, Cel care „cunoaste tainele inimii“. Sa nu dam niciodata uitarii acest verset, 21! Cum ar trebui inteleasa expresia din versetul 22 – care ne suna atat de straina – „dati mortii toata ziua“? Citarea ei in Romani 8.36 ne ajuta sa intelegem motivul, anume ca, prin intermediul incercarilor, ne este improspatat sau rememorat sentimentul nimicniciei si al totalei noastre incapacitati. Acelasi pasaj insa ne invita sa urcam triumfatori si celalalt versant: „Dar, in toate acestea, suntem mai mult decat invingatori prin Acela care ne-a iubit“ (Romani 8.37).

Psalmul 45

Sub actiunea Duhului Sfânt, „scriitor iscusit“ (v. 1), acest psalm ne invita sa-L laudam pe Hristos, Preaiubitul, Cel care-i intrece in frumuseti si in har pe toti fiii oamenilor. Inainte insa de a tasni de pe buze, lauda a fost pregatita, contemplata intr-o inima care clocoteste (comparati cu Matei 12.34); ea celebreaza Persoana lui Hristos, cuvintele Sale, lucrarile Sale. Cineva a spus ca inchinarea de duminica este cantarea care ingemaneaza toate strofele pe care Duhul le-a insuflat rascumparatilor in timpul zilelor saptamanii, avand ca tema ineputabila gloriile si harurile Domnului Isus. El este „Imparatul“, insa versetele 6 si 7, citate in Evrei 1.8,9, Il numesc „Dumnezeu“. Cand apare in maretia si in splendoarea Sa, El este obiectul unei admiratii universale. Puterea Lui se afirma in judecata infricosatoare pe care o infaptuieste (v. 3-5). Vesmintele Sale sunt pline de parfumuri: smirna aminteste de suferintele Sale, aloea, de moartea Sa (Ioan 19.39), iar casia, de inaltarea Sa. Dar ce va pretui cel mai mult pentru Hristos dintre toate gloriile Sale va fi frumusetea Miresei care li va fi daruita (aici Ierusalimul) si dragostea pe care ea l-o va arata. Drag prieten crestin, este privilegiul tau de a-ti exprima inca de acum aceasta dragoste nascuta din recunostinta. „Este Domnul tau: adora-L“ (v. 11)!

Psalmul 46

Cat de multi credinciosi aflati in necaz au facut pretioasa experienta din versetul 1! In ceasul incercarii, si mai ales in clipa ispitirii, tanarul crestin nu trebuie nicidecum sa uite ca are la dispozitie sa acest adapost, aceasta putere, acest ajutor intotdeauna usor de gasit. Astfel de resurse nu se gasesc nicidecum in el insusi, nici in hotararile intelepte pe care el le-a luat, ci in Dumnezeu, in comuniunea cu El. In timp ce Core fusese inghitit de viu intr-o rasturnare de pamant actionata de Insusi Dumnezeu, de felul celei sugerate in versetul 2, fiii sai au fost scapati in acelasi fel in care vor fi salvati si credinciosii ramasitei iudaice. Ei vor fi in siguranta, pentru ca adapostul lor va fi Insusi Iahve (Psalmul 91.9,10). Ce mare va fi contrastul intre aceasta ramasita credincioasa si ceilalti

oameni de pe pamant care vor traversa aceeași perioadă apocaliptică (comp. cu Luca 21.26 și cu Apocalipsa 6.14-17)! În fața acestor ape spumegande și care vuiesc, ape ale judecării (v. 3), Dumnezeu aminteste că este un rău al harului răspândindu-se în paraie generoase – sugerând multiplele sale manifestări – care „înveselesc cetatea lui Dumnezeu“, precum și pe cei care și-au găsit acolo adăpostul (v. 4). Finalul psalmului ne ajută să-i privim pe cei credincioși cum urmăresc liniștii, din „turnul lor înalt“, împlinirea celor din urma judecării ale lui Dumnezeu.

Psalmul 47

Acest psalm exprimă bucuria care va umple inima credincioșilor atunci când, după judecățile menționate în Psalmul 46, Hristos își va stabili Împărăția. Israel va avea atunci o poziție de întâietate față de toate celelalte popoare și le va învăța să-L laude în cântare pe Dumnezeu, să celebreze gloriile Sale, supremăția Sa (v. 3,6; comp. cu Isaia 2.2,3). (Relațiile poporului cu Dumnezeu fiind restabilite, remarcăm că reapare numele propriu, special, absolut, al lui Dumnezeu, Iahve; vezi deja Psalmul 46.7,11). Sunt gloriile Domnului Hristos care, în sfârșit recunoscut, își ia titlul de „Împărat peste tot pământul“ (Zaharia 14.9). Și astfel înțelegem de ce noi, creștinii, nu-L numim pe Domnul Isus Împăratul nostru. Noi suntem cetățeni ai cerului, nu supuși ai împărăției de pe pământ! Domnul Hristos nu va domni asupra Bisericii, ci împreună cu ea; ea va avea aceeași poziție pe care o are o regină alături de rege, sotul ei. Oare vor putea cântările noastre să cuprindă atâta mărire, de vreme ce vom avea de celebrat nu numai un Împărat, ci și un Mântuitor divin, un Domn înviat și un Mire ceresc, care-și iubeste Biserica și care vine să o caute? Câte glorii sunt reunite în aceeași Persoană, glorii minunate care ar trebui să ne umple încă de pe acum gurile și inimile cu cântecul etern al adevăraților adoratori!

Psalmul 48

Odată cu Psalmul 48 se încheie viziunea profetică începută în Psalmul 42. Asistăm pe scurt la atacul final al împăraților pământului împotriva Ierusalimului și la totala lor derută (v. 4-7). Iudeii evlavioși vor constata atunci că ceea ce au auzit și au așteptat să se împlinescă în favoarea lor (v. 8; Psalmul 44.1). Cu siguranță, nu în zădar și-au pus ei încrederea în Dumnezeu. După ce au cunoscut atâta suferință în exil, ce valoare capătă pentru ei fiecare piatră a cetății iubite! Umpluți tot de sentimentul bunătății Dumnezeului lor (v. 9), ei se regăsesc în mijlocul acestui templu după care au suspinat atât de mult (Psalmul 42.4; 43.3,4) și totuși sunt pătrunși de sentimentul bunătății Dumnezeului lor (v. 9). Oare nu aceasta este deopotrivă și preocuparea noastră sfântă atunci când ne aflăm acolo unde Domnul ne-a promis prezența Sa și când medităm la marea Lui iubire? Dar atunci lauda va umple nu numai inima credincioșilor risipiți aici și acolo, cum se întâmplă astăzi; ea se va întinde până la marginile pământului și va fi într-adevăr demnă de gloriosul Dumnezeu pe care-L vor celebra (v. 10). Drag prieten, este acest Dumnezeu care conduce destinele lumii, și care va împlini tot ceea ce gura Sa a rostit, și Dumnezeul tău pentru totdeauna, călăuză ta până la cel din urmă ceas al călătoriei tale pe pământ (v. 14)?

Psalmul 49

În continuarea viziunii profetice pe care tocmai au schitat-o psalmii anteriori, Duhul lui Dumnezeu Se adresează acum tuturor locuitorilor lumii, indiferent de poziția pe care ei o au în societate (v. 1 și 2). La ce folosesc bogățiile cu care ei se mandresc și în care își pun încrederea, dacă cea mai mare comoară din lume nu poate răscumpara nici măcar un singur suflet? (v. 7 și 8). Este necesară o răscumparare inestimabilă, astfel ca trebuie să renunțăm la gândul că am putea-o plăti noi înșine vreodată! Dar „Dumnezeu va răscumpara sufletul meu...”, declară versetul 15 și cunoaștem ce pret a trebuit plătit pentru aceasta (1 Petru 1.18,19). Dacă cineva caută onorurile acestei lumi, să mediteze asupra versetului 12, completat de versetul 20! Unde duce oare această goană după onoruri, această cale a nebuniei (v. 13) pe care se întrec concurenți fără număr, săraci sau bogați, oameni de rând sau fii ai celor mari? La moarte, unde nimic nu mai are valoare (v. 17)! Moartea spulberă toate planurile omului, amenință hotărârile cele mai prudente, umbrește orice bucurie și pune toate proiectele sub semnul unei teribile incertitudini (Luca 12.20). Astfel, oamenii își închid ochii, pentru că se tem să-o privească în față. Dar, pentru cel răscumparat, moartea nu este decât cel din urmă pas spre casa Tatălui, ... pentru că El îl va primi (v. 15).

Psalmul 50

Psalmul 49 le aducea aminte tuturor locuitorilor lumii de nesiguranta și de desertaciunea bogățiilor și a onorurilor, a acestor doi poli de atracție pentru oamenii din toate timpurile. Acum, în Psalmul 50, Dumnezeu i Se adresează lui Israel, poporului Său (v. 7), pentru a-i arăta inutilitatea jertfelor. Acestea nu pot răscumpara sufletul și nici nu pot „sa-i desăvârșească pe aceia care se apropie”. Dumnezeu a consfințit legământul Său cu Israel printr-o singură jertfă (v. 5; Evrei 10.1-10). În schimb, tot ce așteaptă El acum de la toți ai Săi este lauda (v. 14 și 23; Evrei 13.15). Scurtul verset 15 rezumă istoria eliberării noastre: întâi rugăciunea, apoi răspunsul divin care ne este asigurat, iar în final acțiunea harului („tu Mă vei glorifica”), de care, regretabil, uităm adesea. Să ne punem în Dumnezeu încrederea noastră; să-L chemăm și El Își va ține promisiunea! Versetele 16-22 cuprind o avertizare pe care Dumnezeu o face celui rău. Acesta, deși are buzele încărcate de cuvinte evlavioase, le tagaduieste prin purtarea sa și uraste mustrarea. Să ne pazim să nu ajungem așa! Să remarcăm din nou măreția versetelor cu care se deschide psalmul (v. 1 și 2) și care ne oferă, ca de obicei, tema întregului psalm: Dumnezeu vorbește pământului, pentru a-i descoperi acestuia splendoarea Sa în Persoana Domnului Hristos, judecător suveran și împărat glorios în Sion.

Psalmul 51

Psalmul 51 a fost scris de David în împrejurări deosebit de umilitoare (2 Samuel 12). Găsim aici dezvaluite sentimentele pe care le stărneste în suflet o convingere reală a păcatului și totodată drumul pe care-l trasează Duhul Sfânt pentru refacerea comuniunii. Să urmărim dureroasele sale etape: marturisirea păcatului comis (v. 3); constientizarea faptului că Dumnezeu a fost Cel lezată, nu numai cutare sau cutare persoană (v. 4); pastrarea vie a adevărului că firea noastră este rea (v. 5); gândul îndreptat spre ce așteaptă Dumnezeu, ca „adevarul să fie în omul dinăuntru” (să nu uităm niciodată versetul 6!); dorința de a avea o conștiință curată și dreaptă (v. 10); în sfârșit, nevoia de a reveni la sfințenia practică (v. 11), la bucuria și la slujirea devotată (v. 8 și 12). Odată restaurat, credinciosul va fi pregătit să le spună și altora despre harul prin care el a fost iertat (v. 13; comp. cu

Luca 22.32). Toata aceasta lucrare nu implica nici aducerea vreunei jertfe (v. 16), nici vreun act de «penitenta». Un duh zdrobit, o inima smerita cu adevarat – iata ce poate primi Dumnezeu prin eficacitatea lucrarii Domnului Isus (v. 16 si 17)! Prieteni, daca si pe noi ne ia prin surprindere caderea in vreun pacat, sa recitim acest psalm in prezenta lui Dumnezeu, dar nu ca o marturisire facuta de David, ci ca fiind propria noastra rugaciune.

Psalmul 52

Pana la sfarsitul acestei a doua carti a psalmilor, adica pana la Psalmul 72 inclusiv, vom intalni mai multi psalmi scrisi de David, dintre care unii, ca si Psalmul 51, compusi in imprejurari deosebite. 1 Samuel 22.9 ... ne istoriseste, de pilda, despre Doeg edomitul, cel care i-a dat de stire lui Saul cu privire la trecerea lui David pe la preotul Ahimelec, precum si despre masacrul care a urmat. Acest Doeg este o imagine a lui Antihrist, personaj profetic care va fi o intrupare a raului si care chiar isi va face un titlu de glorie din aceasta (v. 1). Ce deosebire intre versetul 7 din Psalmul 45, adresat Domnului Isus, si versetele 1-3 din psalmul nostru, in care este interpelat acest „om puternic“ (v. 1)! Dar ce mangaietor este pentru cei credinciosi sa stie ca profetia din versetul 5 se va implini (in Apocalipsa 19.20)! Confruntandu-se cu aceasta putere a raului, psalmistul isi gaseste refugiul in Dumnezeu (v. 8) si in acelasi timp li aduce lauda (v. 9). Duhul Sfant stie insa sa Se foloseasca chiar de cele mai grele incercari pentru a da tonul laudei in inima celor rascumparati. Cat despre cel necredincios, el nu are niciodata pace, iar lucrurile precare pe care el se bazeaza nu merita nicidecum increderea pe care si-o pune in ele (v. 7). Nu, acest om puternic nu-L ia pe Dumnezeu ca putere a sa, ci se intareste in lacomia lui (v. 7). Dar bogatiile sale au putrezit..., aurul lui si argintul lui sunt ruginite, asa cum declara Iacov (cap. 5.2,3).

Psalmul 53

Cu exceptia versetului 5 si a substituirii numelui de Iahve, Psalmul 53 reproduce aproape textual continutul Psalmului 14 (in Psalmul 14 era folosit numele propriu, Iahve, in timp ce acum, in Psalmul 53, este folosit numele comun, Elohim, pentru aceeasi Persoana a lui Dumnezeu). Primele trei versete sunt citate in Romani 3.10-12, demonstrand falimentul general al intregii rase umane, fapt pe care nimeni nu l-a putut infirma vreodata. „Nu este niciunul care sa faca binele“ (v. 1); „niciunul macar“, adauga versetul 3. Totusi, noi stim ca a fost un Om, Acela care a venit din cer, sfanta exceptie intre fiii oamenilor, pe care Dumnezeu L-a putut privi din ceruri (v. 2, comp. cu Matei 3.16,17). „Nu este Dumnezeu!“, pretinde nebunul in inima sa, desi constiinta ii spune tocmai contrariul si desi el se misca prin vointa lui Dumnezeu, traieste din binefacerile Sale si respira prin suflarea Sa (Fapte 17.28). Si, pentru ca Dumnezeu il incurca, el cauta sa se amageasca cu ideea ca nu exista Dumnezeu, punand in locul Sau stiinta si subretele ei ipoteze. Iar cand este silit sa admita ca exista o cauza a tuturor lucrurilor care-l depasesc, necredinciosul vorbeste vag despre Natura sau despre Providenta, evitand sa rosteasca numele care-l face sa tremure ... deoarece Dumnezeu este Lumina. Si El ii va face de rusine pe toti „lucratorii nelegiurii“.

Psalmul 54

Dupa Doeg edomitul, zifitii au fost aceia care, tot miseleste, au urzit un complot impotriva lui David. Ei l-au informat pe Saul despre actiunile si gesturile rivalului sau, ajutandu-l sa-i dea de urma. Avem aceasta istorisire relatata in 1 Samuel 23.19 ..., insa un detaliu semnificativ nu este mentionat acolo. Este aceasta rugaciune increzatoare, pe care imparatul respins a inaltat-o catre Dumnezeu sau in ceasul primejdiei. In acelasi fel, in viata crestinului, in imprejurarile de fiecare zi, trebuie „urzita“ in taina o tesatura de rugaciuni inspre Dumnezeu. Este ceea ce gasim, de pilda, pe tot parcursul cartii Neemia (Neemia 1.11; 2.4; 4.4; 5.19; 6.14...). Lumea, care nu-L pune pe Dumnezeu inaintea ei (v. 3), si care nu poate intelege nimic din puterea rugaciunii, va atribui unor intamplari favorabile, unui «hazard de succes» felul in care scapa cel credincios din primejdiile care-l ameninta (un exemplu concludent il avem in 1 Samuel 23.26, unde putem vedea cum Saul il cauta pe David intotdeauna pe latura muntelui pe care acesta nu se mai afla). Cel rascumparat cunoaste insa numele Celui care il scapa din toate nezasurile si preamareste acest nume (v. 1,6,7). Dumnezeu este ajutorul sau si, mai mult decat atat, in tot timpul incercarii, El sustine sufletul care ar putea fi descurajat (v. 4).

Psalmul 55:1-11

Apasat de cei rai care-l urmaresc cu patima („cu manie“), cuprins de neliniste si de „spaima de moarte“ (v. 3,4), credinciosul nu raspunde el insusi la „glasul vrajmasului“, ci se indreapta catre Dumnezeu. Aceasta este ceea ce avem si noi de facut intotdeauna, in loc sa ripostam la cuvinte veninoase, ... dar nu pentru a cere razbunare, asa cum a facut David in aceste versete. Sub aspect profetic, psalmii ne poarta dincolo de timpul prezent al harului, in zilele cand imparatia nu va putea fi instaurata decat prin judecarea celor nelegiuiti. Rautatea lumii inca nu a atins astazi intensitatea pe care o va cunoaste in acea perioada cumplita. Ea este inca domolita, franata, prin prezenta Duhului Sfânt pe pamant (2 Tesaloniceni 2.6,7). Totusi, in acest timp, ea se manifesta deja sub formele descrise aici: violenta si certuri (v. 9), nelegiuire si rautate (v. 10), stricaciune, asuprire si inselaciune (v. 11). Cel rascumparat nu se poate simti in elementul lui intr-o asemenea lume. Ca si ramasita credincioasa, el suspina dupa locul linistit de odihna (v. 6), dupa Casa Tatalui, care este deopotriiva speranta lui si tema cantarii lui:

Curand va spun adio, lucruri moarte, Imi voi lua zborul de la voi departe, Spre vesnicul salas de sus, Spre Hristos Isus!

Psalmul 55:12-23

Cel despre care vorbeste David in versetele 12-14 era probabil Ahitofel ghilonitul, caruia cartea 2 Samuel ii rezerva trei capitole (15, 16 si 17), in care ne relateaza tradarea si sinuciderea sa. In sens profetic insa, aceste cuvinte se refera la nefericitul Iuda. Exista oare vreo expresie cu o mai mare putere de sugestie a legaturilor de afectiune decat cea din versetul 13, care il numeste „sfatuitorul meu si prietenul meu“? Iata o dovada ca cele mai mari semne de dragoste si de incredere nu pot castiga inima omului firesc, in care se da razboi impotriva lui Dumnezeu (v. 21; comp. cu Marcu 14.45). Sa ne gandim apoi la sentimentele Domnului in timpul calatoriei Sale pe pamant. El nu Se putea bizui pe nimeni, nu Se putea increde in nimic (Ioan 2.24). Dar, in fata unei asemenea

desfasurari a raului, psalmistul ne invita: „Arunca asupra Domnului povara ta...” (v. 22). Pentru ca o povara il incurca pe om in alergare, iata de ce in Evrei 12.1 se face din nou auzit indemnul: „dand la o parte orice greutate, ... sa alergam cu rabdare“. Aceasta nu inseamna ca vom fi imediat crutati de incercare, ci doar ca incercarea inceteaza a ne mai fi o povara din momentul in care am aruncat-o asupra lui Dumnezeu, lasandu-I Lui grija sa Se ocupe de ceea ce ne nelinisteste.

Psalmul 56

Ca si Psalmul 34, si acesta corespunde momentului de trista experienta a lui David la Gat (1 Samuel 21.11-15). Versetele 5 si 6 Il evoca pe Domnul in relatiile Sale cu cei care se strangeau ca sa-L pandeasca pentru a-L lua apoi prin surprindere si a-I rastalmaci cuvintele (Matei 22.34,41; Luca 11.53; 20.20). La rautatea lor, Domnul Isus raspundea prin increderea Sa in Tatal Sau. Sa facem si noi dupa exemplul Domnului nostru! Pentru a se increde insa cineva in Dumnezeu, trebuie mai intai sa-L cunoasca. Un copil mic nu accepta in general sa mearga de mana cu un strain. Dar avem Cuvantul si el ni-L descopera pe Cel in palma Caruia ne putem increde! Iata de ce, in doua randuri, cel credincios striga: „In Dumnezeu voi lauda Cuvantul Sau; in Dumnezeu ma incred“ (in v. 4 si in v. 10,11). Cei rai pandesc pasii credinciosului (v. 6), dar Dumnezeu numara toti acesti pasi; stim ca El ne cunoaste pana si numarul firelor de par de pe cap (Matei 10.30). Iar aici vedem cum El Se preocupa de orice lacrima a copiilor Sai, chiar si de cele mai tainice. Astfel deci, daca in plecarile si in sosirile mele („in ratacirile mele“ – v. 8) va trebui sa intalnesc o cursa intinsa de vrajmas, am asigurarea ca Cel care mi-a salvat sufletul de la moarte vesnica imi va pazi si picioarele de cadere (v. 13; Psalmul 94.18; 116.8; Iuda 24).

Psalmul 57

Ca si Psalmii 51 si 56, si acesta incepe cu cuvintele: „Indura-Te de mine, Dumnezeule! ...“ – deoarece harul divin este resursa mea atat impotriva raului care ma inconjoara, cat si impotriva pacatului care se afla in mine (Psalmul 51). Fie ca vrajmasii poarta numele de Absalom, de filistenii, de Saul, ... de Satan sau de lume, refugiul pentru adapostirea sufletului meu este „in Tine“, Doamne Isuse, „sub umbra aripilor Tale“ (v. 1). Intr-un astfel de adapost nu ma tem nici de ceea ce iese din gura oamenilor, nici de latul intins sub pasii mei (v. 4,6; comp. cu Psalmul 91.3,4). „Dumnezeu ... implineste [toate] pentru mine“ (v. 2). Acelasi rasunet il au si cuvintele din Romani 8.28: „Stim – afirma apostolul – ca toate lucrurile lucreaza impreuna spre bine pentru cei care Il iubesc pe Dumnezeu“. Prin credinta ajungem sa credem si tot prin credinta experimentam apoi ca „toate lucrurile“, chiar si cele care contrazic total gandurile noastre, sunt dirijate de Dumnezeu spre binecuvantarea noastra. Il gasim apoi pe cel credincios facandu-si griji mai mult pentru gloria lui Dumnezeu decat pentru propria eliberare (v. 5, repetat in v. 11 si in Psalmul 108.5). Aceasta a fost rugaciunea Domnului in legatura cu crucea care-l statea inainte: „Tata, glorifica Numele Tau!“ (Ioan 12.28) si aceasta trebuie sa fie si cea dintai dorinta a noastra in orice imprejurare din viata.

Psalmul 58

Versetele de la 1 la 5 ne spulbera si cea din urma iluzie pe care ne-am mai fi facut-o cu privire la justitia omeneasca; iar daca acest tablou ne pare prea exagerat, este suficient sa evocam crucea. Relatiile dintre oameni sunt prea adesea guvernate de legea celui mai tare, iar minciuna si veninul calomniei sunt arme folosite la tot pasul (v. 3,4; Psalmul 140.3). Intr-adevar, lumea din jurul nostru este tot atat de plina de nedreptate cum era si pe vremea lui David. Atitudinea noastra de crestini trebuie sa fie insa cu totul diferita de cea a israelitului evlavios, asa cum reiese ea din versetele 6-10. In ceasul nechezului celui mare, israelitul credincios nu va putea sa se adreseze decat Dumnezeului razbunarilor, pentru a grabi venirea zilei cand dreptatea va imparati pe pamant. Aceasta zi va veni, cu adevarat, dar, in asteptarea ei, acum este inca „ziua mantuirii“ (2 Corinteni 6.2). Iar partea noastra, a celor care am primit har, este sa mijlocim pentru oameni nu inaintea Dumnezeului razbunarilor, ci inaintea Dumnezeului Mantuitor. Nedreptatea din jurul nostru este pentru noi o ocazie de a face bine si de a semana „rodul dreptatii“ (Iacov 3.8). Nu-i misiunea noastra sa incercam sa amelioram lumea, care nu poate fi altfel decat este, ci sa manifestam in ea caracterele Mantuitorului.

Psalmul 59

Dintre psalmii care ne relateaza imprejurari din viata lui David, acesta surprinde evenimentul cel mai indepartat (vezi 1 Samuel 19.11-18). A fost compus in cursul acelei nopti dramatice in care, in trei randuri, Saul si-a trimis emisarii criminali pentru a-l pandi (v. 11), a-l prinde (v. 14) si a-l ucide pe cel pe care-l ura (v. 15; in psalmul de fata se poate vedea perseverenta lor in a face rau: v. 6 si 14). In timpul acestei nopti de neliniste, cel asuprit se indreapta catre Dumnezeu lui: „Trezeste-Te sa ma intampini si priveste! ... Dumnezeu lui Israel, ridica-Te ...“ (v. 4,5; comp. cu Psalmul 44.23 si cu Marcu 4.38). El Il cunoaste in puterea Sa, stie ca Dumnezeu poate sa-l scape, daca doreste; dar nu-L cunoaste in credinciosia Sa, in atentia Sa, in tandretea cu care El Se indreapta spre ai Sai (comp. cu Matei 8.2,3). Psalmul 121.3-8 vine in intampinarea nelinistii celui credincios: „Cel care te pazeste nu va dormita ...“. Iar versetul 17 din psalmul nostru ne dezvaluie ca David a experimentat nu numai puterea, ci si bunatatea Dumnezeului sau; si psalmistul li celebreaza aceste doua trasaturi ale Sale. Planul lui Saul cu privire la vrajmasul sau era „sa-l pandeasca si sa-l omoare dimineata“ (1 Samuel 19.11). Dar, pentru David, ca si pentru noi, acest moment al diminetii poarta steagul eliberarii, al bucuriei si al laudei (v. 16; 2 Samuel 23.4).

Psalmul 60

Citind paginile glorioase din 2 Samuel 8 si din 1 Cronici 18, care relateaza victoriile lui David asupra sirienilor si edomitilor, cine oare s-ar putea gandi la faptul ca Israel si imparatul lui trecusera printr-un asemenea nechez ca cel pe care ni-l zugravesc versetele 1-3 si versetele 10 si 11 din acest psalm? Victoria crestinului este adesea precedata de lupte launtrice apasatoare, pe care singur Domnul le cunoaste. Iar o parte din prada cucerita in urma acestor lupte o constituie lectiile pe care, in acelasi timp, Dumnezeu ni le da in taina inimii noastre. Aceasta este ceea ce se poate intelege prin expresia din Romani 8.37 – deja ilustrata prin victoriile lui David – „mai mult decat biruitori“. Dupa cum ne ajuta sa intelegem chiar titlul acestui psalm, el a fost scris special „spre invatatura“. David a invatat – si ne aminteste si noua – ca „zadarnic este ajutorul omului“ (v. 11, comp. cu Psalmul 146.3) si, de asemenea, ne mai spune: „cu Dumnezeu vom face fapte mari“ (v. 12). „Ai dat un steag celor care se

tem de Tine, ca sa-l inalte pentru adevar“ (v. 4). Sa-l inaltam si noi foarte sus si sa tinem cu hotarare la acest steag al adevarului! Psalmii anteriori ne infatisau experiente individuale ale sufletului cu Dumnezeu; aici vom gasi experiente comune, ale intregului popor. Sa nu pierdem niciodata din vedere unitatea rascumparatilor Domnului, caracterul lor de „preaiubiti“ (v. 5), precum si marturia colectiva pe care sunt chemati sa o dea.

Psalmul 61

Cand cel credincios intampina rautatea, sub toate formele ei, cand este urmarit de oameni si inima ii este coplesita inaustrul sau, el isi are adapostul in Dumnezeu (v. 2,3). Aceasta a fost experienta lui David atunci cand a fost urmarit, pentru inceput de Saul si mai tarziu de Absalom, si tot aceeaasi experienta va fi si a ramositei care va fugi pentru a scapa de dominatia lui Antihrist. „Ma vei conduce pe o stanca prea inalta pentru mine“ (v. 2). Duhul Sfânt conduce credinta pe inaltimi pe care inteligenta fireasca nu le poate atinge si fata de care se simte nevrednica. Si, de pe inaltimea stancii, cel credincios Il proslaveste pe Dumnezeu pentru tot ceea ce Persoana Sa este pentru el, pentru toate aspectele sub care gaseste la El ajutor si ocrotire. Astfel, Dumnezeu ii este „un turn tare impotriva vrajmasului“ (v. 3; comp. cu Proverbe 18.10), un „cort“, ca adapost de furtuna sau de dogoarea soarelui (v. 4) si un „ascunzis al aripilor (Sale)“, care vorbeste despre ingrijire si siguranta (v. 4). Ca si in Psalmul 56.12, cel credincios isi aminteste de juramintele pe care le-a facut, de angajamentele pe care si le-a luat fata de Dumnezeu (v. 5 si 8). Pentru noi, crestinii, echivalentul acestor juraminte este o constiinta patrunsa de sentimentul ca Domnul are drepturi asupra noastra, ca acum suntem dati lui Dumnezeu si deci nu ne mai apartinem deloc noua insine, ci Aceluia care ne-a rascumparat (2 Corinteni 5.15; cititi si Romani 12.1).

Psalmul 62

Acest frumos psalm compus de David nu s-a «nascut» in urma unei imprejurari deosebite din viata sa, ceea ce pentru noi confirma faptul ca, „in toate timpurile“ (v. 8), sufletul trebuie sa se lase linistit in grija lui Dumnezeu (numit aici de sapte ori) si numai in El! Ce pretioase expresii ale increderii gasim in versetele 1 si 2 si in versetele 5-8, dar, mai presus de toate, ce Obiect de nepretuit al increderii mele: Hristos, Stanca veacurilor, pe care se intemeiaza deopotriva mantuirea mea si gloria mea (v. 7)! Daca eu sunt patruns de acest adevar, atunci sunt in masura sa-i invit si pe altii sa se increada in El (v. 8) si, in acelasi timp, sa-i avertizez cu privire la faptul ca orice alt sprijin este amagitor. Intr-adevar, fie ca sunt jos pe scara sociala, fie ca sunt sus, oamenii se falesc cu aroganta lor si cu pretentiile lor mincinoase. Pusi in cumpana divina inasa, ei vor fi gasiti fara greutate: „mai putin decat o suflare“ (v. 9; comp. cu Daniel 5.27). In ce ne priveste pe noi, crestinii, sa avem grija sa nu uitam cuvintele cu care se incheie versetul 10: „Cand creste bogatia, nu va lipiti inima de ea“. Multi copii ai lui Dumnezeu, care au ramas credinciosi atat timp cat nu se puteau bizui decat pe Dumnezeu (v. 1), n-au rezistat la proba ... imbogatirii (comp. cu Psalmul 69.22). „Inselaciunea bogatiilor“ a inabusit Cuvantul viu, facandu-l astfel sa ramana fara rod (Matei 13.22).

Psalmul 63

Ce putea sa caute David, in zorii zilei, in pustiul lui Iuda, un loc arid, dezolant, imagine a lumii? Nimic altceva decat pe Dumnezeu, pe Dumnezeul lui personal. Avem noi cu Domnul nostru astfel de intalniri matinale, in care sa aducem inaintea Lui slabiciunea noastra, temerile noastre – caci cel credincios nu este nicidecum unul insensibil – dar in care sa si ascultam invataturile Lui, sa-l cerem ajutor si calauzire? Numai El poate implini cerinta sufletului, prin propria Lui prezenta: „Sufletul meu inseteaza dupa Tine“ (v. 1), iar la aceasta nevoie, Dumnezeu raspunde intotdeauna (Ieremia 31.25). Versetul 5 confirma aceasta: „Sufletul meu se va satura...“ Oare a transformat Dumnezeu pustiul intr-un loc roditor? Cam in directia aceasta indreptam noi deseori rugaciunile noastre. Cerem imprejurari mai favorabile, cu convingerea – gresita – ca starea noastra spirituala ar depinde de imprejurari. Nu! Aici pustiul ramane pustiu, insa ceea ce s-a schimbat este numai modul in care este strabatut. Pentru ca sufletul isi regaseste radacinile in interiorul templului, de aceea este mereu capabil sa cante de bucurie (v. 3,5,7). Dumnezeu doreste intotdeauna sa mi Se arate ca fiindu-mi de ajuns, iar daca pustiul este necesar pentru aceasta demonstratie, si cantarile mele spun acelasi lucru, pentru ca ele marturisesc faptul ca Insusi Domnul este fericirea mea.

Psalmul 64

Credinciosul nu sufera numai din pricina uscaciunii unei lumi in care nu-si poate potoli setea sufletului, ca in Psalmul 63, ci el resimte si vrajmasia oamenilor. Acestia isi ascut limba impotriva lui ca o sabie (comp. cu Psalmii 55.21 si 57.4). Credinta a starnit intotdeauna antipatia din partea necredinciosilor, iar acest lucru nu trebuie sa ne mire, ci sa ne determine sa veghem ca purtarea noastra sa nu le dea niciodata ocazia unor acuzatii indreptatite. Impotriva acestei sabii si a acestor sageti sa imbracam „platosă neprihanirii“ (adica o comportare ireprosabila – Efeseni 6.14; cititi si 1 Petru 2.12) si sa opunem tuturor acestor manifestari ale rautatii „blandetea intelepciunii“ (Iacov 3.13). Atunci Dumnezeu va lua in mainile Sale cauza noastra (Romani 12.17-19), „Cine va vedea?“ se intrebau vrajmasii celui drept (v. 5; vezi si Psalmii 10.11 si 59.7). Ei bine, Dumnezeu ii vede! Privirea Lui discerne in cele mai mari profunzimi ale inimii rautatea si uneltirile acesteia (v. 6). Si, ca raspuns la sageata tintita si lansata pe neasteptate (acest cuvânt „amar“) impotriva omului integru (v. 4), El pregateste propria Lui sageata, care-l va scapa pe rascumparatul Sau intr-un mod la fel de neasteptat, cand va veni momentul potrivit (v. 7).

Psalmul 65

Inainte ca lauda sa devina universala, in zorii zilei mileniale (Psalmul 66), ea este pregatita in liniste in inima celor rascumparati. Trebuie sa ne fie familiara aceasta adorare care se inalta in tacere spre Dumnezeu intr-un mod cu atat mai real, cu cat cuvintele nu pot s-o exprime. Sa experimentam aceasta inchinare si cand suntem pe drum, si in timpul pauzelor la lucru, si in patul nostru in „veghele noptii“ ... (Psalmul 63.6). Ea va fi intotdeauna ascultata si inteleasa de Cel care asculta rugaciunea (v. 2). Dupa ce, in versetul 3, a constientizat iertarea pacatelor, Israel (si in aceeași masura crestinul) se va putea bucura de prezenta lui Dumnezeu (v. 4). Psalmul se incheie printr-un mare tablou al viitoarelor binecuvantari pamantesti, imagini ale bogatiilor spirituale pe care credinciosul le-a luat in posesie inca de acum. Daca aici tanjeste „intr-un pamant sec si uscat, fara apa“ (Psalmul 63.1), el trebuie sa-si aminteasca de faptul ca „raul lui Dumnezeu este plin de apa“

(v. 9). Dragi prieteni, nu este atunci vina noastra, daca uneori sufletul nostru sufera de uscaciune? (vezi Ioan 4.14,15). „Tu faci sa cante de bucurie venirea diminetii si a serii“, spune din nou versetul 8. Fie ca si zilele noastre sa inceapa, sa se desfasoare si sa se incheie printr-un cant al fericirii si al dragostei.

Psalmul 66

In timpurile fericite despre care vorbeste Psalmul 65, lui Israel ii va reveni misiunea de a invita natiunile la a se bucura si la a-L lauda pe Dumnezeu, intai pentru lucrarile Lui infricosatoare (v. 3,5), apoi pentru bunatatea Sa indreptata spre poporul Sau. Iesirea din Egipt si intrarea in Canaan (v. 6) sunt cele dintai acte ale maretiei puterii si ele trebuie intotdeauna preamarite. Crestini, sa nu incetam niciodata sa celebram crucea Domnului nostru Isus Hristos! El ne-a eliberat de sub jugul printului acestei lumi (Egiptul) si ne-a facut sa intram in binecuvantarile ceresti. Sunt apoi reamintite lungile suferinte ale lui Israel (v. 10-12). Iudeii au fost (si sunt inca) incercati in toate felurile, asupriti si calcati in picioare de natiunile in mijlocul carora au fost risipiti. In curand insa Il vor putea binecuvanta pe Dumnezeu care le-a scapat sufletul si care i-a curatit in cuptorul incercarii. In ce ne priveste, noi suntem cu mult mai responsabili daca vom uita vreodata acest obiectiv divin atat de pretios! Versetul 18 ne reaminteste un adevar deosebit de important: Dumnezeu nu poate asculta rugaciunile noastre atat timp cat avem pe constiinta un pacat nejudecat; de aceea, sa ne grabim sa-I marturisim, pentru a ne putea bucura din nou de comuniunea cu El (Isaia 1.15; Psalmul 32.5,6)!

Psalmul 67

Israel cere pentru el sa fie binecuvantat, pentru ca, in felul acesta, voia lui Dumnezeu si mantuirea Lui sa fie cunoscute de tot pamantul (v. 1,2). Nu suntem oare si noi, in mod obisnuit, preocupati prea mult cu noi insine in rugaciunile noastre? Sa cerem insa ca harul, caruia noi ii suntem obiecte, si binecuvantarile, de care noi ne bucuram atat de mult, sa poata fi cele remarcate de aceia din jurul nostru, astfel ca ei sa fie atrasi spre Domnul Isus. Epistola catre Romani (capitolele 9-11) ne explica cum Israel a fost dat deoparte, astfel incat Dumnezeu sa-Si poata extinde de atunci harul Sau si asupra natiunilor. Aceste capitole ne mai arata cum trebuia aceasta participare a natiunilor la promisiunile facute lui Avraam sa-i starneasca pe iudei la gelozie (cititi Romani 11.11,12). Sub autoritatea absoluta a lui Mesia insa, isi vor gasi loc si unii si altii (Psalmul 22.27). Toate natiunile lumii vor fi binecuvantate impreuna cu poporul evreu. Atunci nu va mai fi problema geloziei, nici a orgoliului national; Israel nu va avea decat o dorinta: sa vada toate popoarele bucurandu-se in Dumnezeu si celebrand Numele Sau (v. 3,5). Atunci Mielul va fi proslavit in ceruri si pe pamant, asa cum I se cuvine. „Ai rascumparat pentru Dumnezeu, cu sangele Tau, oameni din orice semintie si limba si popor si natiune ...“ (Apocalipsa 5.9).

Psalmul 68:1-14

Dumnezeul cel infricosator in judecatile Sale cand este vorba sa le aplice impotriva celor necredinciosi Se arata atat de plin de duiosie fata de cei care-l apartin si pe care-i numeste „cei drepti“ (v. 3). El Insusi Isi ia frumosul nume de „Tatal orfanilor“ si de „Aparatorul vaduvelor“ (v. 5;

Psalmul 146.9; Ieremia 49.11), aratand astfel ca Se ocupa intr-un mod cu totul special de aceia care si-au pierdut sprijinul natural. Si cei insingurati se bucura de o grija deosebita din partea Lui: „Dumnezeu ii face pe cei singuri sa locuiasca intr-o familie“ (v. 6). Si cat de multi sunt aceia care au facut aceasta pretioasa experienta! Odata cu intoarcerea lor la Dumnezeu, portile li s-au inchis: anumiti membri ai familiei lor n-au mai vrut sa-i primeasca. Din dragoste pentru Domnul, ei au trebuit sa paraseasca „casa sau frati sau surori...“. „Tatal orfanilor“ insa i-a strans in propria Lui familie, unde au gasit alti frati si alte surori (cititi Marcu 10.29,30). Pana la versetul 14 inclusiv ne este reamintita grija lui Dumnezeu indreptata spre poporul Sau, in timpul drumului prin pustie (comp. v. 1 si 7 cu Numeri 10.33-36), si El n-a incetat sa vegheze asupra „turmei“ Sale, Israel (v. 10). Dar astazi Domnul are „alte oi, care nu sunt din staulul acesta“ iudeu (Ioan 10.16). Sunteti voi una dintre acestea? Puteti voi sa vorbiti despre dragostea acestui bun Pastor?

Psalmul 68:15-23

Va veni un moment cand toate pretentiile oamenilor puternici (ale acestor munti cu multe piscuri din v. 16) vor trebui sa cedeze, facand loc unei singure puteri, puterea divina. Aceasta si-a dat proba cea mai mareata nu prin victoriile castigate asupra vrajmasilor lui Israel, ci prin biruinta lui Hristos obtinuta asupra lui Satan (asupra omului puternic care ne tinea in robie) si prin invierea Sa triumfatoare (v. 18; Romani 1.4). Inaltat „mai presus de toate cerurile“, El este Cel care aici, in Psalmul 68, primeste daruri „in om“ (in calitate de om, ca om), in timp ce, in citatul din Efeseni 4.8-10, El va fi Cel care va imparti daruri. Biserica Lui are astazi la dispozitie pentru zidirea Sa aceste daruri impartite prin Duhul Sfânt (Fapte 2.33). Astfel ca, in toate privintele, noi putem spune impreuna cu versetul 19: „Binecuvantat fie Domnul, care zilnic ne copleseste cu darurile Sale, Dumnezeu, mantuirea noastra“. Intr-adevar, Dumnezeul nostru este un Dumnezeu al salvarii. Lui li revine atat sa salveze din moarte (desi v. 20 se aplica in primul rand invierii nationale a lui Israel), cat si sa dea celor care au fost retinuti prin puterea ei o parte cereasca si eterna impreuna cu Intaiul-nascut dintre cei morti, cu Omul inviat.

Psalmul 68:24-35

Versetele cu care se incheie acest psalm ne prezinta o alta latura a intemeierii Imparatiei. „Umblarea“ lui Dumnezeu impreuna cu poporul Sau, care incepuse in pustiu (v. 7), ia sfarsit odata cu intrarea in „locasul sfânt“, simbol al unei odihne glorioase (v. 24; comp. cu 2 Samuel 6.17 si 7.6). Semintiile lui Israel, stranse laolalta, au, in sfarsit, parte de aceasta odihna. Versetul 27 il mentioneaza pe Iuda reunit acum cu Zabulon si cu Neftali, dar si cu „Beniamin, cel mic“. Aceasta semintie (Beniamin) a fost odinioara aproape in totalitate nimicita prin judecata (Judecatori 21), devenind astfel o imagine a poporului Israel intregit care urmeaza sa treaca prin necaz. In prezent insa, semintia lui Beniamin este cea care stapaneste, pentru ca „Dumnezeul tau a poruncit puterea ta“ (v. 28). Si o lume intreaga i se supune: imparatii (v. 29), cei mari (v. 31), imparatiile (v. 32), toti sunt chemati sa recunoasca puterea si maretia lui Dumnezeu care sunt aratate in Israel. „Ei au vazut umbletele Tale, Dumnezeule!“ (v. 24). Acest verset ne indreapta gandurile spre ce au facut ucenicii lui Ioan Botezatorul: privind la umbletele lui Isus (Ioan 1.36: „privind la Isus care umbla“), ei L-au urmat pe Isus. Citind Cuvantul, sa meditam si noi la aceasta umblare perfecta a Domnului in pustiu!

acestei lumi, asteptand clipa cand Il vom putea contempla fata-n fata, in odihna si in glorie.

Psalmul 69:1-19

Psalmul 68 ni L-a prezentat pe Hristos inaltat la cer ca invingator si primind daruri glorioase (Psalmul 68.18); Psalmul 69 ni-L va prezenta coborat, in rusine si intr-o durere de nedescris, dand inapoi ceea ce n-a furat (v. 4). In aceeași ordine am mai gasit dispusi si Psalmii 21 si 22: Psalmul 21 (in care L-am vazut pe Domnul Isus preintampinat de binecuvantarile bunatatii) il preceda pe 22, astfel ca nimeni sa nu se insele cu privire la Persoana prezentata apoi, abandonata in mijlocul unor suferinte atat de grele. Asa cum chivotul a croit poporului un drum pentru traversarea raului Iordan (raul mortii), Hristos a pasit cel dintai in raul mortii, luand asupra Sa povara pacatelor, „nebunia“ poporului Sau (v. 5). S-a cufundat in noroiul adanc al pacatului, in adancimile apelor judecatii (v. 2); a vazut abisul ingrozitor al mortii amenintand sa-L inghita (v. 15), insa nu a incetat, in ciuda tuturor acestora, sa inalte rugaciuni catre Dumnezeu Sau (v. 13). Citarea versetului 9 in Romani 15.3 este o provocare pentru noi de a imita acest mare Model care niciodata n-a cautat sa-Si placa Lui Insusi, nici sa Se sustraga de la insultele care se indreptau spre Tatal Sau (Matei 27.43). El cere, de asemenea, ca incercarea Lui sa nu fie o poticnire pentru crestini atunci cand vor vedea un astfel de Credincios cufundat intr-un asemenea necaz (v. 6).

Psalmul 69:20-36

Psalmii 22 si 69, care se aseamana prin faptul ca si unul si altul ne zugravesc suferintele Domnului, prezinta totusi o deosebire esentiala: in Psalmul 22, Hristos este vazut ca facand ispasire pentru pacatele noastre, este prezentat ca fiind Cel pe care Dumnezeu L-a lovit in locul nostru, in timp ce aici, in Psalmul 69, dimpotriva, Il vedem pe Isus suferind din partea oamenilor; si cate mijloace au gasit ei pentru a-L chinui...! Un cuvânt revine in acest psalm de patru ori: ocară (sau dispretul), altfel spus, dezonoarea publica (v. 7,10,19,20), aratand ca inima infinit de sensibila a Domnului a fost zdrobita de aceasta ocară (v. 20). In El, gloria lui Dumnezeu, dragostea Sa si sfintenia Sa au fost calcate in picioare in fata tuturor oamenilor nelegiuiti. Iar cat despre versetul 21, acesta s-a implinit ad-litteram in ceasul crucii (Matei 27.34,48). O alta cauza de profunda durere pentru Mantuitorul a fost starnita de ucenicii Sai. El nu a gasit la ei niciun strop de compatimire, ci numai indiferenta: „Am asteptat compatimire, dar degeaba, si mangaietori, dar n-am gasit niciunul“ (v. 20). Pe drept cuvânt, reprezentantii rasei umane vinovate de o astfel de neleguire vor suferi – daca nu s-au pocait – mania si urgia invocate in versetul 24 de ramasita credincioasa. Domnul sa ne ajute – pe fiecare dintre cititorii acestor randuri – sa fim gasiti printre „cei care iubesc Numele Sau“ (v. 36)!

Psalmul 70

Prea adesea ramanem insensibili in fata suferintelor altora (comp. cu Psalmul 69.20), si aceasta intr-un mod cu mult mai pronuntat cand si noi insine trecem prin incercare. In general, in asemenea momente nu ne gandim la nimic altceva decat la greutatile noastre si chiar simtim o oarecare usurare cand aflam ca nu suntem singurii care sufera. Nu tot asa a fost insa cu Domnul Isus; desi El Insusi era „Cel intristat si sarac“ (v. 5), rugaciunea Sa a fost ca toti cei care-L cauta pe Dumnezeu sa

se veseleasca si sa se bucure in El ... (v. 4). Deja in Psalmul 69.6, El facuse mijlocirea: „Sa nu se rusineze din cauza Mea cei care Te cauta pe Tine, Dumnezeuul lui Israel!“ Focul inimii Sale era ca Dumnezeu sa fie preamarit si ca ai Sai sa se bucure in El (v. 4). Rusinea si deruta vor veni, in schimb, peste cei care au cautat sa-l ia viata si care au gasit o placere rautacioasa in nenorocirea Lui (v. 2). Noi stim insa ca nicio dorinta de razbunare de felul celor din versetele 2 si 3 nu se ridica din inima cea plina de dragoste a Mantuitorului. Dimpotriva, in cele mai mari dureri, El Se ocupa, prin har, de cei care Il chinuie si li cere lui Dumnezeu sa-i ierte (Luca 23.34).

Psalmul 71:1-16

„Tu esti ... increderea mea din tineretea mea“, spune psalmistul in versetul 5, apoi in versetul 17 adauga: „Dumnezeule, Tu m-ai invatat din tineretea mea; si pana acum am vestit lucrarile Tale minunate“. Ferice de credinciosul care intra foarte devreme in scoala lui Dumnezeu si care invata acolo sa se increada in El! „Pe Tine m-am sprijinit“, ne mai spune psalmistul (v. 6). Domnul era adapostul lui tare (v. 7), stanca lui de locuit, cetatuia lui (v. 3) – expresii pe care le intalnim deseori in psalmi (de exemplu, in Psalmul 31.2,3). In ce ne priveste, in general, in tara noastra, nu suntem expusi persecutiilor, dar sa nu ne amagim, sa nu vorbim prea aprins despre aceasta, pentru ca dusmanii care „pandesc“ sufletele noastre nu sunt mai putin de temut decat cei din versetul 10 si din versetul 13! Petru ne pune in garda cu privire la poftele firii pamantesti, care „se razboiesc impotriva sufletului“ (1 Petru 2.11). Atunci cand tasnesc aceste pofte, sa ne grabim sa ne gasim adapostul in Dumnezeu, unde sigur vom gasi o eliberare deplina. Totusi, Domnul este mai mult decat un loc tare pentru cel rascumparat. „Pe Tine Te voi lauda intotdeauna ... Gura mea este plina de lauda Ta, de gloria Ta, toata ziua“ (v. 6,8,14,22,23). Desi numai Isus putea spune aceste cuvinte (comp. v. 6,11 si 12 respectiv cu Psalmul 22.9,11 si 8), totusi este si partea noastra, dragi prieteni credinciosi, sa traim ceva din aceasta!

Psalmul 71:17-24

Probabil ca acest psalm a fost compus de David pe cand fugea dinaintea fiului sau, Absalom. De acum batran (v. 9,18), omul lui Dumnezeu este nevoit sa treaca din nou prin „necazuri multe si grele“ (v. 20). El I se adreseaza lui Iahve: „Si chiar pana la batranete si par carunt, Dumnezeule, nu ma parasi...“ (v. 18). Isaia 46.4 aduce un raspuns divin la aceasta rugaciune: „Pana la batranete, Eu sunt acelasi (sau: Eu sunt „EL“ – nume al lui Dumnezeu) si pana veti incarunti, eu va voi purta...“. Nu, Dumnezeu nu l-a parasit pe slujitorul Sau si nu va parasi niciodata pe niciunul dintre cei carora le-a rascumparat sufletul (v. 23; cititi si Psalmul 37.25), si aceasta pentru ca L-a abandonat pe Fiul Sau pe cruce tocmai cand El infaptuia aceasta rascumparare. Daca El este Dumnezeul tineretii noastre – si dorim ca acesta sa fie si cazul vostru, al tuturor, iubiti tineri cititori – atunci sa ne incredem in El, contand ca El va fi Acelasi pentru noi toata viata noastra. Observati de cate ori autorul psalmului aminteste si preamareste dreptatea lui Dumnezeu (v. 2,15,16,19,24). Locuind intr-o lume in care guverna un imparat al nedreptatii (Absalom), lume care nu s-a schimbat nicidecum de atunci incoace, psalmistul, prin contrast, estimeaza intregul pret al acestei dreptati a lui Dumnezeu. Ea va triumfa pe pamant atunci cand imparatia va fi data Imparatului glorios – Celui despre care ne va vorbi Psalmul 72 (v. 1).

Psalmul 72

Acest psalm îl are ca autor pe Solomon (vezi titlul), imagine a lui Hristos, Împărat al dreptății și al păcii. Vremurile de suferințe și de lupte, despre care ne-au vorbit psalmii precedenți, sunt succedate de domnia dreaptă și binecuvântată a lui Mesia, Fiul lui David. La El, Cel sărac și lovit, vor găsi mângâiere și ajutor toți cei nemângâiați de pe pământ. Violenta și asuprirea, exploatarea celor slabi de către cei puternici, toate aceste nedreptăți își vor găsi sfârșitul și, odată cu ele, și mizeria materială și subnutriția care lovesc astăzi cel puțin jumătate din populația globului. „Va fi belșug de grâne pe pământ, pe vârful munților“ (v. 16). „Belșug de pace“ (v. 7) și „belșug de grâne“ (v. 16) – oare nu acestea sunt bunurile cele mai râvnite de omenește? Și aceste binecuvântări, în întregime, vor destăpăna în sfârșit un ecou de recunoștință în inimile acestor oameni atât de nerecunoscători astăzi față de binefacerile lui Dumnezeu. Așa răsună și versurile unei cântări: «Cerurile binecuvântă-vor pământul / Iar pământul va răspunde cerurilor» (comp. cu Osea 2.21,22). Atunci gloria Domnului va acoperi tot pământul (v. 19; Numeri 14.21). Iar în acordurile acestei laude și contemplându-L pe Adevăratul Solomon, cea de-a doua carte a Psalmilor ajunge la sfârșitul ei.

Psalmul 73:1-14

Cea de-a treia carte a Psalmilor se deschide cu o succesiune de 11 psalmi ai lui Asaf – ai aceluia care, pe vremea lui David, dirija cântarea și o acompania cu chimvale (1 Cronici 16.5). Psalmul 73 ne relatează asupra lui experiența. Comparându-și soarta cu cea a oamenilor păcătoși, Asaf cade pradă descurajării. I se părea că Dumnezeu rezerva dureri și chinuri (sub forma disciplinei) celor care se tem de El, în timp ce îi cruta pe cei aroganți și rai, al căror portret odios îl găsim schițat în versetul 3 și în următoarele. Dezgustat și chinat (v. 21), cel credincios nu este departe de a-L acuza pe Dumnezeu de nedreptate și de indiferență. Dacă așa stau lucrurile – gândește el – atunci pentru ce să-mi curăț inima? Într-o manieră generală, fiecare dintre noi am ajuns în punctul acesta, să purtăm invidie față de cei care se pot bucura de tot ce oferă existența, fără să se lase opriti de teama de Dumnezeu. Tinerii creștini care sunt la studii cunosc cu toții colegi cu mulți bani care au principii vicioase. Aceștia le spunem să nu uite niciodată bogățiile de care dispun ei, bogățiile care nu se pot măsura după scara valorilor omenești. Ei trebuie să-și amintească de faptul că speranța lor face din ei nu cei mai nenorociți, ci cei mai privilegiați dintre toți oamenii (1 Corinteni 15.19).

Psalmul 73:15-28

Psalmistul își continua jenantă sa meditație (v. 16), până când, deodată, i se face lumină. Conducându-l la altarul comuniunii cu El, Dumnezeu îi arată locul unde sfârșește calea celor rai (conf. Psalmul 37.38). Panta pe care ei o urmează este alunecoasă și îi duce la ruina sigură; trecerea lor pe pământ nu va fi decât un vis amăgitor (v. 18,20). Proverbe 23.17,18, care de asemenea ne îndeamnă să nu-i învidiem pe cei rai, ne mai învață că, pentru cel care se teme de Domnul, „sigur este un sfârșit“, ... și cât de diferit! (Romani 6.22). Într-adevăr, cum a reușit creștinul să-l uite? El se acuza de a fi fost fără cunoștință și prost. Căta deosebire între soarta celor rai și ceea ce îi este rezervat lui, chiar dacă trece prin încercări! Nu se va bucura el de onoarea de a fi în compania Domnului? „Eu sunt totdeauna cu Tine“ (v. 23). El îl cunoaște pe Domnul potrivit

pretioaselor expresii din versetul 26 si stie ca in ceruri este partea sa (Hristos Insusi – v. 25). Oamenii din lume le citeaza deseori crestinilor care se ocupa de politica aceasta cugetare: „Aveti cerul; lasati-ne noua pamantul!“. Este o ironica chemare la ordine, dar totodata vrednica de luat in seama. Fie ca viata noastra sa se rezume la acest cuvint care doar in Domnul Isus si-a probat intreaga sa valoare: „N-am avut placere pe pamant decat in Tine“ (v. 25).

Psalmul 74

„Pentru ce“- ul cu care incepe acest psalm se aseamana cu marea intrebare cu care se deschidea si Psalmul 22. Respingerea – pentru un timp – a lui Israel are insa un motiv pe care acest popor, la sfarsit, il va intelege: este vorba de propriile pacate (Zaharia 12.10), atunci cand Domnul Hristos a fost parasit din cauza faradelegilor noastre. In aceasta a treia Carte a Psalmilor nu va mai fi vorba numai de ramasita din Iuda, ci si de credinciosii din cele douasprezece semintii. Impotriva acestora de asemenea va fumega mania, care insa nu va fi „pentru totdeauna“ (v. 1; Psalmul 30.5). Acesti sarmani credinciosi se gandesc la templul cazut in ruina, la incetarea cultului public ... si masoara puterea vrajmasului. Nu au din partea lui Dumnezeu niciun semn de incurajare; dimpotriva, inteleg ca El este Cel care a permis o asemenea pustiire. Totusi, ei se incred in „Dumnezeul din vechime“ si isi aduc aminte de tot ce a facut El odinioara pentru a-Si elibera poporul. „Aminteste-ti“, repeta ei (v. 2,18,22). Ei stiu ca sunt rascumparatii Lui si, prin urmare, vrajmasii care-l ataca pe Israel si cultul lui Il dispretuiesc si-l batjocoresc de fapt pe Dumnezeu Insusi (v. 10,18). Aceasta problema Il priveste pe El si El nu Se va lipsi de a pleda pentru propria Sa cauza (v. 22).

Psalmul 75

Aceasta cantare se naste in inima lui Asaf ca urmare a trecerii prin experientele redade in Psalmul 73. El nu numai ca a incetat sa-i mai invidieze pe cei mandri si rai, ci, cunoscand ce sfarsit ingrozitor ii asteapta (Psalmul 73.17), le si transmite avertizari din partea lui Dumnezeu (v. 4...). Aceasta slujba este si partea noastra, iubiti copii ai lui Dumnezeu! Avem raspunderea sa le aducem aminte celor pacatosi de suveranitatea si de dreptatea lui Dumnezeu, fara insa a uita sa le vorbim de dragostea Lui. Din punct de vedere profetic, in versetul 2 Il auzim pe Hristos vorbind despre momentul cand va primi adunarea lui Israel (Psalmul 73.24). Atunci fiecare va ocupa locul atribuit lui de Domnul si astfel „multi din cei dintai vor fi cei din urma si cei din urma vor fi cei dintai“ (Marcu 10.31; 1 Samuel 2.7). In aceasta lume, intr-un mod general, fiecare cauta sa se inalte pe sine, deprecindu-i sau coborandu-i pe altii. In ce ne priveste pe noi, crestinii, sa nu uitam ca Domnul Insusi ne-a fixat pe pamant locul marturiei noastre, ... dupa cum tot El a pregatit si locul pe care-l vom ocupa in casa Tatalui. „Numele Tau este aproape“, afirma cel credincios in versetul 1. Cu siguranta, acest Nume al Tatalui este si pentru noi acela care ne garanteaza acum accesul liber si neintrerupt la El (Efeseni 2.18). Sa mai notam despre „Cornul“ amintit in versetele 4,5 si 10, cu privire la care se face adesea referire in Psalmi si in profeti, ca este simbolul puterii si al demnitatii.

Psalmul 76

Desi momentul cand Dumnezeu Isi va face locuinta in mijlocul poporului Sau Israel, pentru a Se face cunoscut de el si prin el (v. 1,2), este unul viitor, timpul prezent nu este nicidecum lasat fara marturie. Prin Adunare, „locuinta lui Dumnezeu in Duh“, El Isi descopera acum intelepciunea Sa „atat de felurita“ (Efeseni 2.22 si 3.10). Si ce altceva asteapta El din partea noastra, decat ca Domnul Isus sa poata fi vazut cu adevarat in jurul nostru, prin intermediul nostru? Ramasita contempla si preamareste puterea care a eliberat-o. Dumnezeu este stralucitor si mare, ... „de temut“ si prin judecatile pe care le va infaptui pentru a-i salva pe toti „cei blanzi de pe pamant“ (v. 9). Este vorba de aceia care vor fi manifestat trasaturile de caracter ale marelui Model, Cel „bland si smerit cu inima“ (Matei 11.29; 5.5,8), spre deosebire de aceia „cu inima tare“ (v. 5), adica mandri. Din pricina credintei lor, cei blanzi vor avea de suferit din partea celor orgoliosi. Intr-adevar, in aceasta lume egoista si dura, credinciosul care da marturie de credinta este adesea nedreptatit, respins, persecutat. Dar nu va fi asa pentru totdeauna! Versetul 10 ne ajuta sa intelegem in ce fel va interveni Dumnezeu in favoarea poporului Sau: El Se va folosi de mania oamenilor care se vor distruge reciproc.

Psalmul 77

Asemeni Psalmului 73, si acesta se poate structura in doua parti: prima, din care intelegem cata amaraciune inunda sufletul psalmistului, si a doua, care ni-l arata pe psalmist patruns de adevarul despre „calea lui Dumnezeu“, ca se afla „in sfantul locas“ (v. 13; Psalmul 73.17). De asta data, ceea ce il tulbura pe psalmist este nu prosperitatea celor rai, ci regretul dupa binecuvantarile din trecut: „Ma gandesc la zilele de altadata ... A incetat bunatatea Lui?“ (v. 5,8). Ce trist este cand o incercare devine prilej de a starni murmure si zadarnice intoarceri spre trecut! Si ajungem astfel sa cantarim dragostea Domnului dupa imprejurarile pe care El le ingaduie in viata noastra sau chiar ajungem sa ne indoim de El daca, pentru moment, nu ni Se mai arata binevoitor (v. 7). Un astfel de gand nu schimba cu nimic credinciosia dragostei Sale, dar ne impiedica pe noi sa gustam mangaierea pe care El ne-a pregatit-o: „Sufletul meu refuza sa fie mangaiat“ (v. 2). „Aceasta este slabiciunea mea“ (v. 10), adauga Asaf in timp ce priveste la el insusi si la altii din jurul sau, pentru a se compara cu ei. Insa, atunci cand intelege din partea lui Dumnezeu cat de inutile ii sunt lamentarile, gandurile lui iau un alt curs – nu in sensul ca va inceta sa-si mai intoarca privirile spre calea deja strabatuta pana atunci, ci, meditand la minunile lui Dumnezeu din trecut, el le tine minte si gaseste in prezent un prilej sa-L laude pe Domnul pentru acestea.

Psalmul 78:1-16

Acest psalm lung rememoreaza minunile (v. 4,12) implinite in favoarea alor Sai de catre „Dumnezeul care face minuni“ (Psalmul 77.14). Inca de la inceput intelegem ca poporul este invitat sa-si deschida urechile la aceasta istorisire, care ii este data pentru instruire (vezi titlul psalmului: „Un maschil al lui Asaf – o invatatura“). In ce ne priveste pe noi, crestinii, stim ca aceasta istorie a lui Israel a fost deopotriwa scrisa si „pentru avertizarea noastra“ (1 Corinteni 10.11); potrivit versetului 2 (pe care Matei 13.35 il pune in gura Domnului Isus), ea este ca o parabola foarte mare (insa care reda fapte ce au avut loc in realitate). De asemenea, versetele 4 si 6 ne mai arata ca aceasta istorisire a minunilor din trecut, enumerate in versetele 12-16, a fost facuta vizand in special noua generatie, si

aceasta cu un triplu scop, definit de versetul 7: de a-i determina pe acesti „fii“ sa-si puna increderea in Dumnezeu, sa nu dea uitarii lucrarile Lui si sa pazeasca poruncile Lui. Oare nu aceasta este deopotriiva ceea ce asteapta El si de la noi? Sa-l cerem Domnului sa ne pazeasca pentru a nu ajunge, precum Israel in pustiu, „o generatie incapatanata si razvratita, ... al carei duh nu a fost credincios fata de Dumnezeu“ (v. 8; Ezechiel 20.18). Si sa stim sa luam invatatura din experientele deja infaptuite ale acestor lucruri „pe care le-am auzit si le-am cunoscut si pe care ni le-au istorisit parintii nostri“ (v. 3).

Psalmul 78:17-39

Cum a raspuns poporul in fata lucrarilor minunate ale lui Dumnezeu (v. 11)? Prin „faptele carnii“, a caror trista enumerare ne-o face Galateni 5.19... Acest capitol 5 din Galateni ne reaminteste ca cei credinciosi au fost scapati de robie, dupa cum israelitii au fost eliberati din sclavia Egiptului. Insa libertatea in care suntem pusi noi acum nu trebuie sa-i dea ocazie carnii (firii noastre pamantesti) sa actioneze dupa placul ei. Si apostolul adauga: „Umblati in Duh si nicidecum nu veti implini poftetele carnii“ (Galateni 5.1,13,16,25). Versetul 17 si urmatoarele ale acestui psalm ne arata cum s-au aprins poftetele in inima poporului. Mana – imagine a lui Hristos si a Cuvantului Sau – a incetat sa le mai fie placuta (v. 23,24; vezi Numeri 11.4...) si, in acelasi timp, in inima lor s-a cuibarit necredinta (v. 22). Desi fusese martor al puterii lui Dumnezeu, Israel nu s-a temut sa-L ispiteasca, spunand: „Ar putea Dumnezeu sa intinda o masa in pustiu?“ (v. 19; comp. cu 2 Imparati 7.2). Si noua, dragi prieteni, Domnul ne-a „deschis“ larg „portile cerurilor“ (v. 23) pentru a ne binecuvanta. Sa-l raspundem la aceasta intotdeauna prin increderea noastra si prin recunostinta.

Psalmul 78:40-72

Uitarea care s-a asternut peste memoria poporului si nerecunostinta de care a dat dovada L-au determinat pe Dumnezeu sa rememoreze inca de la inceputul ei istoria lucrarilor pe care El le-a facut pentru popor. Pana la versetul 51 sunt amintite urgiile cu care a lovit Egiptul; in versetul 52 citim despre iesirea poporului; apoi aflam despre calatoria sa (v. 53), precum si despre intrarea in Canaan (v. 54). Versetul 55 este un impresionant rezumat al cartii Iosua, in timp ce versetele care urmeaza se situeaza in timpul Judecatorilor si al cartii 1 Samuel. Astfel, versetele 60 si 61 ne trimit gandurile la luarea chivotului de catre filistenii (1 Samuel 4). Vedem apoi cum Domnul intervine din nou, in trei moduri: ii loveste pe vrajmasii Sai (v. 66); pune deoparte cele zece semintii necredincioase, personificate prin Iosif si Efraim (v. 67; din punct de vedere istoric este vorba despre regalitatea lui Saul si a descendentilor sai: 2 Samuel 2.8-11); de asemenea, implinind Exod 15.17 (in v. 69), inalta pe Iuda, pentru ca este semintia imparatesca a lui David – potrivit alegerii suverane a lui Dumnezeu si a harului Sau (comp. cu Ioan 15.16 si cu Romani 9.15), nu potrivit vredniciei, pentru ca nu ni se spune nicaieri ca aceasta semintie ar fi fost mai putin vinovata decat celelalte. Aceasta alegere suverana si acest har divin sunt cele preamarite aici de psalmist. Iuda insa este legata intr-un mod indestructibil de Cel care este Unul Domnului si, in baza aceluiasi Temei, ne-a ales si ne-a iubit Dumnezeu si pe noi (v. 68: noi apartinem lui Hristos, Preaiubitului Sau; comp. cu Ioan 17.6,7,10).

Psalmul 79

Acest psalm ne dezvaluie sentimentele si rugaciunile ramasitei lui Israel cand natiunile „au navalit“ in Palestina si „au profanat templul“ (v. 1). Credinciosii se plang: au ajuns de ras si de batjocura pentru vecinii lor (v. 4; comp. cu Psalmii 80.6 si 44.13). In tarile noastre, in care, in loc de prigoana de odinioara, avem parte de toleranta religioasa, batjocura continua sa fie o arma moderna de persecutie. Credinciosul care da marturie de credinta va fi tratat uneori ca fanatic, ca orgolios sau ca vizionar. Si nu vom fi crutati de aceasta, chiar daca dorim sa ramanem separati de lume. In acelasi timp, in plus fata de vrajmasii din afara, credinciosul neeliberat se poate confrunta si cu acuzatori din insusi launtrul sau. Sunt vechile faradelegi care-i revin in minte, deoarece incercarea da adesea ocazie unei apasatoare cercetari de constiinta. Atunci sufletul care-si simte mizeria (v. 8b) face apel la indurarea de sus: „Ajuta-ne, Dumnezeu mantuirii noastre, pentru gloria Numelui Tau ... si iarta-ne pacatele, pentru Numele Tau“ (v. 9). Chiar daca pozitia noastra ca rascumparati este mult diferita de cea a ramasitei iudeilor, Dumnezeu si pe noi tot datorita acestui Nume ne iarta pacatele si ne curata de orice nedreptate – pentru ca El este credincios si drept fata de Fiul Sau, Isus Hristos (1 Ioan 1.9).

Psalmul 80

In incheierea Psalmului 79, Israel li amintea lui Dumnezeu ca este turma pasunii Sale; acum Psalmul 80 se deschide invocandu-L pe Pastorul lui Israel. Asemeni unor oi risipite, incapabile sa-si regaseasca drumul, cei credinciosi striga: „Dumnezeule, intoarce-ne“ (v. 3,7,19). Aceasta lucrare de restaurare dupa un timp de ratacire face parte din grija bunului nostru Pastor (Psalmul 23.3). „Fa sa straluceasca splendoarea fetei Tale!“ cere ramasita iudaica din adancul necazului ei. Efraim, Benjamin si Manase erau semintiile care mergeau, sub steagul lor, imediat in urma chivotului, imagine a lui Hristos (Numeri 10.22-24). Incepand cu versetul 12, credinciosii se intreaba mirati: De ce a dat Dumnezeu prada jafului si focului acest butuc, pe Israel, pe care l-a transportat din Egipt si l-a sadit cu atata grija? Domnul raspunde in Isaia 5.4 tot cu un „de ce“: „De ce, cand Ma asteptam (de la via Mea) sa faca struguri, a facut struguri salbatici?“ In contrast insa cu vita lui Israel, neroditoare in ciuda tuturor eforturilor divinului Viticultor, Ioan 15 ne prezinta „adevarata vita“, pe Hristos. In Psalmul nostru (v. 17), El este deja introdus ca „Omul dreptei“ (de la dreapta) lui Dumnezeu si ca „Fiul Omului“, nume sub care Il gasim deseori in evanghelii.

Psalmul 81

Israel este invitat sa inalte cantari in acelasi fel in care facuse si odinioara pe malul Marii Rosii, in sunet de tamburina (v. 2; Exod 15.20). Dupa eliberarea din Egipt inasa, evocata de versetul 6, Dumnezeu ar mai fi avut inca o multime de lucrari grandioase de implinit in favoarea poporului Sau, ... daca acesta ar fi fost dispus sa-L asculte. Era pregatit sa-i hraneasca cu „grasimea graului“ (floarea fainii, cea care ne vorbeste intotdeauna de Hristos) si cu „miere din stanca“ (imagine a savoarei harului divin). Domnul inasa este obligat sa constate cu durere: „Israel nu M-a vrut ...“ (v. 11). Cat de emotionanta este exclamatia Lui: „Israele, daca M-ai asculta ...“ (v. 8), si, in plus: „Daca M-ar asculta poporul Meu ...“ (v. 13; comp. cu Deuteronom 5.29)! Prieteni credinciosi, Dumnezeu si de pe umarul nostru a descarcat o povara, cea mai apasatoare greutate, aceea a pacatului (v. 6). Sa ne amintim, de asemenea, ca El are inca multe alte binecuvantari rezervate pentru noi, ... cu conditia de a avea dorinta sa le primim si sa ascultam de Cuvantul Lui. El a pregatit

pentru noi biruinte (ilustrate de v. 14); doreste sa ne hraneasca cu Hristos si cu dragostea Lui. Sa-l deschidem inimile! El le va umple, iar lauda Lui va fi in gura noastra (v. 10).

Psalmul 82

Judecatorul suprem l-a asezat pe om pe pamant cu misiunea de a exercita pe el judecata (cititi Deuteronom 1.17). Dar, vai, este de ajuns doar sa deschidem ochii si vom si vedea in ce masura si-a asumat omul aceasta responsabilitate! Noi insine suntem deseori indignati de nedreptatea care domneste in jurul nostru – mai cu seama cand ii suntem victimele – si ea impune din partea noastra multa rabdare (Iacov 5.10,11). Intelegem de aceea care pot fi sentimentele Dumnezeului Celui drept prin excelenta si cat de mare este rabdarea Sa indreptata spre aceasta lume! Ea a stralucit intr-un mod cu totul special atunci cand sfantul Sau Fiu a fost obiectul nedreptatii supreme din partea oamenilor. Si cine atunci ar putea manifesta astazi in lume dreptatea lui Dumnezeu, daca nu propriii Sai copii? (Sa nu uitam ca nedreptatea poate lua si forma unor judecati defavorabile sau rauvoitoare pe care noi le indreptam inspre cineva.) Zi de zi ne ies in cale – sub infatisari care adesea ne lasa indiferenti – cel slab, orfanul, cel nenorocit, cel sarac (v. 3). Sa ne intrebam daca nu cumva este in slujba noastra sa-i cautam si sa le dam, cu compasiune – fara sa mai vorbim de ajutorul material care ne sta in putinta – marturie despre dragostea Domnului Isus.

Psalmul 83

In timpul necazului celui mare, coalitia natiunilor enumerate in versetele 6-8 se va pune de acord sa stearga de pe pamant numele lui Israel (Isaia 10.24). Intre acestea, un loc proeminent il va ocupa Asiria (Asur, imparatul Nordului). In fata acestei amenintari cu exterminarea, cu mult mai teribila decat a cunoscut vreodata acest nefericit popor (deja cu o istorie atat de tumultoasa), ramasita credincioasa se va intoarce catre Dumnezeu. Vrajmasii lor sunt, de fapt, vrajmasii Lui (v. 2), pentru ca impotriva Lui a fost incheiata aceasta alianta (v. 5). Pe de alta parte, cei credinciosi sunt constienti ca-l apartin Domnului; ei sunt „cei ascunsi“ ai Sai (v. 3), asemeni celor sapte mii din timpul lui Ahab care, in ciuda prigonirilor, nu si-au plecat genunchii inaintea lui Baal (1 Imparati 19.18). Intr-adevar, Dumnezeu nu Se poate lipsi sa nu intervina atunci cand toate aceste popoare, in nebunia lor oarba, vor fi gasite facandu-l Lui razboi (v. 5; comp. cu Psalmul 2.2 si cu Apocalipsa 19.19). Ramasita credincioasa invoca eliberarile din trecut, datele rasunatoare din istoria lui Israel (v. 9: Judecatori 4; v. 11: Judecatori 7 si 8). Noi, cei credinciosi, care nu vom avea de traversat aceste timpuri de groaza, sa dam oare la iveala mai putina rabdare sau o mai slaba incredere? Impotrivirea lumii ar trebui sa aiba asupra noastra un singur efect: acela de a ne «arunca» mai langa Domnul nostru.

Psalmul 84

In creatie, fiecare vietuitoare isi gaseste un culcus sau un cuib; credinciosul insa, asemeni Domnului sau, nu cunoaste pe pamant adevarata odihna (v. 3; Matei 8.20). Afectiunile sale sunt indreptate in alta parte: inspre locuintele ceresti, unde locul sau este pregatit (Ioan 14.2; comp. cu v. 2,10). Versetul 3 ne dezvaluie tema emotiilor care fac inima sa clocoteasca: „... altarele Tale, Doamne al ostirilor!“. Drumul care duce spre Casa Tatalui trece insa printr-o lume care este o vale a plangerii

(ebr. „Baca“) – si fiii lui Core, autorii psalmului, au facut aceasta experienta (vezi Psalmul 42.3). Ce conteaza? Daca aceasta cale este deschisa in inimile noastre, daca nimic nu ne desparte de Acela inspre care mergem, atunci chiar si lacrimile se vor preface in experiente benefice pentru noi! Vom merge „din putere in putere“ (v. 7)! In acelasi fel in care un motor este alimentat prin curentul pe care el si-l absoarbe din sursa sa, si noi ne folosim de puterea pe care o gasim in Dumnezeu (v. 5). Puterea ne este data nu ca o provizie alaturi de care avem tendinta sa ne punem pe odihna, ci pe masura nevoii, astfel incat noi sa ne ingrijim mereu de contactul cu Cel care ne-o furnizeaza. In felul acesta vom putea cunoaste promisiunile marelui din versetul 11 ca fiind si partea noastra, iar noi insine vom gusta binecuvantarea intreita continuta in acest psalm grandios (v. 4,5,12).

Psalmul 85

Subiectul acestui psalm este iertarea pe care Dumnezeu o va acorda poporului Sau, Israel. Credinciosii nu se indoiesc nicidecum de bunatatea Lui, insa in acelasi timp simt apasarea dreptei Lui manii impotriva poporului Sau vinovat. Dumnezeu este bun – «nu va ierta El, in bunatatea Lui?». El este insa si sfant, drept si adevarat – «atunci cum va putea trece El cu vederea un singur pacat?» Cu toate ca aceste trasaturi divine – bunatatea si adevarul, dreptatea si pacea – par imposibil de impacat dupa parerea omului, totusi ele „s-au intalnit“ (v. 10). La cruce, eu vad pacatul condamnat, dreptatea satisfacuta, harul curgand liber (Romani 5.21). Ce glorioasa armonie! Cate persoane, vai, nu cunosc nicidecum acest minunat punct de intalnire de la cruce! Isi fac despre Dumnezeu o idee total gresita: fie vad in El un judecator sever, care-Si provoaca bucuria creatura la suferinta, fie, mai degraba, si-L imagineaza un „Dumnezeu bun“, indulgent cu „micile pacate“ si usor de multumit prin bunele intentii si prin stradaniile de a face bine. Ce ganduri gresite! Dumnezeul dreptatii condamna pacatul, orice fel de pacat, insa Dumnezeul dragostei il iarta pe pacatos. Iar la cruce, locul unde s-a implinit aceasta lucrare, eu invat sa-L cunosc pe acest Dumnezeu al dreptatii si al iubirii.

Psalmul 86

In acest psalm al lui David (singurul din aceasta a treia Carte), psalmistul I se adreseaza Domnului (lui Iahve) de sub mai multe infatisari: ca unul „intristat si sarac“, ca „unul dintre sfinti“ si, de asemenea, ca „robul Lui“. El se prezinta in felurile acestea pentru a cere, respectiv, eliberarea (v. 2), bucuria (v. 4) si, de asemenea, puterea (v. 16), pentru ca acest „servitor“ isi cunoaste Stapanul, stie ca este Dumnezeu, numai El (v. 10), stie ca „este bun si gata sa ierte...“ (v. 5), „indurator si milos, incet la manie si bogat in bunatate si adevar“ (v. 15; vezi si Iona 4.2). Sunt aceiasi termeni in care Se revelase El odinioara lui Moise pe muntele Sinai (Exod 34.6). Psalmistul insa isi resimte intreaga slabiciune si incapacitate de a se indrepta. „Invata-ma calea Ta“, cere el, apoi: „fa-mi inima neimpartita, ca sa se teama de Numele Tau“ (v. 11). «Pentru ca inima are tendinta de a fi distrasa prin mii de lucruri, prin mii de ganduri fugare, psalmistul li cere Domnului sa-i dea un singur obiectiv. Cat de mult ne trebuie sa avem inima concentrata in intregime asupra lui Hristos! In El este puterea! Si in a Sa maretie se pierde nimicnicia noastra!» (J.N.D.). Fie ca aceasta rugaciune a lui David, in special versetul 11, sa fie si rugaciunea fiecaruia dintre noi!

Psalmul 87

Ce contrast puternic între Sion, cetatea sfântă întemeiată de Însuși Dumnezeu, și puternicele națiuni ale pământului: Egiptul, Babilonul, Tirul ..., imperii construite de oameni pentru propria lor glorie! Vine momentul „când Domnul va înscrie popoarele“, dând fiecăruia drept de cetățenie. Două origini – sau două cetățenii – sunt recunoscute în dreptul oamenilor, iar împărțirea lor se face după cum au fost sau nu născuți din nou. Cetățenia credinciosului este în ceruri (Filipeni 3.20). El este pentru veșnicie cetățean al Ierusalimului ceresc și Dumnezeu îl consideră ca fiind născut în el (v. 5). O altă apartenență este cea a lumii. Cetățenia lumii este efemeră, deoarece „chipul lumii acesteia trece“ (1 Corinteni 7.31); spre deosebire de ea, „temelia tare a lui Dumnezeu rămâne“ (2 Timotei 2.19). Despre oamenii pământului, despre iluștrii săi, se va vorbi la trecut: „acesta era născut acolo“ (v. 4). „Toate izvoarele mele sunt în Tine“, întonează cei răscumparați (v. 7). Noi, cei care prin har suntem cetățeni ai cerului, ne vom putea căuta oare bucuriile pe la izvoarele lumii? Fie ca Domnul să ne dea puterea să dovedim contrariul! Și să-l cântăm din toată inima:

Izvor de lumină și-avântul de viață, Izvor de haruri pentru credință, Izvor de iubire mereu înnoită, În Tine, -al meu Domn, eu le-am găsit!

Psalmul 88

Acest psalm constituie una dintre cele mai sumbre pagini din întreg Cuvântul lui Dumnezeu. În el nu găsim decât întuneric și moarte. Nicio rază de lumină nu răzbate acolo; sufletul adâncit în necaz nu întrevăde nicio cale de eliberare. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu a afirmat despre acest psalm că a fost singurul care l-a putut mângâia într-un timp de necaz. Marturisindu-și gândurile unui alt credincios, îi argumenta că, deși trecuse prin zguduitoare neliniști ale sufletului, când cerul îi se părea închis, totuși, consolată de acest psalm, a putut rămâne credincios. Este și vreunul dintre cititorii acestor rânduri tulburat și în așteptare că Dumnezeu să-l lumineze cu privire la starea lui și să-i dea – sau să-l facă să regăsească – siguranța mântuirii? Ei bine, însuși zbuciumul său și suspinele pe care le îndreaptă către Dumnezeu sunt o dovadă că el are viața divină în el însuși; un necredincios n-ar suspina niciodată după Dumnezeu. „Dimineata Te întâmpina rugăciunea mea“, spune psalmistul (v. 13). Să-l imităm și noi! Și astfel, de îndată ce ne-am trezit la o nouă zi, să prezentăm Domnului întreaga agendă a zilei care începe, nu numai ceea ce ne neliniștește (Psalmul 5.3). Profunzimea neliniștii, a durerii și a singurătății din unele versete ale acestui psalm ne îndreaptă gândurile înspre Acela care a suferit cel mai mult, înspre Intristatul suprem (de exemplu, v. 6-8 și v. 16-18).

Psalmul 89:1-14

Il găsim pe Etan ezrahitul – ca și pe Heman, autorul psalmului precedent – printre înțelepții pe care numai Solomon îi întrecea în înțelepciune (1 Împarați 4.31). Deși proveneau amândoi din aceeași familie a lui Zerah, fiul lui Iuda, înclinațiile lor spirituale erau total diferite. În timp ce Heman nu ne vorbea decât de gropi („groapa cea mai adâncă“), de locuri întunecoase, de furie și de manie, cuvintele care revin fără încetare în psalmul lui Etan sunt: „bunătate“ și „credinciosie“. Aceste caracteristici divine sunt reamintite și celebrate tocmai pentru a da un răspuns în fața neliniștii.
cPsalmul 88 Acest psalm constituie una dintre cele mai sumbre pagini din întreg Cuvântul lui

Dumnezeu. In el nu gasim decat intuneric si moarte. Nicio raza de lumina nu razbate acolo; sufletul adancit in necaz nu intreveade nicio cale de eliberare. Cu toate acestea, un slujitor al lui Dumnezeu a afirmat despre acest psalm ca a fost singurul care l-a putut mangaia intr-un timp de necaz. Marturisindu-si gandurile unui alt credincios, ii argumenta ca, desi trecuse prin zguduitoare nelinistii ale sufletului, cand cerul i se parea inchis, totusi, consolata de acest psalm, a putut ramane credincios. Este si vreunul dintre cititorii acestor randuri tulburat si in asteptare ca Dumnezeu sa-l lumineze cu privire la starea lui si sa-i dea – sau sa-l faca sa regaseasca – siguranta mantuirii? Ei bine, insusi zbuciumul sau si suspinele pe care le indreapta catre Dumnezeu sunt o dovada ca el are viata divina in el insusi; un necredincios n-ar suspina niciodata dupa Dumnezeu. „Dimineata Te intampina rugaciunea mea“, spune psalmistul (v. 13). Sa-l imitam si noi! Si astfel, de indata ce ne-am trezit la o noua zi, sa-l prezentam Domnului intreaga agenda a zilei care incepe, nu numai ceea ce ne nelinisteste (Psalmul 5.3). Profunzimea nelinistii, a durerii si a singuratatii din unele versete ale acestui psalm ne indreapta gandurile inspre Acela care a suferit cel mai mult, inspre Intristatul suprem (de exemplu, v. 6-8 si v. 16-18). are umpluse psalmul anterior. Este ca si cum Etan ar fi scris aceasta „invatatura“ pentru a reanima credinta fratelui sau. Doi prieteni credinciosi au astfel privilegiul de a se incuraja unul pe altul la a avea sau la a-si intari increderea (Proverbe 27.17; 1 Samuel 23.16). Dumnezeu este bun, Dumnezeu este credincios – asa Il cunoastem si noi si de un astfel de Dumnezeu se leaga credinta noastra, chiar daca evenimentele par uneori sa contrazica aceasta bunatate si aceasta credinciosie (cititi 1 Corinteni 1.9; 10.13). Privind la imprejurari, suntem adesea cuprinsi de nelinistie, inasa, daca ne gandim la Domnul si la dragostea Lui plina de credinciosie, nu ne vom pierde niciodata curajul. Versetele 3 si 4 ne readuc in atentie promisiuni facute lui David si semintei Lui, adica lui Hristos (comp. cu 2 Samuel 7.16).

Psalmul 89:15-29

Pentru a-si intari promisiunile pe care si le fac unul altuia, oamenii schimba intre ei semnaturi sau isi lasa gajuri. Dumnezeu inasa, pentru a garanta desavarsirea alor Sai, L-a dat pe propriul Sau Fiu. „Oricate promisiuni ale lui Dumnezeu ar fi, in El este da-ul si in El Amin-ul“ (2 Corinteni 1.20). Cine ar putea pune la indoiala angajamentele garantate de o asemenea Persoana? „Am dat ajutor unui om puternic“ (v. 19). Cunoastem noi acest ajutor, dragi prieteni? Facem noi apel la acest „Om puternic“? El este intotdeauna gata sa-Si desfasoare puterea in favoarea celor pe care, cu condescendentia, ii numeste fratii Sai. El a devenit Om, pentru a-i mantui, dar si pentru a fi destoinic sa simpatizeze cu neputintele lor (Evrei 2.17; 4.15). Dragostea lui Dumnezeu pentru adevaratul David se distinge si din expresiile pe care le foloseste cand vorbeste despre El: este sfantul Lui, alesul Lui (v. 3,19), robul Lui pe care L-a gasit, pe care L-a uns (v. 20). Numai Hristos poate fi numit „cel mai inaltat dintre imparatii pamantului“ (v. 27), iar crestinii au privilegiul de a-L cunoaste inca de acum si de a astepta cu inflacarare aratarea Lui (2 Timotei 4.8).

Psalmul 89:30-52

Promisiunea facuta lui David in 2 Samuel 7.13 si reamintita aici, in versetele 24 si 28, este completata de o conditie: daca descendenta sa vor comite faradelegea, Dumnezeu nu Se va sustrage de la a-i pedepsi (v. 30-32; 2 Samuel 7.14). Intr-un mod regretabil, istoria acestei imparatii a

lui Iuda este cunoscută ca fiind una tristă. Ajutați de versetul 38 și de următoarele putem observa cum Dumnezeu S-a ținut de cuvânt în ceea ce privește pedeapsirea. Toate încercările lui Israel, inclusiv necazul cel mare care încă nu s-a declanșat, sunt consecințele acestei necredinciosii. Cea mai mare durere pentru cei credincioși este rusinea și batjocura care se arunca asupra Dumnezeului lor (v. 41,45,50,51). „Până când ...?” (v. 46); de câte ori nu a răsunat în psalmi această întrebare neliniștită (de exemplu, în Psalmul 74.10; 79.5; 80.4...)! Deoarece timpul pare lung atunci când suferi (Iov 7.3,4), Dumnezeu, ca răspuns la acest strigăt, „va împlini în grabă cuvântul pe pământ”, scurtând zilele acelea (Romani 9.28 și Marcu 13.20). Și, pentru ca pedeapsa nu este ultimul Sau cuvânt, Isaia 28.21 o numește: „lucrarea Sa ciudată, fapta Sa neobisnuită”. Potrivit aceleiași promisiuni, Dumnezeu va face ca poporul Lui să se bucure de bunătatea Lui pentru totdeauna, în Hristos, Fiul lui David (v. 49; 2 Samuel 7.15...).

Psalmul 90

Un an care începe este un moment prielnic pentru a face bilanțul. Privind în urmă, cel credincios poate striga cu recunoștința: „Doamne, Tu ai fost locuința noastră...” (v. 1). Ce bucurie și ce siguranță pentru cel credincios să-L aibă pe Însuși Dumnezeu ca „stanca de locuit” (Psalmul 71.3)! Privind spre prezent, el măsoară scurta durată a existenței sale pământești – optzeci de ani pentru cei mai tări – înainte să se facă auzită pentru fiecare porunca reîntoarcerii în țară. Și îi cere lui Dumnezeu să-L învețe să-și numere zilele, pentru a capăta o inimă înțeleaptă (v. 12). Înțelepciunea, potrivit cu Efeseni 5.15,16, ne va ajuta să folosim ocazia (să rascumpărăm timpul, să-L punem în valoare; vezi și Coloseni 4.5). Da, acești ani care trec și vin, să nu-i irosim, ci să-i folosim pentru Domnul (v. 9)! Această „rugăciune a lui Moise, omul lui Dumnezeu”, va fi în gura Israelului pocăit în zilele din urmă. Rascumpărării Domnului Isus însă, care-L cunosc infinită dragoste, pot cere încă de acum: „Satura-ne dimineața (adică la tinerete) de bunătatea Ta, ca să cântăm de veselie și să ne bucurăm toate zilele noastre” (v. 14). Această să fie și rugăciunea noastră în pragul acestui nou an!

Psalmul 91

Dacă sentimentul pe care-l avem atunci când ne întoarcem ochii spre trecut este unul de recunoștință (Psalmul 90), cel care ar trebui să ne domine când ne îndreptăm privirile spre viitor este unul de încredere în Dumnezeu. Ce mari sunt, într-adevăr, pericolele de ordin moral care-L amenință pe cel credincios! Cine este „pasărea” (v. 3), cine leul, cine năparca, cine șarpele ... (v. 13), dacă nu Satan însuși? „Ciurma distrugătoare, ... care umbla în întuneric” (v. 3, 6), nu ne vorbește ea oare de păcat, lucru de altfel cu mult mai grav decât o boală? „Sageata care zboară ziua” (v. 5) sugerează un astfel de gând rău ivit pe neașteptate în fața unei imagini de pe stradă ori în urma unei lecturi sau conversații indoielnice. „Groaza din timpul nopții” sunt acele neliniști care ne împiedică să dormim somnul liniștit pe care-l da Domnul (Psalmul 4.8). Oricare-ar fi însă capcana sau amenințarea, noi avem un loc întărit, un adăpost: Însuși Dumnezeul Atotputernic (v. 1, 2, 9). Să-L imităm și noi pe Acela care, în mijlocul acelorasi pericole, a realizat în mod deplin această încredere! Hristos în pustie a știut să-L incurce și să-L «închui» pe Ispititorul care îndrăznise să citeze din acest psalm. Începând cu versetul 9, promisiunile lui Dumnezeu vin să răspundă rugăciunii Omului desăvârșit. Și noi ne putem bucura de ele, în măsura în care ne punem, ca și Isus, încrederea și „iubirea” în Dumnezeu

(v. 14).

Psalmii 92 si 93

Lucrarile marete ale lui Dumnezeu si gandurile Lui deosebit de adanci sunt inepuizabilele subiecte ale adorarii celui rascumparat (v. 5; comp. cu Psalmul 40.5). Omul care insa nu-L poate recunoaste pe Creator in lucrarile Sale este, in ochii lui Dumnezeu, un prost si un nebun (v. 6). Cel rau si cel drept infloresc si unul si altul (v. 7, 13), dar numai cel drept aduce rod (v. 14). Iarba rasare si infloreste in anotimpul ei, apoi se usuca si este cosita inclusiv cu floarea ei (v. 7). Astfel este soarta celor rai; ei pier (v. 9; 1 Petru 1.24,25). Cel drept insa se aseamana cu palmierul sau cu cedrul din Liban (v. 12, 13). Cat timp le trebuie acestor frumosi arbori sa ajunga la statura plinatatii! Cei drepti sunt saditi insa in curtile templului lui Dumnezeu si acolo ei prospera, spre gloria Lui. Psalmul 93 ne aduce aminte ca puterea lui Dumnezeu este mai veche (El este „din eternitate“) si mai mare decat puterea Vrajmasului (v. 3, 4). Valurile ne vorbesc despre agitatiea lumii (Isaia 57.20; comp. cu Psalmul 89.9: „Tu stapanesti mandria marii; cand se ridica valurile ei, Tu le potolesti“); putem deci sa ne incredem in Cuvantul Lui: marturiile Sale „sunt foarte sigure“ (v. 5). In incheierea psalmului citim: „sfintenia isi are locul in casa Sa“. Dupa cum in casele noastre nu suportam murdaria, nici dezordinea, sa intelegem ca Dumnezeu Sfant cu atat mai mult nu poate tolera pacatul in casa Sa, care astazi este Adunarea (cititi 2 Corinteni 6.16...).

Psalmul 94

Spre deosebire de israelitul din zilele de la urma, crestinul trebuie sa se pazeasca de orice dorinta de razbunare (Romani 12.17...). El nu sufera mai putin din cauza raului si a nedreptatii care domnesc in aceasta lume, unde mandria (v. 2), rautatea (v. 3), aroganta, laudarosenia (v. 4), asuprirea si violenta (v. 5, 6) se manifesta in voie. Cel credincios nu poate traversa pamantul ramanand insensibil la ceea ce vede aici in fiecare zi. Si, cu cat constientizeaza mai mult sfintenia lui Dumnezeu, cu atat mai mare groaza are de rau (Psalmul 97.10). Din acest motiv, Hristos, Omul perfect, a suferit mai mult ca oricine. Priviti-L in Marcu 3.5, „mahnit de impietria inimii lor“ ... El Insi a fost obiectul supremei nedreptati (v. 21). Constatatea acestui rau care ne inconjoara starneste in noi deseori o multime de ganduri apasatoare: Dumnezeu nu vede aceste lucruri? De ce nu intervine? ... Ca raspuns, Domnul rareori ne da explicatii, insa intotdeauna, mangaieri (v. 19). Deschizandu-ne ochii asupra rautatii lumii, El ne ajuta sa ne despartim de ea; aceasta insa cu scopul de a ne atasa mai mult de El Insi si de a avea o speranta mai puternica. Fie ca mangaierile de sus sa fie intotdeauna deliciale inimilor noastre!

Psalmul 95

Puterea lui Dumnezeu in mantuire desteapta strigate de bucurie in cei care sunt obiecte ale mantuirii. Odinioara, pe tarmul Marii Rosii, un popor rascumparat facuse sa se inalte catre Domnul cantul eliberarii. Ce trist, istoria lui Israel inca de la primii ei pasi prin pustie ne invata ca putem fi martori ai lucrarilor lui Dumnezeu (v. 9) si totusi sa nu-l cunoastem caile (v. 10)! Ea ne arata, de asemenea, ca nu numai Faraon cel nelegiuit si-a „impietrit inima“ (Exod 8.15,32...), ci ca nici Israel

n-a intarziat sa faca la fel (v. 8). Chiar numele de Masa (ispita; vezi Exod 17.7) si de Meriba (contestatie, cearta) sunt gravate pentru totdeauna in istoria lui (comp. cu Numeri 11.3,34). Astfel de pasi gresiti au reperat tristele etape ale traversarii pustiei si au servit la a le desemna. Fie ca aceste nume sa fie si pe drumul fiecaruia dintre noi ca niste panouri indicatoare care ne avertizeaza intr-un mod solemn! Epistola catre Evrei citeaza si comenteaza acest psalm care ne sta in atentie (Evrei 3.7...): „Astazi, daca auziti glasul Lui, nu va impietriti inimile“. Din inima trebuie deci sa-L ascultam pe Domnul. Fie ca a noastra astazi sa fie sensibila la „glasul Lui“, pentru ca a Lui maine sa ne faca sa intram in glorioasa Sa odihna!

Psalmul 96

Dupa ce s-au indemnat intre ei, „sa cantam..., sa ne inchinam..., sa ne plecam genunchiul“, in Psalmul 95, credinciosii din Israel invita acum intreg pamantul si chiar natura sa-i imite: „cantati..., binecuvantati..., inchinati-va inaintea Domnului“ (v. 1, 2, 9). Va veni ziua cand popoarele pagane isi vor lepada idolii si cand familiile natiunilor vor da Domnului gloria si puterea (v. 7). Pentru a exprima acest elogiu, cei rascumparati nu asteapta Imparatia Domnului. „A Lui fie gloria si puterea!“ pot striga ei inca de acum (Apocalipsa 1.6). Si aceasta, pentru ca nu numai manifestarea gloriilor lui Hristos poate face inima lor sa izbucneasca in aceasta lauda! Maiestatea, maretia, puterea si frumusetea Imparatului intregului pamant sunt inca nevazute, ascunse in sanctuarul ceresc (v. 6). Insa maretul si permanentul motiv al adorarii celui credincios este dragostea Mantuitorului: „A Lui, care ne iubeste si care ne-a spalat de pacatele noastre in sangele Sau...“ (Apocalipsa 1.5). Acest psalm a fost compus si cantat cu prilejul intoarcerii chivotului, imagine a lui Hristos, in mijlocul lui Israel (1 Cronici 16.23-30). Dar nu pentru a mantui lumea, ci pentru a judeca lumea va fi revenirea Domnului (v. 13; comp. cu Ioan 3.17, 5.22). El va exercisa judecata asupra popoarelor cu dreptate (v. 10), cu adevar si dupa credinciosia Sa (v. 13; Psalmul 45.3,4).

Psalmul 97

Acest psalm descrie instaurarea Imparatiei in putere si are drept corespondent Isaia 11.4,5 si Apocalipsa 19.6. Tot ceea ce se opune stapanirii Domnului va fi distrus (v. 3-5), in timp ce inimile tuturor credinciosilor vor fi umplute de veselie (v. 8...). Atunci gloria Domnului va fi nu numai istorisita, ca in Psalmul 96.3, ci si vazuta (v. 6), iar locuitorii pamantului vor fi in sfarsit in masura sa vada deosebirea dintre guvernarea exercitata prin oameni si dreptatea instaurata de Dumnezeu. Ingerii, numiti in versetul 7 „dumnezei“, atat de mult timp martori ai nedreptatii pe pamant, vor asista in sfarsit la triumful dreptatii. Il vor vedea pe Intaiul-nascut, Hristos, prezentat de Dumnezeu in lumea locuita si, intr-un gand cu sfintii de pe pamant, I se vor inchina (Evrei 1.6). Ultimele trei versete au o deschidere catre toate timpurile, pentru ca Dumnezeu are neincetat privirile indreptate asupra celor care-L iubesc, asupra celor „drepti cu inima“. Harul Lui ii numeste sfinti si drepti. El asteapta ca ei sa urasca raul si sa se bucure in El (v. 10, 12; comp. cu Romani 12.9 si cu Filipeni 4.4...). El Insusi le va pazi negresit sufletele si le va lumina fiecare pas (v. 10, 11).

Psalmul 98 si 99

Psalmul 98 incepe in acelasi fel cu Psalmul 96, iar Psalmul 99, in acelasi fel cu Psalmul 97. „Cantati Domnului o cantare noua“ (Psalmul 98.1). Cantarea cea noua este aceea care-L are ca tema pe Hristos in noile manifestari ale gloriei Sale. In zorii Imparatiei Sale, atunci cand Dumnezeu Isi va fi facut cunoscut mantuirea si Isi va fi descoperit dreptatea (v. 2; Psalmul 97), acest imn va fi intonat in cer si toate fapturile ii vor raspunde acolo in ecou (Apocalipsa 5.9... 13...). Cerul si pamantul vor fi la unison; o bucurie universala va raspunde in sfarsit bunatatii si credinciosiei lui Dumnezeu (v. 3). „Domnul imparateste“, repeta Psalmul 99 (dupa Psalmul 97). Odata exersata judecata Lui, gloria Sa isi reia „intre heruvimi“ locul pe care-l parasise odinioara din cauza nelegiurii poporului (Exod 25.22; Ezechiel 10). Sfintenia Sa este proclamata in trei randuri: Este sfant...; este sfant...; Domnul Dumnezeu nostru este sfant...“ (v. 3, 5, 9; comp. cu Isaia 6.2,3). Dar acest Dumnezeu „de trei ori sfant“ este de asemeni Cel care iarta (v. 8) si stim ca El o poate face fara sa Se nege pe Sine, in puterea lucrarii de la cruce. Numai atunci mijlocirea lui Moise, a lui Aaron si a lui Samuel isi va primi deplin raspunsul, in aceasta iertare care este deja partea noastra in har (Exod 32.11,32; Numeri 16.47; 1 Samuel 7.5; 12.23).

Psalmii 100 si 101

Psalmul 100 este un psalm de multumire, invitand „tot pamantul“ sa-L celebreze pe Domnul si sa-L slujeasca cu bucurie. Cu cat mai mult aceste privilegii sunt ale noastre, de vreme ce noi Il cunoastem pe Dumnezeu ca pe un Tata bun si pe Isus ca pe un Pastor plin de tandrete (comp. cu sf. v. 3)! Este aceasta pentru noi o bucurie, sa-L slujim pe Domnul? Sau, din contra, ne purtam ca si cum El ar fi un aspru Stapan al unui jug greu? (Matei 25.24...). Domnul sa ne faca sa gustam acum bucuria care insoteste intotdeauna o slujire in ascultare (Ioan 15.10,11), pentru a putea auzi mai tarziu si acest cuvant deosebit de pretios: „Intra in bucuria Stapanului tau“ (Matei 25.21,23)! Odata cu Psalmul 101 se deschide o noua serie. Acest prim psalm al seriei este, intr-un fel, continutul declaratiei publice a Imparatului la instaurarea Imparatiei. El expune bazele pe care va aseza din nou guvernarea tarii: intelepciune, integritate, dreptate, separare de rau. Ce contrast intre aceste principii simple si ferme si codurile incalcite si complicate ale justitiei omenesti! Toti supusii imparatiei vor fi fost preveniti: perversitatea, defaimarea, mandria, fraudarea si minciuna nu vor fi nicidecum tolerate. Ca unii chemati sa imparatim impreuna cu Domnul, avem raspunderea de a ilustra inca de acum in umblarea noastra principiile Imparatiei Sale.

Psalmul 102:1-15

Titlul acestui psalm ne poarta privirile spre Cel Intristat in mod absolut: Isus in suferintele Sale. „Este coplesit si Isi varsa plangerea“, inasa o plangere care nu cuprinde nici nerabdare, nici murmure; totul este acolo intr-o supunere perfecta. O plangere varsata inaintea lui Dumnezeu, nu inaintea oamenilor! Cine L-ar fi putut intelege de altfel pe Domnul, chiar dintre ucenici? Versetele 6 si 7 exteriorizeaza totala Lui singuratate morala aici, pe pamant. Un om se simte cu atat mai singur, cu cat este mai deosebit fata de ceilalti. Si Hristos a fost izolat, din pricina perfectiunii Sale. Deci nu numai in ceasul crucii a probat El aceasta singuratate, ci de-a lungul intregii vietii. Lacrimile l-au fost bautura, partea Lui zi de zi (v. 9). Si n-a fost batjocorit numai in cele cateva imprejurari relatate de evangheliile. El a fost „toata ziua“ Obiectul urii vrajmasilor Sai (v. 8). A cunoscut la cruce aceasta furie

a omului impotriva Lui si, cu mult mai cumplit inca, mania lui Dumnezeu atunci cand El ne substituia pe noi pentru a o intampina (v. 10). Dar tocmai acest moment a devenit pentru Dumnezeu „timpul sa Se indure“ (v. 13) – de Sionul lui Israel, dar de asemenea de toti aceia care cred in El de acum.

Psalmul 102:16-28

Dumnezeu i-a privit din ceruri pe incatusatii lui Satan, dati mortii eterne. A auzit gemetele lor (v. 19, 20). A vrut sa-i dezlege, pentru ca ei sa-L poata lauda. Si L-a trimis, in acest scop, pe Fiul Sau aici, pe pamant. Om adevarat, Hristos L-a implorat pe Acela care putea sa Il scape de la moarte (v. 24; Evrei 5.7...). In acelasi verset 24 insa, o mangaiere de exceptie vine ca raspuns la „rugaciunea Celui Lipsit“ (v. 17). Hristos S-a rugat ca Om, insa a primit raspuns ca Dumnezeu. Si ne este permis si noua sa auzim dialogul minunat care se angajeaza intre Dumnezeu Tatal si Dumnezeu Fiul. Ce taina de nepatruns! Cine este deci Acest Intristat, acest Om solitar, coplezit de batjocuri si masurandu-Si slabiciunea? Este Acela „ale Carui origini sunt din vechime“ (Mica 5.2), Acela care a intemeiat pamantul si care a desfasurat cerurile! Jumatatea zilelor Sale? Dar anii Sai nu se vor sfarsi! Creatia va imbatrani si va trece; Creatorul insa ramane pentru totdeauna. El este vesnic Acelasi. Iar Epistola catre Evrei, care citeaza aceste versete, adauga faptul ca Fiul in care straluceste toata gloria lui Dumnezeu este si Acela care a facut, „prin Sine Insusi, curatirea de pacate“ (Evrei 1.2,3,10-12). Ce valoare infinita a unei asemenea lucrari, implinite de o asemenea Persoana!

Psalmul 103

Asemeni lui David, sa ne invitam si noi sufletul sa-L binecuvanteze pe Dumnezeu si sa distinga binefacerile Sale fara numar. Ce trist ca mai degraba obisnuim sa tinem la zi lista cu tot ce ne lipseste, decat cu ce binefaceri am primit! Cat de nerecunoscatori si de inconsecventi suntem! Nu ni se intampla niciodata, de exemplu la masa, sa ne plangem de hrana ... pentru care, cu doar cateva clipe inainte, l-am multumit Domnului? Mai presus de toate darurile Sale, sufletele noastre sunt chemate sa-l multumim neincetat lui Dumnezeu pentru iertarea pacatelor noastre (v. 3). Daca ne-ar fi dat potrivit cu ceea ce meritau acestea, atunci partea noastra ar fi fost pedeapsa vesnica (v. 10). Dar acum El a indepartat aceste pacate la infinit (v. 12), le-a aruncat inapoi Lui (Isaia 38.17), le-a facut albe ca zapada (Isaia 1.18), le-a risipit ca pe un nor (Isaia 44.22), le-a aruncat in adancurile marii (Mica 7.19) si nu-Si va mai aduce aminte de ele niciodata (Isaia 43.25; Evrei 10.17). In spre „cei care se tem de El“, bunatatea lui Dumnezeu se indreapta fara limite (v. 11, 13, 17; comp. cu Isaia 55.7-9). Teama nu mai semnifica deci spaima de mania Lui, ci este starea de spirit a acelor care au invatat sa cunoasca mila si indurarea Sa (v. 8; cititi Psalmul 130.4) si care gasesc aici in fiecare zi noi motive pentru a-L binecuvanta.

Psalmul 104:1-18

Psalmii 104–106 rezuma cele dintai carti ale Bibliei: Psalmul 104 celebreaza creatia, in timp ce Psalmii 105 si 106 readuc in atentie istoria patriarhilor si a poporului Israel. Creatia descrisa de Creator: ce subiect si totodata ce Scriitor pentru a-l expune! Regasim aici lucrarea de sase zile din Geneza 1. In ziua intai: lumina (v. 2); in a doua: intinderea cerurilor despartita de ape (v. 2, 3); in a

treia: intemeierea pamantului, impreuna cu strangerea la un loc a maselor lichide si cu aparitia regnului vegetal (v. 5-9, 14...); in a patra: asezarea marilor luminatori (v. 19, 22); in a cincea: forfota de animale din ape si din vazduh (v. 25, 26, 12, 17); in a sasea, in sfarsit, crearea vietuitoarelor de pe pamant (v. 11, 21...), incununata de cea a omului. Remarcam insa cum, alaturi de puterea si de intelepciunea lui Dumnezeu, accentul este pus aici din nou pe bunatatea Lui. Totul a fost conceput si executat spre bucuria si binele fapturii Sale (v. 11...). Comparand versetul 5 cu Psalmul 102.25, Il putem recunoaste si adora pe Fiul in acest Dumnezeu „foarte mare“ (v. 1; Psalmul 145.3: a Carui maretie „este nepatrunsa“), Autor a toate lucrurile. El era una cu Tatal in toate planurile Sale si in toata dragostea Sa.

Psalmul 104:19-35

Noi suntem inclinati sa acordam mare importanta muncii omului (v. 23), insa cat de neinsemnata este ea pe langa lucrarile lui Dumnezeu, marturii fara numar ale intelepciunii Sale (v. 24)! Si de El intai, nu de munca omului, depinde orice creatura pentru a trai (v. 27, 28; Matei 7.11). Sa nu atribuim castigul nostru eforturilor depuse de noi, ci harului Sau! Da, „pamantul este plin de bogatiile Lui“ (v. 24); sa stim sa le remarcam si sa ne oprim atentia asupra lor! Totusi, omul poate admira creatia si se poate bucura de ea fara a-L cunoaste pe Cel care a facut-o. Cati artisti si filosofi n-au confundat Adevarul cu natura pe care pacatul si-a lasat pretutindeni amprenta sa murdara! A contempla natura nu-l instruieste pe pacatos cu privire la ce este Dumnezeu in sfintenie, in dreptate si in har, dupa cum, pentru a-l cunoaste de aproape pe un arhitect, nu este de ajuns sa-i vizitezi imobilele construite (si cati locatari fara jena poate le-au devastat!); trebuie sa-l fi vizitat pe el, sa fi fost informat cu privire la caracterul sau, la familia sa, la obiceiurile sale... Sa nu uitam insa ca nu noi Il descoperim pe Dumnezeu, ci ca El Insi este Cel care Se reveleaza: Nu simturilor noastre, pentru ca El este Duh (Ioan 4.24), ci sufletului nostru! Nu numai in natura, ci in Cuvantul Sau (Psalmul 19)!

Psalmul 105:1-22

Versetele 1-15 din acest psalm fac parte (impreuna cu Psalmul 96) din cel numit „intaiul“, inmanat de imparatul David lui Asaf dupa intoarcerea chivotului (1 Cronici 16.8-22). Privit de aproape, are o singura diferenta, insa care cantareste mult. Versetul 15 din 1 Cronici 16 indamna: „aduceti-va aminte“ de legamantul Sau, in timp ce versetul 8 din psalmul nostru spune: „El Si-a adus aminte...“ Chiar daca poporul a falimentat si a uitat legamantul Dumnezeului sau, El Si-a adus aminte de promisiunile Sale catre Avraam, Isaac si Iacov (2 Timotei 2.13). Acestea erau tot ce posedau acesti oameni ai credintei. In ochii contemporanilor lor, ei nu contau catusi de putin: „erau foarte putini si straini in tara“ (v. 12), asa cum sunt astazi crestinii. Dumnezeu insa veghea asupra lor, asa cum vegheaza acum asupra noastra (v. 14, 15; de exemplu, Geneza 31.24). Apoi El trimite „un om“ care, simbolic, implineste planurile Sale: Iosif, imagine pretioasa a Domnului Isus. Rob intai, intemnitat apoi, el a fost eliberat de „stapanitorul popoarelor“, care l-a facut domn si carmuitor peste toate avutiile sale (v. 17-21). Hristos, mort si apoi inviat prin puterea lui Dumnezeu, va fi pus Domn al intregului pamant si in El se vor implini toate promisiunile lui Dumnezeu (Fapte 2.36).

Psalmul 105:23-45

Puterea Domnului se desfasoara pe tot parcursul cartii Exod. Gasim acolo intai minunile Sale in judecata asupra egiptenilor (v. 27-36), iar apoi minunile Sale in har in favoarea lui Israel (v. 37-41). Urgiile cumplite care lovesc Egiptul n-au avut numai scopul de a-l inspaimanta si de a-l pedepsi pe Faraon. Domnul dorea in primul rand sa Se descopere poporului Sau prin semne si prin minuni (v. 27; Exod 14.31). „El a vorbit“ ... si lucrul a sosit (v. 31, 34). Ca in zilele creatiei, Lui I-a fost suficient un cuvânt pentru a pune in miscare nenumarati agenti marunti ai maniei Sale: muste veninoase (tauni), tantari, lacuste, omizi (comp. cu Evrei 11.3...). Si cata umilinta pentru om sa fie invins ... de insecte! Israel paraseste Egiptul dupa Pasti, schimbând mizeria in mari bogatii (v. 37). A gemut sub asuprire; Dumnezeu il face sa iasa cu bucurie si in cantec de triumf (v. 43). Cel care a muncit din greu acum va poseda „munca popoarelor“ (v. 44; Deuteronom 6.10,11). Si toata aceasta lucrare rascumparatoare a fost urmare a angajamentului pe care Dumnezeu Si-l luase fata de Avraam (v. 42; Geneza 15.13,14). Nimic nu-L poate impiedica pe Dumnezeu cel credincios sa-Si implineasca „Cuvantul Lui cel sfânt“ (v. 42; Luca 1.72,73).

Psalmul 106:1-23

Lucrarea lui Dumnezeu era singura avuta in vedere in Psalmul 105; acolo nu era pusa problema pacatelor lui Israel. Acum Psalmul 106 reia aceeași istorie, începând cu iesirea din Egipt, subliniind însă responsabilitatea poporului (comp. de exemplu episodul cu prepelitele din Psalmul 105.40 cu cel din Psalmul 106.14,15). Istoria noastră are și ea un dublu aspect: pe de o parte, lucrarea perfectă a harului care ne mantuieste și care apoi se îngrijeste să ne conducă în siguranță până la capăt, în ciuda tuturor obstacolelor și a dificultăților (Filipeni 1.6), iar pe de altă parte, mersul nostru, adesea încetinit de întoarceri și pași greșiți. Avem atata nevoie de Acela care, mai mult decât Moise, stă fără încetare „la spartura“, mijlocind pentru ai Sai (v. 23; Romani 8.34). „Nu uita niciuna din binefacerile Lui“, ne îndemna Psalmul 103.2. Într-adevăr, uitarea este poarta deschisă spre poftă, iar poftă conduce la răzvrătire (v. 7, 13, 14, 21). Într-o inimă nerecunoscătoare, Satan se află în condiții favorabile pentru a sădi dorințe vinovate. Celui care a încetat să pretuiască darurile lui Dumnezeu va ști să-i prezinte în chip atrăgător lucrurile lumii și, prin acestea, să-și ademenească puțin câte puțin victima pe calea revoltei deschise împotriva lui Dumnezeu. Domnul să ne ajute asadar să fim în fiecare zi „atenți la lucrările Sale minunate“ (v. 7)!

Psalmul 106:24-48

În Psalmul 105, verbele exprimau intervenția suverană a lui Dumnezeu: „El a trimis (v. 17, 26, 28), a vorbit (v. 31, 34), a dat (v. 32), a lovit (v. 36), a scos (v. 37, 43)...“. Aici, cum am văzut, gândurile și faptele omului (și ce fapte!) sunt cele puse în evidență: „n-au crezut, ... au murmurat, ... s-au amestecat cu națiunile, ... au slujit idolilor lor, ... au varsat sânge nevinovat, ... s-au întinat...“ (v. 24-39). Ce istorie dezolantă a acestui popor care s-a scufundat din ce în ce mai mult în rău și care a făcut tot posibilul pentru a aprinde mania Domnului (v. 40)! Ne-am fi așteptat la respingerea sa definitivă. Ei bine, acest rechizitoriu care ne da fiori se încheie cu victoria harului. Din nou Dumnezeu este Cel care acționează: „El a privit la strămtorarea lor când le-a auzit strigatele, ... Si-a amintit, ... I-a parut rău, ... a făcut să gasească mila“ (v. 44-46). La această îndurare cu totul divină va răspunde o laudă eternă (v. 48). Pacatul din versetul 24 era un tepus care tinea în mod deosebit

inima lui Dumnezeu – „Au dispretuit tara cea placuta“. Crestini, noi suntem in drum spre o patrie nespus mai placuta decat Canaanul pamantesc: Cetatea cereasca, Casa Tatalui. Este ea in ochii nostri placuta, ... sau dispretuita? Toata umblarea noastra va depinde de aceasta.

Psalmul 107:1-22

Cea de-a cincea carte a psalmilor ii priveste profetic pe rascumparatii lui Israel (Iuda si cele zece semintii), stransi in tara lor (v. 3) in „zorii zilei“ mileniale (Psalmul 108.2). Ei isi amintesc in Psalmul 107 de neplacerile intampinate pe drumul de intoarcere, de strigatele lor de neliniste inaltate catre Domnul, de eliberarile Sale, precum si de lauda care acum I se cuvine Lui. Intr-o maniera generala, aceste patru tablouri surprinse de versetele 4-9, 10-16, 17-22 si 23-32 ilustreaza diferitele moduri in care lucreaza Dumnezeu pentru salvarea unui suflet (v. 9). Sufletul poate a ratacit mult timp fara scop si fara odihna prin pustia arida a acestei lumi (v. 4, 5; comp. cu Geneza 21.14...). Coplesit de sentimentul goliciunii, a strigat catre Dumnezeu si El atunci l-a saturat, l-a satisfacut si l-a condus la odihna divina (v. 9, 7). Sufletul poate a gemut sub sclavia lui Satan-Asupritorul, in intuneric si in fiarele pacatului... (v. 2, 10). Dumnezeu insa a auzit strigatele acestuia dupa ajutor, l-a eliberat si i-a rupt legaturile (v. 14, 16). Sufletul poate a cunoscut disperarea, atins de boala sau de vreun accident, la portile mortii, rezultat al cailor omului (v. 17, 18) – pana cand Dumnezeu trimite Cuvantul Sau si-l vindeca (v. 20). Putem si noi spune, fiecare in parte, unde si cum ne-a gasit si ne-a mantuit Domnul sufletul?

Psalmul 107:23-43

Multi oameni nu se gandesc la Dumnezeu decat in momentul incercarii. Trebuie atunci sa se mai mire de ce le sunt trimise? Asemeni acestor marinari prinsi de furtuna (v. 23-28), oamenii sunt uneori pusi in situatii disperate (Luca 8.23...). Dumnezeu vrea prin acestea sa-i faca sa constientizeze totala lor neputinta si desertaciunea intregii lor intelepciuni (v. 27; Psalmul 108.12). Cu ce scop? Ca sa-i determine sa strige catre El. Atat asteapta Domnul pentru a interveni. La glasul Sau, valurile se potolesc (v. 29). Si, in acelasi timp, se linisteste sufletul omului, cand consimte sa-l incredinteze Domnului carma pentru a fi condus in portul dorit! (v. 30). Aceste cai ale lui Dumnezeu pentru mantuirea sufletului au cate un corespondent in viata celui credincios. Resursele terestre din care el se adapa pot seca (v. 33; comp. cu 1 Imparati 17.7), insa, in acelasi timp, Domnul il va face sa gaseasca apa vie in locul in care nu o cauta (v. 35; Exod 15.22-25). Ceea ce parea arid si amar va deveni pentru suflet, cu siguranta, un izvor de bucurie si de putere. „Cine este intelept va lua seama la aceste lucruri si va intelege bunatatile Domnului“ (v. 43). Sa fim siguri ca toate imprejurarile noastre, atat cele dureroase cat si cele placute, sunt distribuite prin „bunatatea Lui care ramane pentru totdeauna“ (comp. cu v. 1).

Psalmul 108

„Ma voi trezi in zori de zi...“ (v. 2). Asemeni lui David, sa apreciem si noi valoarea acestor prime momente ale diminetii petrecute in comuniune cu Domnul (comp. cu Psalmul 63.1). Experienta arata ca, daca nu stim sa profitam de ele, ocazia nu se regaseste usor in restul zilei. Versetele 5 si 6 ne

aduc aminte de doua adevaruri pe care nu trebuie niciodata sa le pierdem din vedere in rugaciune: In primul rand, ca eliberarea si binecuvantarea celui credincios sunt nedespartite de gloria lui Dumnezeu. Prea adesea uitam de aceasta glorie divina in momentele de rugaciune si suntem preocupati in mod egoist de ceea ce ne priveste pe noi. Sa cautam „mai intai Imparatia lui Dumnezeu si dreptatea Lui, si toate celelalte lucruri ni se vor da pe deasupra (Matei 6.33). In al doilea rand, cunoscand dragostea Domnului pentru ai Sai, sa nu ne sfiim sa facem apel la ea: „pentru ca preaiubitii Tai sa fie scapati“, spune psalmistul (v. 6; comp. cu Ioan 11.3). Incepand cu versetul 6, psalmul (care a inceput cu v. 7-11 din Psalmul 57) reproduce versetele 5-12 din Psalmul 60. Ele se situeaza in vremea cand Dumnezeu va lua din nou in stapanire hotarele lui Israel. „El a vorbit in sfintenia Sa“ (v. 7), iar cele dintai cuvinte ale Sale sunt: „Ma voi bucura...“. Bucuria Domnului este sa-i binecuvanteze pe ai Lui si sa imparta cu ei mostenirea Sa.

Psalmul 109:1-20

Acest psalm zdrobitor se deschide invocandu-L pe „Dumnezeul laudei Mele“ (v. 1). Nicio amenintare, niciun subiect copleditor nu-L impiedicau pe Isus sa-Si ridice ochii spre Tatal si sa-L laude. Dimpotriva, acestea erau pentru El tot atatea motive pentru a o face. Cum Se apara El cand era „inconjurat cu cuvinte de ura“ (v. 3)? „Dar Eu – spune El – Ma rog“ (v. 4). Crestini, aceasta ar trebui sa fie singura noastra „replica“ atunci cand vine sa ne intampine o ostilitate nedreapta. Daca noi tacem – sau mai degraba daca vorbim numai cu Dumnezeu – nu va tacea El si Isi va lua rolul sa raspunda in locul nostru (v. 1; Romani 12.19). Cu toate acestea, Hristos a fost singur sa indure „asa mare impotrivire...“ (Evrei 12.3). Adversarii Sai (care, in originalul ebraic, poarta acelasi nume cu stapanul lor, Satan) nu numai ca li fac razboi „fara temei“, dar – striga Isus – „Imi intorc rau pentru bine si ura pentru dragostea Mea“ (v. 5). De partea lor trecuse Iuda, vinovat de o nerecunostinta cu atat mai oribila cu cat fusese obiectul unei afectiuni mai intime; versetul 8 i se aplica lui in Fapte 1.20 (iar pentru viitor, acest pasaj se raporteaza la Antihrist). Iata de ce era zdrobita inima Mantuitorului (v. 16)!

Psalmii 109:21-31 si 110

„Lucreaza pentru Mine, din pricina Numelui Tau“, cere Acela care a fost deja numit in versetul 16 „Cel Intristat si Sarac“ (v. 21, 22; comp. cu Ioan 12.28). „Sa stie ca aici este mana Ta...“ (v. 27). Dumnezeu trebuia, pentru gloria Numelui Sau, sa-L izbaveasca pe Cel care Il chema. Si aceasta este tema Psalmului 110! Ce contur prinde el dupa tabloul umilintei Omului durerii! Domnul staturse „la dreapta Celui Sarac“ pentru a-L salva (Psalmul 109.31); acesta a fost trecutul. Pentru prezent, L-a pus sa sada la dreapta Sa, proclamandu-Si intreaga satisfactie cu privire la lucrarea incheiata (v. 1; Efeseni 1.20). Si din nou mai tarziu – promite versetul 5 – „Domnul, (de) la dreapta Ta, ii va zdrobi pe imparati in ziua maniei Sale“. Vrajmasii Lui din Psalmul 109 vor fi pusi ca asternut al picioarelor Sale: aservirea acestora va face parte din gloria Sa. Acest psalm este citat nu mai putin de opt ori in Noul Testament; practic, el serveste ca fir calauzitor intregii Epistole catre Evrei (cap. 1.13; 7.17; 10.13...). Acestor promisiuni facute lui Mesia i se adauga una care se refera la drumul Sau pe pamant (v. 7). Hristos, Om, trebuia sa gaseasca pe pamant cateva clipe, rare, de inviorare, care sa-L incurajeze si sa-l intareasca inima (de exemplu, Luca 7.9,44; 9.20; 10.21,39; 23.42)...

Psalmul 111

Mari sunt „lucrarile“ Dumnezeului creatiei (v. 2). Ce sa mai spunem insa despre „lucrarea Sa“ unica (v. 3), cea a rascumpararii (v. 9)? Cat de „glorioasa si mareata“ este ea! Il adoram pe Cel care a implinit-o si, impreuna cu apostolul, spunem si noi: „El, care, in adevar, nu L-a crutat pe propriul Sau Fiu, ci L-a dat pentru noi toti, cum nu ne va darui, de asemenea, toate impreuna cu El“? (Romani 8.32). Nu ne asigura El traiul de zi cu zi? (v. 5). In adevar, ceea ce face Dumnezeu confirma ceea ce El este: „plin de indurare si milos“ (v. 4). Meditarea la lucrarile Sale ne intareste credinta in Cuvantul Sau; niciodata acestea nu contrazic randuielile Sale. Si unele si altele sunt adevarate. Randuielile Sale sunt sigure (v. 7) si a le practica constituie mijlocul de a dobandi „o buna intelegere“ (v. 10). Cel dintai pas al omului pe calea intelepciunii este teama de Dumnezeu. Potrivit versetului 5, teama de Dumnezeu este deopotriva si singurul mod de a rezolva problema atat de spinoasa a foametei in lume ... insa de asemenea singurul mod la care popoarele nici nu se gandesc. Lauda Domnului „ramane pentru totdeauna“ (v. 10; la fel dreptatea Sa: v. 3; si randuielile Sale: v. 8). Sa stim sa intonam si noi aceasta lauda inca de acum!

Psalmul 112

Acest psalm se leaga de cel anterior, dupa cum arata si o aceeaasi dispunere alfabetica a versetelor (cei doi psalmi sunt in acrostih; litera initiala, in ebraica, a fiecărei parti de verset urmeaza o ordine alfabetica). Daca in Psalmul 111 citeam ca dreptatea Domnului ramane pentru totdeauna (Psalmul 111.3), in Psalmul 112, dreptatea celui care se teme de Domnul ramane pentru totdeauna (v. 3, 9). Versetul 1 continua si totodata devanseaza versetul 10 din Psalmul 111. Teama de Dumnezeu, calea a intelepciunii, este de asemenea si cea a binecuvantarii. Nu este vorba numai de a pune in practica poruncile Domnului, ci si de a gasi multa placere in ele. Aceasta era partea lui Isus, care putea spune: „este desfatata Mea, Dumnezeul Meu, sa fac placerea Ta“ (Psalmul 40.8; vezi de asemenea Ioan 4.34). Unele persoane poarta intotdeauna frica de a nu afla vreo veste proasta. Teama de Dumnezeu inlatura insa aceasta teama, de oameni (v. 8) sau de evenimente neplacute (v. 7). Inima celui care se increde in Dumnezeu nu este tulburata de ceea ce se intampla (Proverbe 1.33); este tare (v. 7), pentru ca Domnul o sustine (v. 8; comp. cu Ioan 14.1,27b). O inima tare poate fi insa in acelasi timp si o inima sensibila si plina de dragoste. Cel drept este indurator (v. 5), raspandeste si da saracilor (v. 9). „Este plin de indurare si milos“, cum este Insusi Dumnezeu (v. 4; comp. cu Psalmul 111.4b si cu Iacov 5.11b).

Psalmii 113 si 114

Cate motive au „slujitorii Domnului“ sa laude „Numele Domnului“ (v. 1)! Ei zaceau odinioara in tarana mortii, pe gunoiul pacatului (v. 7). Dumnezeu insa S-a plecat sa priveasca pamantul (v. 6). Sa nu uitam niciodata ca, oricat de mare-ar fi, El are privirile indreptate spre tot ce priveste pe fiecare faptura a Sa. El a vazut starea lor de totala goliciune. Si, asemeni stapanului din parabola, a gasit placere sa-i invite pe acesti saraci si pe acesti nevoiasi sa se aseze la masa harului Sau (Matei 22.10; comp. de asemenea cu 1 Samuel 2.8 si cu Luca 1.52,53). Domnul vazuse intristarea poporului Sau, auzise strigatul lor, le cunoscuse durerile. Si a coborat sa-i elibereze (Psalmul 113.6;

Exod 3.7). El i-a facut sa iasa din Egipt cu putere. La porunca Lui, Marea Rosie a fugit, pentru a lasa sa treaca poporul lui Dumnezeu; „Iordanul s-a intors inapoi“, pentru a le deschide calea; stanca a facut sa-i curga apele, pentru a le potoli setea. Dumnezeu stie unde si cum sa faca sa tasneasca inviorarea si viata, pentru a raspunde nevoilor alor Sai. El va face inasa o minune si mai mare in favoarea poporului Sau Israel, atunci cand va schimba inima tare a acestuia intr-un izvor de ape, spre binecuvantarea intregului pamant.

Psalmul 115

Precum odinioara Moise si Iosua, mai tarziu ramanuta credincioasa a lui Israel va fi aceea care li va cere lui Dumnezeu sa intervina din pricina gloriei Sale, pentru ca Numele Lui sa fie cunoscut de toate natiunile (v. 1, 2; Exod 32.12; Iosua 7.9). Si Domnul va pune in evidenta sfidarea care i-a intristat atata pe ai Sai: „Unde este dar Dumnezeul lor?“ (v. 2; Psalmul 42.3; Ioel 2.17b; comp. cu Matei 27.43). „Dumnezeul nostru este in ceruri“, raspund cei credinciosi, «si inspre El este inima noastra». Cat despre oamenii din lume, de regula nu ne trebuie mult timp pentru a descoperi ce indragesc ei. Cei mai multi nu se rusineaza cu idolii lor: acestia sunt argintul, aurul (v. 4), beneficiile artei si ale tehnicii, sunt distractiile, placerile; sunt deopotriua cantaretii, vedetele sau personalitatile zilei. In ce ne priveste, sa-L proclamam si noi pe Dumnezeul nostru si sa facem in asa fel incat Numele Lui sa fie de acum cunoscut in jurul nostru! Aceasta va fi posibil numai in masura in care vom cauta gloria Lui, nu a noastra (v. 1), si, de asemeni, cand va fi vizibil pentru oricine ca noi doar in Dumnezeu ne punem increderea (v. 11). In contrast cu lauda si cu binecuvantarea pamanteasca din Imparatie (v. 16, 17), noi, crestinii, ne bucuram de a fi morti impreuna cu Hristos si de a avea cu El locul nostru in inviere in locurile ceresti.

Psalmul 116

Aceasta cantare a israelitului intors in tara lui cu cat mai mult poate fi astazi cantata de rascumparatul Domnului: „Eram doborat si El m-a salvat ... Tu mi-ai eliberat sufletul de la moarte...“ (v. 6, 8)! Amintirea unei asemenea mantuiri il face pe cel credincios tot mai constient de drepturile pe care Mantuitorul le are asupra lui. Versetul 8 evoca o tripla eliberare: Dumnezeu ne salveaza sufletele, ne sustine inimile coplesite de incercare si, de asemeni, ne pazeste de cursele si de ispitele in care, fiind slabi, riscam sa cadem. De aceea, fiecare isi poate pune intrebarea din versetul 12: „Cum voi rasplati Domnului toate binefacerile Lui fata de mine?“. „Iubesc pe Domnul...“, raspunde psalmistul – acestea sunt cele dintai cuvinte ale psalmului si cel dintai efect al evangheliei, aflat la baza tuturor celorlalte. Atunci, din prisosul inimii, gura poate proclama Numele Domnului (v. 10; 2 Corinteni 4.13). Exista, de asemenea, si alte moduri de a-L marturisi: „Voi inalta paharul mantuirii ... Iti voi aduce jertfe de multumire ... da, inaintea intregului Sau popor“ (v. 13, 14, 17). Sa-l aducem si noi din toata inima aceste jertfe de lauda, „rodul buzelor care marturisesc Numele Lui“ (Evrei 13.15)!

Psalmii 117 si 118:1-14

Daca Domnul este pretios in ochii nostri (Psalmul 116), atunci ii vom invita si pe altii sa-L adore impreuna cu noi. Astfel va fi si cu Israel: odinioara atat de gelos pentru privilegiile lui, plin de dispret fata de natiuni, el insusi le va pofti la lauda universală (v. 1; Romani 10.19; 15.11). Bunatatea si adevarul lui Dumnezeu sunt din nou mentionate impreuna (v. 2; vezi Psalmul 108.4; 115.1). Ele sunt dubla manifestare inspre oameni a caracterelor esentiale ale lui Dumnezeu: iubire si lumina. Ce subiect inepuizabil de meditatie contine asadar acest scurt si pretios psalm (care se gaseste dispus chiar la mijlocul Bibliei)! In Psalmul 118, bunatatea Domnului este cea care constituie tema laudei. Inconjurat si amenintat de lumea intreaga, Israel va experimenta ca ajutorul omului si al celor mari este zadarnic (v. 8, 9; Psalmul 108.12); numele Domnului va fi singura lui aparare. Cat despre noi, cele care ne ameninta, mai presus de orice, sunt poftele sarmanelor noastre inimi (Iacov 1.14). De nenumarate ori am fost aproape sa cadem, dar Dumnezeu ne-a venit in ajutor; ne-a pazit picioarele de cadere (v. 13; Psalmul 116.8). Omul, prin urmare, nu va putea face nimic nici impotriva noastra (v. 6), nici pentru noi (v. 8), pentru ca Domnul este taria noastra (v. 14).

Psalmul 118:15-29

Acest psalm ocupa un loc important intre profetiile cu privire la Domnul. Versetul 22, citat in evanghelii si in 1 Petru 2.7, anunta deopotriva respingerea lui Isus si ce loc li revine dupa aceasta. Ce bine ar fi ca ceea ce Dumnezeu a vrut sa faca prin si pentru Hristos sa fie intotdeauna „minunat in ochii nostri“ (v. 23)! Versetele 25 si 26 ne amintesc de intrarea lui Mesia in Ierusalim si de strigatele aruncate de multime: „Doamne, mantuieste, Te rogl!“ (Osana in ebraica). „Binecuvantat fie Cel care vine in Numele Domnului“ (Matei 21.9). Fara voia Lui, cei din poporul iudeu L-au invocat si L-au cinstit in acea zi, asa cum anuntasera Scripturile. Si Scripturile ar trebui sa deschida astazi ochii acestui popor. Totusi, vine clipa cand aceasta profetie se va implini cu adevarat. Mesia triumfator va fi atunci primit si aclamat de ramasita credincioasa. La iudei, acest psalm facea parte din ritualul de Pasti. Sa fi fost oare acesta imnul cantat de Domnul impreuna cu ucenicii, dupa cina? (Marcu 14.26). Daca ar fi fost asa, cu ce sentimente sa fi rostit El intr-un astfel de moment versetele 6, 21, 22 si sfarsitul versetului 27: „Legati ... jertfa pana la coarnele altarului“! Psalmul se incheie in acelasi fel cum a inceput: celebrand bunatatea neschimbata a Domnului (v. 1, 29).

Psalmul 119:1-16

„Ferice de cei care aud Cuvantul lui Dumnezeu si-l pazesc“, le spunea multimilor Domnul Isus (Luca 11.28). Despre aceasta fericire si despre acest privilegiu ne va intretine pe tot parcursul sau acest mare psalm. Fericiti, in adevar, aceia care sunt integri (cu inima curata, Matei 5.8), care-si gasesc placerea in marturiile Domnului si pentru care hotararile Lui sunt o desfatara (v. 16)! Dar de doua ori mai fericiti sunt aceia care pazesc cu grija aceste porunci (v. 2, 4, 5, 8) si care umbla in ele (v. 1)! Versetul 9 pune o intrebare profunda. Ea nu are niciun sens pentru tinerii din lume, care dispretuiesc pe fata «scrupulele» tanarului credincios; pentru aceia insa care nu mai apartin lumii, intrebarea este capitala: „Cum isi va tine tanarul curata cararea?“. Raspunsul vine imediat: „Pazindu-se dupa Cuvantul Tau“. Sa retinem si noi acest secret al unei umblari in curatie, la adapost de pacat impotriva lui Dumnezeu (v. 11), ca si impotriva propriului trup (1 Corinteni 6.18)! Strangand Cuvantul in inima, gravand acolo pasajele esentiale, precum acest verset 9, vom fi inarmati pentru

„ziua cea rea“, in care se va ivi ispita (Efeseni 6.13,17). Pentru ca, daca noi pazim cu grija invataturile Lui, Dumnezeu cel credincios ne va pazi cu aceeasi grija. Fie ca acest Cuvant sa locuiasca din belsug in noi! (Coloseni 3.16).

Psalmul 119:17-40

De fiecare data cand ne deschidem Biblia, sa-l cerem mai intai Domnului sa ne deschida ochii, pentru a putea discerne in Scripturi lucrurile Sale minunate (v. 18). In acelasi timp insa, sa-l cerem sa ne abata privirile de la desertaciune (v. 37) – si cat de multe lucruri acopera acest cuvant! Pentru ca este cu neputinta sa-ti gasesti placerea in acelasi timp si in Cuvant si in lucrurile acestei lumi, de exemplu, dragostea pentru bogatii (v. 36; cititi Luca 16.13). Un alt obstacol care prea adesea ne inchide Scripturile este o constiinta rea. Si cum ne-ar putea bucura ceva care ne mustra? Trebuie mai intai sa ne marturisim vina sau starea. „Ti-am istorisit caile mele“ – spune psalmistul. Si abia dupa aceea el poate adauga: „invata-ma... (v. 26, 33; Psalmul 32.5,8), fa-ma sa inteleg... (v. 27), da-mi pricepere... (v. 34)“ – toate rugaciuni placute Domnului. Marturiile Lui sunt „sfatuitorii mei“ (v. 24). Din nou trebuie sa ma las sfatuit de acestea! De remarcat, de asemenea, evolutia din versetele 30, 32 si 35. Credinciosul a ales calea credinciosiei; si-a propus sa alerge pe ea, iar pentru aceasta li cere lui Dumnezeu sa-i largeasca nu calea, ci inima, astfel incat Obiectul afectiunilor sale sa-l atraga cu mai multa putere (Filipeni 3.14); in sfarsit, el conteaza pe Dumnezeu pentru umblarea pe aceasta cale.

Psalmul 119:41-64

Cuvantul lui Dumnezeu reglementeaza intreaga viata a celui credincios. Astfel, Cuvantul ii permite acestuia sa raspunda, cand este nedreptatit, nu neaparat prin vorbe, ci prin rabdarea si prin increderea pe care le-a invatat din el (v. 42). Deoarece este „Cuvantul adevarului“ (v. 43), el da omului lui Dumnezeu siguranta si autoritate, cand vorbeste, si o sfanta libertate in umblare. De ce suntem deseori atat de timizi in marturia pe care o dam in jur? Tocmai pentru ca ne lipseste mult din forta si din convingerea launtrica pe care le transmite Cuvantul adevarului crezut, iubit si cercetat. „Hotararile Tale mi-au fost cantari...“ (v. 54). Ce Domn avem noi! Despre ce sef de stat, fie el cat de bun, s-ar putea spune ca dispozitiile lui sunt motiv de bucurie pentru cel care trebuie sa se supuna? Versetele 57-64 il dezvaluie pe cel credincios preocupat sa-si conformeze umblarea dupa voia Domnului: „M-am gandit la caile mele...“ (v. 59) – spune cel credincios – si dupa aceea „mi-am intors pasii“. De cate ori inasa, in mod trist, facem tocmai opusul! Sa retinem, de asemenea, versetul 63: „Sunt tovarasul tuturor celor ... care pazesc randuielile Tale“ (vezi v. 79 si v. 115)! Noi pe cine avem in tovarasia noastra? (Proverbe 13.20).

Psalmul 119:65-88

Cererea din versetul 17 a fost implinita. „Tu i-ai facut bine slujitorului Tau“ (v. 65) – inasa intr-un fel la care psalmistul nu se astepta: prin smerire. „Este bine pentru mine ca am fost smerit“, recunoaste el (v. 71). De ce? Pentru ca, „mai inainte de a fi umilit, rataceam“ (v. 67). Pastorul cel Bun S-a vazut nevoit sa recurga la acest mijloc dureros, pentru a-Si aduce inapoi pe cale oaia ratacita. Sufletul inasa

a facut totodata o experienta si mai importanta: a invatat sa-L cunoasca pe Dumnezeu; de acum nu mai are nevoie sa inteleaga, pentru ca stie ca dragostea Lui este statornica. „Stiu – spune el – ca din credinciosie m-ai smerit“ (v. 75). Pentru nomazii din desert, confectionarea unui burduf din piele impune o pregatire meticuloasa. Burduful este expus la fum, pentru ca pielea lui sa-si piarda gustul acru si mirosul de provenienta, care ar denatura puritatea apei. Tot asa este si cu crestinul (v. 83). Focul incercarii trebuie sa treaca peste el cu scopul de a-i indeparta acreala sau rigiditatea naturala si pentru a-l face bun pentru slujba. „Mainile Tale m-au facut si m-au intocmit; da-mi pricepere...“ (v. 73). Ce fericita rugaciune a celui rascumparat! «Da, Doamne, modeleaza-mi si duhul, prin mijloacele pe care Tu le-ai ales, si fa-ma flexibil si supus voii Tale!»

Psalmul 119:89-112

Oricat de tare sa fi fost intemeiat pamantul (v. 90), Cuvantul lui Dumnezeu a fost si mai tare. Ce fericire ca, intr-o lume in care totul este nesigur, unde «febrila activitate a omului decazut se etaleaza in ganduri care vor pieri in totalitate, putem cunoaste gandurile eterne ale lui Dumnezeu si ne putem increde in promisiunile Sale de neclintit!» Cerul si pamantul vor trece, dar cuvintele Sale nicidecum nu vor trece (Matei 24.35). De altfel, intreaga creatia nu are decat un singur scop: „toate Iti sunt slujitori...“ (v. 91). Acesta este si privilegiul nostru, de a-L sluji pe Domnul, dar sa o facem cu intelepciune si din toata inima. Hristos singur a implinit cu adevarat versetele 97-112. El intelegea „mai mult decat batranii“, pentru ca respecta randuielile divine, in timp ce batranii se limitau numai la a-i invata pe altii (v. 100). Era mai intelept decat toti vrajmasii care-l intindeau curse (v. 110; Matei 22.15-34). Cine s-ar aventura sa se deplaseze noaptea, fara lampa, pe un teren presarat cu obstacole? In intunericul acestei lumi, printre cursele intinse de cei rai pregatiti de atac (v. 110, 95), Cuvantul este aceasta lumina absolut necesara pe cararea noastra (v. 105). Sa nu ne temem sa facem uz din plin de el, pentru a privi unde ne vom aseza picioarele!

Psalmul 119:113-136

Cuvantul, care este lumina pe cararea mea, imi arata, de asemeni, si cat de gros este intunericul din jurul meu. El ma face sa-mi fie groaza de rautate si de ipocrizie. Cu siguranta, fara aceasta masura divina as putea sa ma insel si astfel sa numesc bine ceea ce este rau, iar adevar ceea ce este minciuna. In schimb, Cartea gandurilor lui Dumnezeu ma invata sa privesc lumea si tot ce este in ea exact asa cum o priveste El Insusi. „Da-mi pricepere“, repeta cel credincios (v. 34, 125, 144, 169). Priceperea este considerata de obicei ca fiind un dar natural. Aceasta rugaciune insa ne arata ca ea poate fi dobandita – pentru ca numai Cuvantul da adevarata pricepere (v. 130)! „Eu sunt slujitorul Tau...“, declara psalmistul, hotarat sa cunoasca voia lui Dumnezeu (v. 125). Si aceasta voie se exprima sub diferite forme in Cuvantul Sau: lege, porunci, randuieli, invataturi, marturii, hotarari, judecati, ... – cuvinte care nu sunt sinonime. Cat despre crestin, Cuvantul nu i se impune sub o forma legala. Ascultarea sa decurge din dragostea pe care o arata nu numai pentru marturiile minunate ale Domnului (v. 113, 127), ci pentru Insusi Numele Sau (v. 132).

Psalmul 119:137-160

Dreptatea lui Dumnezeu, nota dominantă a versetelor 137-144, nu este nicidecum un subiect de spaimă pentru cel care se teme de Domnul, care umbla în lumina Sa și care, de asemenea, cunoaște bunătatea Sa (v. 149, 159). Într-o lume nedreaptă, credinciosul își găsește plăcerea să celebreze această dreptate a lui Dumnezeu care, ca și bunătatea Sa, rămâne pentru totdeauna (v. 142, 144). „Cuvantul Tau este foarte încercat“ (v. 140). «Cu cât îl puneti mai mult la probă», a spus cineva (precum aurul în cuptor), «cu atât el își arată mai mult puritatea». Versetul 145 și cele care urmează exprimă totală dependență a celui credincios. „Fa-mă să traiesc...“, cere el aici în patru rânduri (v. 149, 154, 156, 159; vezi și v. 25, 40, 88, 107). Dumnezeu este Acela care dă viața și tot El este și Cel care o păstrează și o întretine. Această rugăciune privește însă în primul rând sufletul celui răscumpărat. „Fa-mă să traiesc după Cuvantul Tau“. Pentru că „omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt care iese din gura lui Dumnezeu“ (Matei 4.4; Deuteronom 8.3). Să reținem bine versetul 160: „Tot Cuvantul Tau (sau Suma Cuvantului Tau) este adevăr...“! Biblia nu se constituie ca un ansamblu de adevăruri din care fiecare alege ce îi convine. Ea formează un tot inseparabil pe care îl primim sau îl respingem; este în întregime Adevărul (Ioan 17.17).

Psalmul 119:161-176

Credinciosul, persecutat fără motiv de cei mari, are frică, însă nu de aceștia, ci de Cuvânt, temându-se că nu cumva să-i fie neascultător (v. 161). Și totuși, Cuvantul este bucuria lui (v. 162). Cuvantul Dumnezeului nostru să fie și pentru inimile noastre o comoară! Bogățiile inepuizabile sunt ascunse în el, dar le descoperă numai acela care face din acest Cuvânt regula vieții sale. Începând prin a primi, vom putea apoi să aducem: versetul 171 ne amintește că lauda este rodul unei inimi instruite de rânduielile divine. Bine hrăniți de acestea, vom ști apoi să-l vorbim Domnului, să-L adorăm cu pricepere, dar și să vorbim cu putere, în jurul nostru, despre tot ce va face subiectul meditațiilor noastre (v. 172; comp. cu Efeseni 5.11). Cele din urmă versete ale psalmului sunt totodată și cele care-i fac rezumatul, permitându-ne acum să desprindem gândul său central. Israel va fi adus, prin necaz, să-și recunoască ratacirea (v. 176). În întristare, el va fi învățat să iubească legea Domnului (v. 163, 167, 174), să i se supună (v. 165-167), să urască raul (v. 163) și, de asemenea, să nu aștepte mântuirea decât de la Dumnezeu (v. 166). Înainte să intervină eliberarea finală (v. 174), în el va fi fost deja produsă restabilirea launtrică, fapt ce îi va permite lui Dumnezeu să acționeze în favoarea alor Săi și să-i introducă în binecuvântarea Împărației.

Psalmii 120 și 121

Constituiți ca cincisprezece cântări ale treptelor, Psalmii 120-134 prezintă în mod ascendent eliberarea și restabilirea răsăritei lui Israel. Psalmul 120 îi găsește pe acești credincioși în captivitate printre națiuni și ne ajută să le auzim suspinul. Ei suferă pentru că a trebuit să locuiască „cu cei care urasc pacea“ (v. 6). Creștini, să putem înțelege și noi mai bine cât de mult se împotrivesc lumea lui Dumnezeu și, în consecință, copiilor Săi! Ea nu cunoaște pacea; cu atât mai mult, nu o poate oferi. Ce le spune însă Domnul alor Săi? „...Va dau pacea Mea. Eu nu va dau cum da lumea“ (Ioan 14.27). Întorcându-și privirile de la scena întristării, credinciosul din Psalmul 121 și le ridică spre munte (Sionul, obiect al speranței sale: vezi Psalmul 87.1,2). Ajutorul lui însă vine și mai de sus, de la Creatorul care a întemeiat acești munți. Dumnezeu răspunde la această încredere prin emoționante

promisiuni personale (v. 3-8). Orice credincios îl poate auzi pe Domnul adresându-i-le lui. El se afla în lume, dar acolo va fi pazit (verb repetat de șase ori) pretutindeni și întotdeauna ca răspuns la această rugăciune a Mantuitorului său: „Nu cer să-i iei din lume, ci să-i păzești de rău“ (comp. v. 7 cu Ioan 17.15).

Psalmii 122 și 123

Dragostea pe care israelitul o încerca pentru Ierusalim este o imagine a dorințelor și a afecțiunilor creștinului pentru Adunare, care este atât de dragă inimii lui Hristos. Mergem noi cu bucurie (v. 1), încă de acum, în locul unde El a promis prezenta Sa, pentru a glorifica acolo Numele Lui (comp. cu v. 4)? Să reținem promisiunea din versetul 6: „Cei ce Te iubesc vor prospera“. Dragostea pentru Adunare este asadar un izvor de prosperitate spirituală. Cum se manifestă această dragoste? Rugându-te pentru pacea ei! Urmărind binele ei sub toate aspectele (v. 6-9)! „Pacea să fie între zidurile tale“, ne spune versetul 7, de aceea să nu uităm că liniștea este asigurată prin despartirea de lume, reprezentată aici prin ziduri. Psalmul 123 ne învață dependența. Cel credincios își ridică ochii spre Dumnezeu sau cu sentimentul că toate resursele sunt în El (comp. cu 2 Cronici 20.12). Aici nu posedă niciun drept; totul este har. Din partea oamenilor, la ce să se aștepte? Doar la a fi saturat peste măsura de dispreț și de batjocurile celor care se află în largul lor aici, pe pământ (v. 3, 4; 1 Corinteni 4.13). El însă este capabil să îndure aceste lucruri, dacă-și îndreaptă privirile credinței spre Mantuitorul lui din ceruri (v. 1; Psalmul 141.8). Curând, această credință își va schimba privelistea. Astăzi saturată de dispreț, mâine va fi saturată de chipul Sau (Psalmul 17.15).

Psalmii 124 și 125

Psalmii 120–123 ne-au descris poporul sub asuprire. Psalmii 124 și 125 ne fac să asistăm la eliberarea lui. Credinciosul repeta cu plăcere că aceasta este numai prin intervenția Domnului. Fără ea, ar fi fost înghitiți (Psalmul 124.3), înecați (v. 4, 5), devorati (v. 6). Dar, dacă Dumnezeu este „pentru noi“, ce pot face cei care sunt „împotriva noastră“? (v. 2; Romani 8.31). Domnul știe să-i scape pe ai Săi din teribilul lat al pasararilor (v. 7). Pasararii corespund, din punct de vedere profetic, Antihristului și Asirianului, agenți ai lui Satan împotriva ramasitei lui Israel. Pentru noi, ei îi evocă pe vrăjmasii sufletelor noastre. Dacă ne punem încrederea în Hristos, El ne va face să scapăm de plasa lor, adică de „pacatul care ne înfasoară așa de lesne“ (Evrei 12.1; Psalmul 91.3). Iar această încredere este exact prima notă a Psalmului 125 – încrederea în Cel care are puterea să ne păzească, fără de care ne-am poticni (Iuda 24). Sprijinindu-ne pe Domnul, nu ne vom clatina (v. 1). Pentru a merge bine nu este însă suficient ca picioarele noastre să fie ferme, ci trebuie, de asemenea, ca drumul nostru să fie drept. Să nu-i imitam pe „cei care se abat pe caile lor sucite“ (v. 5) și, de asemenea, să ne amintim că, înainte de a se manifesta în umblare, dreptatea trebuie să-și aibă locuința în inimă (v. 4).

Psalmii 126 și 127

Ca unii care se trezesc dintr-un groaznic cosmar, credinciosii vor fi incapabili la început să constientizeze eliberarea lor neașteptată. Curând însă vor rasuna cântece de bucurie, carora

popoarele le vor raspunde in ecou: „Domnul a facut lucruri mari pentru ei!“ (v. 2; Psalmul 14.7). Lacrimile lor – am putea spune – vor fi stropit brazdele unui bogat seceris (v. 5). Asa a fost pe pamant lucrarea Domnului Isus (v. 6). El a urmat drumul crucii plangand. „Dar, daca moare – spune Ioan 12.24 – aduce multa roada“. El va aparea triumfator, purtand rodul muncii sufletului Sau: rascumparatii Lui, snopii Sai pretiosi stransi la piept. Psalmul 127 ne aduce aminte ca orice lucru am intreprinde este sortit esecului, daca nu are de la inceput aprobarea Domnului. O activitate, desi poate parea buna si ca ar merita mult timp si eforturi, nu va duce la nimic, daca nu a lucrat El acolo (comp. cu Ioan 15.5b). Activitatea pasnica si plina de incredere a crestinului, urmata de un somn linistit, contrasteaza cu agitata febrila si ambitioasa a oamenilor acestei lumi (Eclesiastul 2.23). Versetul 1 le aminteste indeosebi tinerilor care se gandesc la casatorie (sa-si zideasca casa lor) de nevoia de a fi calauziti de Domnul, pentru a avea apoi binecuvantarea Sa.

Psalmii 128 si 129

„Ferice de oricine se teme de Domnul, ... vei fi fericit si-ti va merge bine“ (Psalmul 128.1,2). Omul ar vrea sa inverseze lucrurile. Isi inchipuie ca ar ajunge la fericire imbunatatindu-si situatia materiala. Dar mizeria lui este in primul rand de ordin moral. Omul este nefericit pentru ca este pacatos. Sa inceapa prin a se intoarce la Dumnezeu, pentru a se teme de El si a umbla pe caile Lui! (v. 1). Atunci va vedea binecuvantarea extinzandu-se peste tot ce este cu privire la el. „Evlavia este de folos la toate...“ (cititi 1 Timotei 4.8). Aceasta nu semnifica faptul ca vom avea o prosperitate care consta in a ne satisface poftele, ci ca vom avea bucuria linistita, aici, pe pamant, a favorii divine (vezi Psalmul 37.4). Psalmul 129. Din „tinerete“, in Egipt, Israel a suferit o aspra asuprire, insa nimic nu o va egala pe cea care va fi partea sa sub jugul lui Antihrist. Dar Hristos, luand chip de Rob, S-a identificat mai dinainte cu suferintele poporului Sau (comp. v. 3 cu Matei 27.26). Domnul insa este si drept (v. 4), astfel ca cei rai vor fi smulsi (v. 6); ei nu vor face parte din snopii stransi cu bucurie de marele Secerator (v. 7; Psalmul 126.5,6) si nu vor avea nicio parte la binecuvantarea Imparatiei (v. 8).

Psalmii 130 si 131

Nu asuprirea din Psalmul 129, ci sentimentul pacatului a asezat sufletul celui drept in „adancuri“ (Psalmul 130.1). Cu toate acestea – atat de jos cat se simte – el poate de acolo sa-L cheme intotdeauna pe Dumnezeu. „La El este belsug de rascumparare“ (v. 7). Versetul 4 ne uimeste poate. Ni se parea ca iertarea are ca efect mai degraba risipirea temerii. Este insa invers! Cunoasterea harului sensibilizeaza profund constiinta; pentru ca noi ne masuram grozavia situatiei noastre prin efortul facut de Mantuitorul nostru pentru a ne salva din ea (cititi Romani 6.14 si 1 Petru 1.17b-19). In Psalmul 131 vedem cum incercarile unui credincios contribuie in mod util la a-i smeri si zdrobi vointa proprie (v. 1). Dumnezeu le ingaduie, iar el trebuie sa I se supuna. Dupa ce i s-a luat ceea ce iubea, sufletul lui este ca „intarcat“ (v. 2). El seamana cu un copilas privat dintr-o data de laptele mamei, insa intotdeauna langa mama lui. Pe moment, el nu poate intelege ca aceasta este o conditie pentru cresterea lui. Tot astfel, Domnul gaseste cu cale uneori sa ne ia ceea ce ne parea pretios si absolut necesar, pentru a ne obliga sa asteptam totul numai de la El (v. 3; recititi Psalmul 130.5-7).

Psalmul 132

Aceasta frumoasa cantare evoca ziua cand imparatul David a urcat chivotul la Ierusalim (2 Samuel 6.17). Mai tarziu, cu prilejul consacrarii Templului, Solomon avea sa-si incheie rugaciunea cu versetele 8-10 (2 Cronici 6.41,42). Din punct de vedere profetic, acest psalm corespunde instaurarii imparatiei mileniale. Dumnezeu va intra in odihna Sa (v. 14); lumea intreaga va fi binecuvantata si se va bucura (v. 15, 16); Hristos, adevaratul Fiu al lui David, va primi o coroana universala (v. 17, 18). Promisiunile neconditionate ale lui Dumnezeu se vor implini in El, prin El si pentru El. Dar, sa remarcam cu atentie, acestea sunt consecinta „tuturor necazurilor lui“ (v. 1; comp. cu 1 Cronici 22.14; David este o imagine a lui Hristos, Imparat respins, in timp ce Solomon II reprezinta pe Mesia in glorie). De aceea, pentru ca Hristos a suferit, El va fi si preamarit; si, pentru ca a cunoscut aici, jos, munca dureroasa a sufletului Sau, pamantul se va bucura de odihna lui Dumnezeu. Sa apropiem, respectiv, versetul 2 de 11, versetul 5 de 13, versetul 8 de 14, versetul 9 de 16, versetul 10 de 17 si 18. Constatam ca acel credincios care are pe inima gloria lui Dumnezeu obtine punct cu punct impliniri care depasesc toate sperantele lui. El are de-a face cu Acela care poate face infinit mai mult decat tot ce cerem sau gandim noi (Efeseni 3.20).

Psalmii 133 si 134

Versetul 1 din Psalmul 133 ar trebui sa-si poata gasi intotdeauna aplicatie in Adunare si in familiile noastre. Este asa in aceasta privinta? Cand fratii locuiesc impreuna in unitate, este un lucru bun si placut pentru ei, inasa intai de toate pentru inima Tatalui. Membrii familiei lui Dumnezeu sunt uniti intre ei pentru ca sunt legati de Aceeasi Persoana, Hristos; ei formeaza un fel de margine a vesmintelor Lui: cea care este evidenta la El, aici, pe pamant (comp. cu Exod 28.33,34). El este in cer, adevaratul Aaron, Marele Preot; inasa a dat Duhul Sau care, asemeni „untdelemnului pretios“, coboara asupra fratilor stransi acolo unde Dumnezeu a poruncit binecuvantarea eterna (v. 3; Fapte 2.33; Efeseni 4.2-4). Odata cu Psalmul 134, cel din urma psalm al treptelor, rascumparatii poporului pamantesc au ajuns la cea mai inalta dintre cele cincisprezece trepte simbolizate prin tot atatea cantari. Ei si-au atins telul dorit cu atata inflacarare: au trecut portile Ierusalimului (Psalmul 122.1,2); se afla in Casa Domnului. Curand, rascumparatii Domnului vor atinge tinta cereasca: Casa Tatalui. Dar „acolo nu va fi noapte“, reveleaza Apocalipsa 21.25. Si nicio indemnare sa aduca laude nu va fi necesara acolo. Acestea vor tasni spontan din toate inimile, cand Il vom vedea pe Isus fata in fata.

Psalmul 135

Daca Psalmul 134 ni-i infatasa pe slujitorii Domnului laudandu-L in Casa Lui, Psalmul 135 ne prezinta tema laudei lor: maretul Nume al Domnului. In Psalmul 133 era bine si placut ca fratii sa locuiasca uniti impreuna. Aici, in versetul 3, Domnul Insusi este Cel gasit bun si placut. Inchinatorul „a gustat ca Domnul este bun“ (1 Petru 2.3). Oricat de scumpa ar fi comuniunea cu fratii, nimic nu poate inlocui in suflet savoarea dragostei Domnului. Oare numai pentru a ne intalni cu alti crestini ne strangem in adunare? Sau mai degraba pentru a ne bucura acolo de prezenta binecuvantata a Domnului? Domnul si l-a ales pe Israel – ca de asemenea pe fiecare rascumparat – „ca o comoara

deosebita a Lui“ (v. 4; comp. cu Matei 13.44) si, pentru a-i castiga sufletul, a pus in lucru mijloacele cele mai puternice (v. 5-12). Mentionati dupa un asemenea Dumnezeu, ce zadarnici si ridicoli apar idolii lumii! Si ce de plans sunt „cei care se incred in ei“! (v. 18). A-L binecuvanta pe Domnul, care a devenit pentru noi Dumnezeu si Tatal Domnului nostru Isus Hristos, este privilegiul tuturor celor care se tem de El (v. 20; Efeseni 1.3).

Psalmul 136

Toate caile lui Dumnezeu cu privire la fapta Sa au un singur si acelasi motiv: bunatatea Lui care ramane pentru totdeauna. Ea se vede in primul rand in „minuni mari“ implinite in favoarea omului, chiar inainte ca acesta sa fi existat, atunci cand Dumnezeu crea mediul propice vietii si existentei lui (v. 4-9) – asa cum o mama, inainte de nasterea copilului, pregateste cu grija cadrul in care acesta urmeaza sa fie primit, precum si toate obiectele care-i vor fi necesare. Incepand cu versetul 10 putem vedea stralucind dragostea lui Dumnezeu in lucrarea rascumpararii. Ea este ilustrata prin iesirea din Egipt si intrarea lui Israel in Canaan. „Si-a amintit de noi in injosirea noastra“, pot canta toti rascumparatii cu recunostinta (v. 23). Expresia „Bunatatea Lui ramane pentru totdeauna“ apare in mod surprinzator si la sfarsitul versetelor 10, 15, 17-20. Sa nu uitam insa ca pana si pedepsirea celor rai este legata de planurile dragostei lui Dumnezeu pentru ai Sai, ca si binecuvantarea lumii viitoare. Asa se explica, de asemenea, teribilele versete 8 si 9 din Psalmul 137. Oamenii vorbesc de „bunul Dumnezeu“ cu prea multa nesocotinta. De ar putea sa reflecteze la semnificatia acestui adjectiv, confirmata de marturii atat de rasunatoare, ... si apoi sa raspunda la o asemenea iubire!

Psalmii 137 si 138

Aici incepe o penultima serie de psalmi, cei mai multi dintre ei ai lui David. Ei reiau istoria restabilirii finale a lui Israel, de la aservirea printre natiuni (Psalmul 137), traversand necazul, pana la eliberare si, in Psalmii 145–150, pana la lauda universala. Inceputul Psalmului 137 reaminteste de captivitatea din Babilon. Cum ar fi putut sarmanii deportati sa cante la comanda si sa se bucure sub jugul asupritorului? Nu este bucurie pentru ei departe de Ierusalim! Cei care le-au luat totul nu le-au putut sterge din amintire Ierusalimul. Tot asa si noi, prieteni credinciosi, ca straini intr-o lume vrajmasa, nu vom gasi nimic pentru inimile noastre, dar noi posedam in Hristos o bucurie pe care nimeni nu ne-o poate lua (Ioan 16.22). Sa nu uitam nicicand cetatea cereasca (v. 5)! In Psalmul 138, credinciosul, in ciuda „injosirii“ lui (v. 6), canta din toata inima si se inchina plecandu-se spre Ierusalim (conf. v. 2 si 1 Imparati 8.47...). „Tu m-ai ascultat“ (v. 3), poate spune el apoi, desi imprejurarile in care se afla nu s-au schimbat inca cu nimic. Dumnezeu insa i-a intarit sufletul. Si aceasta este puterea care conteaza pentru cel credincios (Efeseni 3.16)! Dumnezeu va duce la bun sfarsit totul cu privire la noi (v. 8), dar nu prin nimicirea rasei celor rai (sf. Psalmului 137), ci prin intoarcerea Domnului.

Psalmul 139

„Dumnezeu este lumina“ (1 Ioan 1.5). „Si nicio fapta nu este ascunsa inaintea Lui...“ (cititi Evrei 4.13). Este de nesuportat pentru un pacatos sa simta aceasta sfanta privire indreptata continuu asupra lui, dandu-i pe fata gandurile cele mai intime si dezvaluindu-i cele mai tainice motive! El nu

are la inceput decat o singura idee: sa fuga de acest cumplit fascicul de lumina. Dar lumina exploreaza intunecimile unde el cauta sa se ascunda (v. 11), il insoteste pana la capatul lumii, razbatand pana in trecutul lui cel mai indepartat (Geneza 3.8; Ioan 3.19). Pentru ca este o nebunie sa gandesti ca poti scapa de Dumnezeu! Si o alta nebunie este sa se ascunda ... de Cel care vrea sa ne asigure fericirea. Cand sunteti bolnav, nu va ganditi sa-i ascundeti doctorului nici cel mai mic simptom. Stiti bine ca aveti interesul, pentru a fi vindecati, sa-i spuneti tot ce simtiti. Pentru ce sa actionati altfel atunci cand Dumnezeu vrea sa va salveze sufletul sau sa va elibereze de un pacat? Marturisiti-I toate aspectele raului care va subjuga. Lasati lumina Lui sa va cerceteze constiinta. Fie ca rugaciunea voastra sa fie cea din versetele 23 si 24: „Cerceteaza-ma, Dumnezeule“, si din nou cerceteaza-ma! Pune totul in ordine in viata mea. Nu ma lasa sa pornesc pe „vreo cale a intristarii“. Insa „condu-ma pe calea eterna“!

Psalmul 140

Acest psalm ne permite sa intrevedem cat va avea de suferit ramasita credincioasa in timpul greu al necazului celui mare. Harul lui Dumnezeu ne-a pazit, pana acum, de prigoana in tara noastra. Dar uneori este bine sa ne punem aceasta intrebare: daca maine va trebui din nou sa sufar pentru ca sunt crestin, as mai dori eu atunci sa port acest nume? De altfel, niciodata sa nu uitam ca avem de-a face neincetat cu vrajmasi cu atat mai periculosi, cu cat ne sunt mai familiari. Despre acest om rau, violent (v. 1), care se gandeste la rau (v. 2), care-si ascute limba ca un sarpe (v. 3) si care incearca sa-mi impiedice pasii (v. 4), epistola catre Romani imi releva un lucru inspaimantator: el locuieste in propria mea inima (Romani 3.13; 7.17). Dar aceeasi epistola contine, daca am putea spune asa, invitatia la decesul lui (cititi Romani 6.6). Moartea m-a scapat de „omul cel vechi“; deci nu mai trebuie sa ma lupt cu el, ci sa-l socotesc ca rastignit impreuna cu Hristos. Cat despre vrajmasul din afara, Satan, tot Dumnezeu ma apara de el. „Domnul Dumnezeu este taria mantuirii mele, – spune cel credincios – Tu mi-ai acoperit capul in ziua bataliei“ (v. 7). „Coiful mantuirii“ este o piesa indispensabila a armurii complete a lui Dumnezeu (Efeseni 6.17).

Psalmii 141 si 142

Niciodata nu-L vom plictisi pe Domnul vorbindu-I. Dimpotriva, rugaciunea unui credincios este o mireasma placuta pentru El (v. 2; comp. cu Apocalipsa 5.8sf.). Dar, vai, din gura noastra pot iesi, de asemenea, cuvinte amare! Fara ajutor de sus, nimeni nu-si poate stapani limba (Iacov 3.8,9). „Pune, Doamne, o straja gurii mele“, cere aici omul lui Dumnezeu. Totusi, gura nu face altceva decat sa traduca ceea ce clocoteste in inima (Psalmul 39.1-3). Inima de asemenea trebuie „pazita“ cu atentie, pentru a nu fi inclinata spre vreun lucru rau (v. 4). In ce priveste mustrarea, sa stim sa o privim nu ca pe o lovitura data amorului propriu, ci ca pe o favoare, ca pe „un untdelemn minunat“, pastrat de Domnul pentru ai Sai (v. 5; comp. cu 2 Samuel 16.5,10; Galateni 6.1). Psalmul 142. Urmarit de Saul, David se ascunde in pestera Adulam (1 Samuel 22; Psalmul 57). Impreuna cu tovarasii lui, ratacesta „in pustii si in munti si in pesteri si in crapaturile pamantului“ (Evrei 11.38). Orice refugiu omenesc este pierdut pentru el (v. 4). Insa credinta pe care o are ii permite sa strige: „Doamne, ... Tu esti scaparea mea“ (v. 5). „Cei drepti ma vor inconjura“ (v. 7). Hristos, adevaratul David, ii va introduce, impreuna cu El, in glorie, pe aceia pe care i-a imbracat in propria Sa dreptate.

Psalmul 143

„Asculta-mi rugaciunea, ... – striga cel credincios din adancul necazului – nu-mi ascunde fata Ta, ... raspunde-mi“. Ce contrast intre aceasta neliniste si siguranta plina de pace pe care o poate avea astazi crestinul! Cel credincios este sigur ca are intotdeauna acces, prin Isus, la Tatal (Evrei 4.16). Si totusi, ar trebui sa fie insufletit de o aceeași puternica dorinta de comuniune: „sufletul meu inseteaza dupa Tine, ca un pamant uscat“ (v. 6; comp. cu Psalmul 63.1). Da, in fiecare zi, chiar de dimineata, am nevoie sa aud nu numai Cuvantul lui Dumnezeu, ci bunatatea Lui, deschizandu-mi inima pentru a-L asculta (v. 8). Acest sentiment al dragostei Domnului imi va intari increderea in El si ma va face intai sa-L rog sa-mi arate drumul Lui, apoi sa ma conduca pe el. Daca pe El Il numesc Dumnezeul meu, si pe mine, slujitorul Lui (v. 12), aceasta ma angajeaza sa fac ce-I place Lui. Inainte de toate insa trebuie sa fiu invatat de El, apoi Duhul Sau cel bun „sa ma conduca intr-o tara a dreptatii“ (v. 10). In realitate, aceste cereri sunt legate unele de altele. Pe de o parte, comuniunea cu Domnul este necesara pentru a-l cunoaste voia, iar pe de alta parte, nu putem gusta comuniunea decat ascultand de aceasta voie!

Psalmul 144

„Invata-ma sa fac voia Ta“, era rugaciunea Psalmului 143 (v. 10). Acum, in Psalmul 144, David cere: „deprinde-mi mainile pentru lupta...“. Si lupta crestina are „legile“ ei (2 Timotei 2.5), iar fiecare crestin care „vrea sa placa celui care l-a inscris la oaste“ (2 Timotei 2.4) trebuie sa faca, intr-un fel, pregatire militara. Cu toate acestea insa, pentru castigarea victoriei, crestinul nu se bazeaza nici pe experienta dobandita, nici pe curajul lui. Domnul – asa cum declara psalmistul – este „cetatuia mea, turnul meu inalt, ... scutul meu si Cel in care ma adăpostesc“ (v. 2). Eliberarea de sus care va veni ca raspuns la strigatul ramasitei (v. 5-11) va deschide in sfarsit portile binecuvantarilor mileniale (v. 12-15). Sa nu uitam niciodata ca, spre deosebire de Israel, popor pamantesc, crestinul are acum binecuvantari spirituale, „in locurile ceresti, in Hristos“ (Efeseni 1.3). In consecinta, aceste binecuvantari – ca si Hristos – nu pot fi atinse de incercarile de pe pamant, iar noi le putem gusta chiar si in cele mai mari dificultati. Invers, daca totul pare sa mearga bine cu sanatatea noastra, cu afacerile si cu viata de familie, sa nu tragem concluzia ca si sufletul nostru prospera, nici ca avem aprobarea Domnului. S-ar putea sa fie cu totul altfel...

Psalmul 145

Hristos, Caruia David li este doar un simbol, intoneaza aici lauda (vezi titlul) care, in cei din urma psalmi, se va extinde la intreaga creatie (comp. cu Psalmul 22.25...). Si noi putem canta cu El: „Te voi inalta, Dumnezeul meu, ... in fiecare zi Te voi binecuvanta, ... in vecii vecilor“. Domnul este mare, de o maretie nepatrunsa (v. 3). Lucrarile Lui sunt puternice (v. 4, 12), minunate (v. 5) si infricosatoare (v. 6). Bunatatea Lui este mare (v. 7, 8) si universala si va „rasuna amintirea“ ei pretutindeni. Puterea Lui va fi vestita, iar dreptatea Lui, cantata tare. Una din gloriile Lui insa le va depasi pe toate celelalte: este indurarea Domnului (v. 8). Ea aduce mantuirea; de mai multe ori, versetele 14-20 ii enumera diversele ei manifestari: „Domnul sustine“ (Psalmul 37.24)..., deschide ochii (Psalmul 146.8)..., da hrana, satura (Psalmul 107.9)..., este alaturi de cei care-L cheama

(Psalmul 34.17,18)..., implineste dorinta celor care se tem de El, le aude strigatul, ii salveaza, ii pazeste pe cei care-L iubesc. Da, „noi toti am primit din plinatatea Lui, si har dupa har“ (Ioan 1.16). Iar toate verbele la persoana intai, timp viitor, „Te voi inalta, ... voi binecuvanta, ... voi lauda, ... voi spune, ... voi rosti lauda“, nu sunt decat raspunsul potrivit al rascumparatului la desfasurarea acestei indurari.

Psalmul 146

Sa nu asteptam sa fim in cer, pentru a-L celebra pe Dumnezeu nostru Mantuitor. „Voi lauda pe Domnul cat voi trai“, declara psalmistul in versetul 2 (comp. cu Psalmul 34.1). Numai El merita inchinarea noastra, ca si increderea noastra. Versetele 3 si 4 ne avertizeaza in mod serios sa nu ne punem increderea in om, pentru ca acesta este un pericol care ne pandeste constant si care poate lua mai multe forme (de exemplu, cautarea unei recomandari). Sa nu ne asteptam la niciun sprijin din partea mai-marilor, chiar daca, ocazional, Dumnezeu Se foloseste de ei pentru a ne face bine! Oricat de inalte pozitii ar avea oamenii, la ei nu este mantuire (v. 3); ei sunt ca o suflare (Psalmul 144.4) si, daca sunt necredinciosi, vor pieri odata cu toate planurile lor (v. 4). Noi avem ca Tata un Dumnezeu infinit de puternic, infinit de intelept si care ne iubeste. Ce ne trebuie mai mult? Versetele 7 si 8 ilustreaza ce face evanghelia: ii pune in libertate pe captivii lui Satan (v. 7); deschide ochii credintei (Efeseni 1.8), ii ridica pe cei care merg incovoaiati sub poveri prea grele. Domnul ii iubeste pe cei drepti (v. 8). Strainul, orfanul si vaduva se bucura de ingrijirea Lui pentru necesitatile lor. Domnul Isus, pe pamant, prin vindecările facute, S-a facut recunoscut ca Dumnezeu puternic si plin de dragoste (Luca 4.18,19 si 13.13).

Psalmul 147

Fiecare din Psalmii 146–150 incep si sfarsesc cu cuvintele: „Laudati pe Domnul (lah)“, altfel spus, „Aleluia (Halelu-lah)“. Acest strigat de bucurie va rasuna pe tot pamantul cand Israel va fi adunat, iar Ierusalimul, recladit (v. 2). In cine Isi gaseste Domnul placerea? In cei care se tem de El si care asteapta smeriti bunatatea Lui. Dimpotriva, Lui nu-l place puterea cu care omul se glorifica (v. 10, 11; Apocalipsa 3.8). Chiar in secolul vitezei, cum este cel pe care-l traversam noi, Cuvantul Domnului nu recurge la „picioarele oamenilor“ (v. 10), nici la ultimele cuceriri ale tehnicii, ca sa alerge cu iuteala (v. 15; 2 Tesaloniceni 3.1). Daca fiecare credincios ar da marturie acolo unde se afla, atunci evanghelia s-ar raspandi rapid, prin propria ei putere (Psalmul 68.11). Lucrarile nepatrunse ale lui Dumnezeu cuprind aspecte atat de diferite, cum ar fi vindecarea celor care au inima zdrobita... (v. 3) si socotirea numarului stelelor (v. 4). El face sa alterneze anotimpurile, pentru binele fapturii Sale; pregateste ploaia (v. 8; Deuteronom 28.12), da zapada (v. 16), face sa sufle vantul Sau (v. 18). Ne gandim noi la aceasta atunci cand ne plangem de vremea pe care El o face? Da, „mare este Domnul nostru si mare in putere; intelepciunea Lui este nemarginita“ (v. 5)!

Psalmul 148

Acest psalm da avant laudei universale. Ea va rasuna si in ceruri (v. 1-6) si pe pamant (v. 7-13). Ce concert de proportii, la care fiecare faptura va avea o nota de interpretat! Dar cum sa intelegem ca

pana si lucrurile materiale sunt chemate sa se alature acestei simfonii? (v. 3, 7...). Romani 8 ne invata ca, de la cadere, „creatia a fost supusa desertaciunii“ si ca omul nu se foloseste de ea decat pentru a se glorifica pe sine. Va veni insa clipa cand, in sfarsit „izbavita din robia stricaciunii“, creatia Il va glorifica numai pe Dumnezeu (Romani 8.20,21; Isaia 55.12,13). „Suspinele“ de acum vor face loc unei satisfactii plene. In felul ei, creatia va istorisi gloria lui Dumnezeu, iar glasul ei va fi auzit (Psalmul 19.1-3). Va preamari deopotri pe Creatorul ei si pe Eliberatorul ei, pe Acela care a facut-o si pe Acela care va face posibila, prin crucea Sa, „asezarea din nou a tuturor lucrurilor“ (Fapte 3.21). Versetul 12 ne aminteste de frumosul raspuns dat de Moise lui Faraon: „Vom merge cu tinerii nostri si cu batranii nostri, cu fiii nostri si cu fiicele noastre, ... pentru ca avem sa celebram o sarbatoare pentru Domnul“ (Exod 10.9). Iar versetul 14 ne arata locul pe care, in lumea viitoare, Dumnezeu i-l va da lui Israel, acestui popor care este „aproape de El“.

Psalzii 149 si 150

Am ajuns la incheierea Psalmilor, a acestei «carti a incercarii», a carei ultima pagina nu va fi intoarsa decat la sfarsitul calatoriei noastre pe pamant. Si constatam ca toate suferintele care sunt descrise in ea au condus la acest rezultat final, lauda adusa lui Dumnezeu de catre tot ce are suflare. Asa sa fie si cu fiecare din incercarile noastre: „sa fie gasita spre lauda si glorie si onoare, la descoperirea lui Isus Hristos“ (1 Petru 1.7). Cartea Psalmilor a inceput cu Dumnezeu binecuvantandu-l pe om si se incheie cu omul binecuvantandu-l pe Dumnezeu. Am auzit, pe rand, cantand aleluia: ramasita mantuita (Psalmul 146), Ierusalimul (Psalmul 147), Creatia (Psalmul 148). Psalmul 149 are ca subiect cantarea cea noua a lui Israel si ultimele judecati precedand Imparatia. Psalmul 150 raspunde la toate chestiunile cu privire la lauda: cine trebuie sa fie adorat, unde (v. 1), pentru ce (v. 2), cum (v. 3-5) si de catre cine (v. 6) trebuie adusa inchinarea catre Dumnezeu. Toata diversitatea de expresii ale laudei universale se armonizeaza intr-un mod perfect, pentru ca aceasta cantare este unica: ea preamareste faptele puternice si grandioasa infinita a Celui care va implini atunci toate planurile Sale, pentru propria Lui glorie si pentru binecuvantarea universala.

clickbible.org